

MENG QI QI

Celia Nguyễn dịch

MR. BU

KHÔNG PHẢI

idol

CỦA TÔI

(Tái bản lần 1)

vh

Nhà xuất bản
Văn học

MR BU KHÔNG PHẢI IDOL CỦA TÔI

Tác giả: Meng Qi Qi

Kích thước: 14.5 x 20.5cm

Số trang: 360

Ngày xuất bản: 07-2017

Giá bìa: 99.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: Văn Học

Nguồn sách: Nhu Le

Chụp sách: Tâm

Type

Uyên Tử

Hoàng Anh

Xu Hoàng

Beta

Hồng Ngọc

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

GIỚI THIỆU

Mr.Bu Không Phải Idol Của Tôi ghi lại những câu chuyện vụn vặt đời thường giữa tác giả Meng Qi Qi và chồng của cô – Mr.Bu. Không ai biết tên thật của anh là gì, làm nghề gì, anh bao nhiêu tuổi, chỉ biết chắc một điều rằng, anh rất yêu vợ và luôn sẵn sàng ủng hộ vợ trong mọi trường hợp. Tác giả Meng Qi Qi từng nói, “Mr.Bu không phải idol của tôi” là cuốn sách cô dành tặng chồng mình – Mr. Bu: *“Người ta nói văn chương có thể lưu lại ngàn đời. Em không cầu mong người đời sau sẽ nhớ đến em, em chỉ hy vọng anh đừng quên em một cách nhanh chóng”*.

TRÍCH ĐOẠN

Tôi nắm lấy tay anh, “Trước kia anh cũng từng có thiện cảm với người con gái khác, sao cuối cùng lại chọn em?”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, “Anh chưa từng chọn lựa, anh chỉ muốn thử xem sao”.

“Thử cái gì?”

“Thử cứ thế này cùng em sống tới già.”?

THÔNG TIN TÁC GIẢ

Nữ tác giả 9x nổi tiếng trên mạng, hiện đang sống tại Bắc Kinh, Trung Quốc. Cô thích viết truyện, du lịch, thưởng thức các món ăn ngon và đặc biệt hâm mộ rất nhiều thần tượng. “Mr.Bu không phải idol của tôi” là cuốn sách đầu tiên của Kỳ Kỳ. Khi được hỏi về ông xã Mr.Bu, cô trả lời: “Đời tôi có ba nỗi hận, chính là ‘Nam Cực quá lạnh, chanh quá chua và gặp Mr.Bu quá muộn’”.

MỤC LỤC

Chương 1: Anh cao là được rồi, nửa đời còn lại “xin được chỉ giáo nhiều hơn”

Chương 2: Đừng sợ lớn lên, dù sao lớn lên cũng có hiểu chuyện đâu

Chương 3: Ai bảo fan girl là não tàn? Đứng trước mặt idol, chúng tôi làm gì còn não!

Chương 4: Chúng ta là những chú cá bơi ngược dòng giữa dòng đời mê mông

Chương 5: Không cùng một hệ không gian vẫn có thể yêu đương! Không lừa bạn đâu!

Chương 6: Chúc chị ngày càng trẻ trung! Lúc nào cũng mặt dày vô si!

Chương 7: Anh Đào, Dâu Tây, Chanh, Mít. Tất cả đều không sánh bằng em

Chương 8: Cả thế giới này đều nói những lời ác ý với em. Hãy để anh nói những lời mật ngọt cho em.

Chương 9: Đâu phải em không được tích sự gì. Có thể dùng em làm tấm gương để giáo dục người ta tránh làm theo.

Chương 10: Rồi sẽ có vài ngày như thế. Chỉ muốn dùng ngón tay giữa để trả lời tất cả.

Chương 11: Thế giới mà em muốn du ngoạn chính là nơi có anh.

Chương 12: Nếu như anh là trang giấy thi, em nguyện một đời làm học sinh ưu tú.

Hỏi đáp tình yêu

Sổ tay kỹ năng “Thả Thính”

Chương 1: Anh cao là được rồi, nửa đời còn lại “xin được chỉ giáo nhiều hơn”

001.

Tôi ngồi lướt Weibo, thấy một chủ đề nóng được lên “top” có hashtag như sau: *#Hôm nay lúc tôi uống thuốc có đọc được một tin#*.

Thế là tôi lập tức nhắn tin Wechat cho Mr. Bu: “Hôm nay lúc em uống thuốc có đọc được một tin”.

“Thuốc gì? Rõ ràng tối qua chúng ta có sử dụng biện pháp mà.”

“...”

“Lẽ nào trọng tâm của vấn đề chính là ở tin tức? Là tin tức về vị ông xã nào của em? Ngô Diệc Phàm? Lộ Hàm? Lý Dịch Phong? Dương Dương?”

“Anh cứ thế này thì sẽ dễ mất em lắm đấy...”

Bởi vì đang trong thời gian thử việc, tôi ngồi trên xe vẫn còn phải tăng ca.

Mr. Bu vừa lái xe vừa hỏi: “Em không hâm mộ *Hậu duệ mặt trời* à?”.

Tôi chẳng buồn ngẩng đầu lên nữa.

“Sao? Không hâm mộ thần tượng nữa à? Mrs. Bu cuối cùng cũng trưởng thành rồi!”

Tôi không thèm để ý đến anh.

Tối đến, anh vừa kéo cà vạt vừa nói: “Nếu qua được thời gian thử việc, em muốn phần thưởng gì nào?”.

Tôi ngâng đầu, hai mắt tỏa sáng lấp lánh, “Không cần! Bởi vì hết thời gian thử việc, có khả năng công ty sẽ cử em tới đoàn làm phim *Nếu ốc sên có tình yêu* để thăm Vương Khải rồi!”.

002.

Béo vẫn ăn hải sản, buồn ngủ vẫn thức đêm, nghèo vẫn làm fan girl, xấu vẫn háo sắc, đó mới là anh hùng thực thụ, mà những điều ấy đều hội tụ ở tôi.

Một người vốn không có duyên với cái đẹp như tôi, trong một lần cùng Mr. Bu tham gia buổi họp lớp, vì muốn giữ thể diện cho anh đã liều mình trang điểm, còn đi giày cao gót. Mr. Bu bị tôi “hành” cho không ít, đột nhiên lại giơ tay lên.

Tôi theo bản năng né tránh, nhưng ngón tay anh lại lướt nhẹ trên gò má tôi, cử chỉ dịu dàng, dùng đầu ngón tay quệt cho tôi.

Hóa ra là do BB cream tôi thoa vẫn chưa đều.

Một lúc sau...

Hai lúc sau...

Mặt tôi nóng đến độ có thể chiên trứng được rồi.

Đôi giày này cao quá, tôi lại căng thẳng, chân không đứng thẳng lên được, cứ run lẩy bẩy. Tôi đành bám chặt vào cánh tay anh để có thể trụ vững.

Anh trầm giọng nói, “Em đứng ở đây đợi anh”.

Cuối cùng tôi phải tẩy trang, đi đôi giày bệt anh mới mua để tới gặp bạn học của anh. Có người hỏi, “Đây là bà xã của cậu à? Đáng yêu quá!”.

Mr. Bu lạnh mặt, “Câm miệng! Từ ‘đáng yêu’ chỉ dùng vào những lúc cảm thấy người ta không được xinh đẹp cho lắm, không được khen đáng yêu, phải khen xinh đẹp”.

003.

Tính tôi cứ khi nào tức lên là ăn nói không suy nghĩ, khi cãi nhau thường làm tổn thương người khác.

Có một lần tới Florence, lúc đi ăn buffet ở nhà hàng, chúng tôi đã cãi nhau. Bữa sáng của người Ý thường là đồ nguội, dạ dày của Mr. Bu lại không tốt, buổi sáng không thể ăn đồ lạnh. Thế mà hôm đó, lúc tôi đang bộc phát toàn bộ những bực tức của mình, anh đã lẳng lặng uống hết cả cốc sữa lạnh.

Cả ngày hôm đấy anh bị đau dạ dày, mặt mũi trắng bệch. Sau này tôi hỏi Mr. Bu, “Vì sao anh phải hành hạ bản thân như vậy?”.

Anh hỏi lại tôi, “Em nói xem vì sao?”.

Mỗi lần cãi nhau anh luôn làm mặt lạnh, coi như không nhìn thấy tôi, đến lúc đó tôi mới hiểu, hóa ra anh cũng đau khổ không kém gì tôi.

Anh vẫn luôn xấu tính, khó chịu như vậy. Ví dụ điển hình nhất là lần tôi tỏ tình với Mr. Bu.

Tôi gọi điện cho anh, “Hình như... em yêu anh mất rồi”.

“Không được.”

“Hả?”

“Anh nói là không được.”

“Ồ, thế xin lỗi đã làm phiền anh. Coi như em chưa nói gì, chúng ta vẫn cứ làm bạn bè...”

“Anh yêu em.”

“Hả?”

“Em nói thì không tính, câu này nên để anh nói.”

“...”

“Anh còn bận vài việc, cúp máy trước nhé.”

004.

Chúng tôi là “đôi đũa lệch” điển hình, tôi cao 1 mét 58 còn anh cao tới 1 mét 83.

Mỗi lần đi dạo phố cùng nhau, anh đều phải đặt tay lên vai tôi chứ chẳng thể nào ôm eo tình tứ. Anh cứ lắc đầu than thở, “Cứ như là đang dắt con gái mình đi dạo phố vậy”.

“Anh chê em lùn?”, tôi lấy gối ôm ném vào người anh.

Mr. Bu né tránh, “Thì em vốn có cao đâu”.

Tôi gào lên, “Em không chê anh lùn thì thôi! Anh có biết tình địch của anh cao bao nhiêu không?”.

Tôi rút điện thoại ra, mở ngay trang Baike^(*) của Ngô Diệc Phàm, ngón tay liên tục gạt màn hình, hùng hổ nói, “Nhìn thấy chưa? 1 mét 87 đấy! Cao hơn anh cả một cái đầu”.

() Baike là trang thông tin của Trung Quốc, tương tự như Wikipedia (Mọi chú thích trong sách đều là của người dịch).*

Anh thở dài một hơi, giật lấy điện thoại của tôi, bật mở lại màn hình nền.

Mấy ngày sau, trên mạng lại nổi lên một chủ đề nóng: *#Có bạn gái là fan girl thì sẽ có trải nghiệm gì#*.

Tôi nhìn thấy Mr. Bu đăng *status* như sau: “Một là phải chịu được sự cô đơn, mỗi ngày cô ấy đều hóng phim hóng sự kiện, không có thời gian ở bên bạn. Hai là phải văn võ song toàn, văn dùng để ngồi ở nhà cùng cô ấy xem phim rồi bình luận phim, võ dùng để đưa cô ấy đi thăm đoàn làm phim, đưa tiễn sân bay. Ba là phải có lòng biết ơn, bởi một người luôn chạy theo những người có ngoại hình đẹp đến không có đạo lý, không có nhân tính như cô ấy, lại có thể coi trọng một người với vẻ ngoài tầm thường như bạn, xin hãy biết thế nào là đủ, cảm ơn!”.

Bộp, bộp, bộp, đã bị tát sưng mặt lên chưa?

005.

Tôi chỉ có dịp tới thăm trường cũ của anh đúng một lần, là trường Đại học Paris VI. Anh đưa tôi tới phòng máy tính nơi anh thường học tập, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy toàn cảnh Nhà thờ Đức Bà Paris. Hồi tưởng lại những ký ức trong suốt hai năm học tập tại Đại học Paris VI, Mr. Bu nói nó giống như việc học ôn để thi lại đại học lần thứ hai vậy.

Một trong những trường đào tạo về khoa học tự nhiên hàng đầu thế giới, nhưng tỷ lệ tốt nghiệp được chỉ có 15%, những áp lực mà ngôi trường này tạo ra cho Mr. Bu vượt xa tưởng tượng của tôi rất nhiều. Sinh viên trong phòng MIR^(*), người nào người nấy đều phải thức đêm, cuộc sống du học sinh cô độc, khiến Mr. Bu một dạo còn mắc chứng biếng ăn.

() Phòng MIR (Multimedia Instruction Room): phòng học đa phương tiện, được trang bị rất nhiều trang thiết bị hiện đại phục vụ cho việc học tập của sinh viên.*

“Em có biết vì sao anh phải tới Cổ Lãng Tự để tận hưởng thời gian Gap Year^(*) không? Bởi vì khi đó sức khỏe của anh gần như báo động đỏ, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một năm.”

() Gap Year là thời gian “xả hơi” của học sinh sau khi tốt nghiệp phổ thông, chuẩn bị lên đại học hoặc của các sinh viên đã tốt nghiệp và chuẩn bị học lên cao học, thường kéo dài khoảng một năm. Trong thời gian này, học sinh, sinh viên có thể dành thời gian trau dồi bản thân hoặc đi học thêm những khóa đào tạo ngắn hạn. Mô hình này rất phổ biến ở các nước phương Tây như Anh, Mỹ, Úc, Canada...*

Chúng tôi đứng hóng gió đêm trên sân thượng của toàn nhà cao nhất nằm trong trung tâm Paris, khuôn viên Jussieu tại Tour Zamansky, cùng thưởng thức cảnh đêm hoa lệ của Paris. Anh nói, “Khi đó anh vẫn cho rằng bản thân không thuộc về thành phố này”.

Tôi ôm lấy cánh tay anh, “Thế bây giờ thì sao?”.

“Bây giờ thì anh chẳng cần gì nữa.”

“Chỉ cần em thôi à?”

“Em cướp hết lời thoại thế rồi thì anh diễn kiểu gì?”

Mr. Bu học cao học tại Pháp, còn học chuyên ngành ở trong nước.

Năm anh học lớp mười hai, gần ký túc xá có một công trình thi công. Anh thường xuyên mất ngủ nên thần kinh suy nhược, cuối cùng thi cử không hề thuận lợi. Mùa hè năm ấy, sau khi gọi điện cho tổng đài tra cứu điểm thi, một mình anh ngồi trông rau củ trong vườn, dùng cành cây để xới đất. Anh ngắm kiến, ngắm giun, ngắm ốc sên, cả ngày chẳng buồn ăn uống gì.

“Anh không hề khóc, nhưng sau đó mẹ ôm lấy anh nói không sao cả, lúc ấy anh mới bắt đầu rơi lệ.”

Sau đó là quá trình ôn thi lại vô cùng gian nan của anh. Khi đấy, ca khúc Mr. Bu nghe nhiều nhất chính là *Exodus* của Maksim Mrvica.

“Ở lớp học ôn, ngồi cùng bàn với anh là một cô bạn rất nhỏ bé. Mỗi lần làm đề Toán, cô ấy đều khóc, vừa khóc vừa niệm: Toán là người yêu của mình, Toán là cục cưng của mình. Cuối cùng, cô ấy cũng thi đậu vào đại học Phúc Đán.”

Tôi không đành lòng, nói, “Thực ra thi đại học đâu phải là con đường duy nhất”.

“Nhưng thi đại học là lần cạnh tranh công bằng duy nhất, không cần biết gia thế, mặt mũi ra sao.”

“Nhưng rõ ràng là anh có thể dựa vào khuôn mặt mình để kiếm cơm, sao còn cần dùng đến tài hoa với nỗ lực làm gì nữa? Anh làm như thế thì những người vừa không có ngoại hình, lại không tài hoa, cũng chẳng buồn nỗ lực, phải sống làm sao?”

“Hóa ra em cũng rất biết mình biết người nhỉ.”

006.

Món quà đầu tiên Mr. Bu tặng tôi là cuốn sách *Phù Sinh Lục Ký* của nhà văn Thẩm Phục, anh nói đây mới là ông tổ của sự lãng mạn.

Hôm đó tôi bỗng dưng nổi hứng muốn đi thử tuyến tàu điện ngầm mới khai thông. Chúng tôi từ trung tâm thành phố sầm uất ngồi tàu điện ngầm thẳng tiến ra ngoại ô. Hành khách trong toa tàu ngày một thưa thớt, liên tục có người rời đi. Giữa toa tàu tràn ngập ánh nắng, chỉ còn lại hai chúng tôi.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau cũng ngắm phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ, không nói lời nào, ngay cả nụ cười mỉm cũng cảm thấy thật dư thừa.

Tối hôm ấy, tôi thấy anh đăng một dòng *status* như sau: “Có lẽ đời người chính là như vậy. Từ thuở thanh xuân đến khi bạc mái đầu, khi huyên não khi tĩnh lặng, lúc rực rỡ lúc ảm đạm, âm u, khách qua đường vội vã, bao người đến rồi đi. Khi những phong cảnh ngoài kia đã không còn gì mới mẻ, mong sao vẫn còn có em ở bên anh đến cuối con đường”.

007.

Bạn trai cô bạn thân Bắp Cải Trộn của tôi là người Pháp. Khi còn học làm bánh ngọt ở Học viện Nghệ thuật Ẩm thực Le Cordon Bleu, Bắp Cải Trộn đã quen biết Mr. MOF. MOF(*) là từ viết tắt, chỉ “Nghệ nhân xuất sắc nhất của Pháp”, là danh hiệu danh giá nhất đối với những người làm đồ tráng miệng. Mỗi lần nghe Bắp Cải Trộn trò chuyện cùng Mr. MOF đều mang tới cho người ta nhiều cảm xúc, bởi vì mỗi câu cô ấy nói đều thêm từ “Chef” vào cuối câu.

“Bonjour Chef!”

“Merci Chef!”

“Oui Chef!”

() MOF (Un des Meilleurs Ouvriers de France): giải thưởng danh giá được trao cho những nghệ nhân thủ công xuất sắc của Pháp, được tổ chức 4 năm một lần.*

Có một thời gian tôi cũng thích thêm từ “Chef” khi nói chuyện với Mr. Bu, anh cũng không phản đối. Tôi hỏi anh vì sao, anh nói, “Bởi vì từ đó nghe rất giống với ‘Tạ Phu’ trong câu: Đa tạ phu quân!”.

Khi đó chúng tôi còn chưa kết hôn, thế nên mặt tôi lại đỏ hết cả lên rồi.

008.

Mr. Bu là người hay “hoài cổ”, khi còn nhỏ, anh chơi rất thân với người anh họ bên ngoại, nhưng sau này lớn lên, hai người lại ngày càng trở nên xa cách. Đợt Tết chúng tôi cùng về thăm quê, mới nói được hai ba câu đã thấy gượng gạo. Anh lặng lẽ cúi đầu mân mê tách trà, tôi biết anh đang cố gắng tìm chủ đề để nói, nhưng đáng tiếc anh không thuộc tí người hoạt ngôn.

Thế là tôi đành mở miệng, “Anh họ, em nghe nói hồi nhỏ anh ấy từng phải phẫu thuật đúng không ạ?”.

Lúc ấy tôi mới biết ngày trước Mr. Bu học hành rất chăm chỉ, thần kinh căng thẳng quá độ nên thường xuyên đau đầu, có một lần còn ngất xỉu. Đưa tới bệnh viện kiểm tra mới biết do dị dạng mạch máu hệ thống thần kinh trung ương bẩm sinh dẫn đến xuất huyết não, nên anh phải làm phẫu thuật, hôn mê mất hai ngày.

Tôi nghe mà lòng đau như cắt, buổi tôi ôm lấy Mr. Bu từ phía sau.

“Anh đã khỏi hoàn toàn chưa? Liệu có khi nào huyết quản đột nhiên...”

“Không đâu.”

Sáng hôm sau tỉnh giấc, tôi thấy anh đang gối đầu lên tay ngắm nhìn tôi.

Mỗi khi tôi tỉnh dậy đều “đơ” mất vài phút mới có thể hoạt động bình thường, mấy phút “đơ” ấy giống như bị điểm huyết vậy. Còn Mr. Bu lại giống lãng tử phiêu dật bước ra từ tiểu thuyết kiếm hiệp, đưa tay bới tóc tôi, dùng chóp mũi húc vào chóp mũi của tôi, kéo lông mày tôi ra, khiến tôi sáng nào tỉnh giấc cũng muốn báo cảnh sát!

Nhưng buổi sáng hôm ấy, tôi tròn mắt nhìn thẳng vào mắt anh, còn anh không làm gì hết, cứ lặng lẽ nhìn tôi như thế.

009.

Cua và cam không thuộc về nhau, thế mà đồ tham ăn như tôi có lần lại quên mất điều này, ăn mấy cái càng cua to tướng xong còn uống cả cốc nước cam tươi đầy, tự mình khóc than, “Thôi xong, thế là xong, em chết chắc rồi!”.

Mr. Bu cũng ăn không ít cày cua, điềm nhiên nói, “Hàm lượng chưa vượt quá mức cho phép, không chết được đâu”.

Tôi không tin, khóc lóc nước nỡ, còn đòi viết cả di thư.

Anh không còn lời nào để nói, đành tu ừng ực hết cốc nước cam đây, rồi nói, “Thế này đã hết sợ chưa? Nếu chết thì anh chết cùng em!”.

Anh luôn luôn tự tin kiên định như vậy, duy chỉ có một lần anh do dự, đó là trước khi chúng tôi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn. Mr. Bu hỏi tôi, “Em thực sự đồng ý kết hôn với anh sao?”.

Tôi trả lời, “Em vốn là người chậm chạp, sau này mới phát hiện ra, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã trúng tiếng sét ái tình rồi”.

“Em thích anh ở điểm nào?”

“Nếu như bắt buộc phải có một lý do, thì chắc là em thích cặp lông mi dài của anh. Thực ra nếu mà lông mi của anh ngắn đi một chút, có lẽ chúng ta còn có thể làm bạn bè. Nhưng bây giờ, em chỉ có thể yêu anh thôi.”

“Tình yêu thì có thể dựa vào cảm giác, nhưng kết hôn thì phải xét đến tam quan.”

“Tam quan cái gì chứ! Em chỉ cần xét tam vi¹ thôi!”

() Tam vi chỉ số đo 3 vòng.*

Anh không cười nữa, mặt mày nghiêm túc, không chút do dự. Rồi khỏi Cục dân chính, tôi đưa tay ra: “Mr. Bu, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn!”.

Bàn tay to rộng của anh nắm trọn lấy tay tôi: “Mrs. Bu, xin hãy chỉ giáo nhiều hơn!”.

010.

Nửa năm trước khi bố của Mr. Bu qua đời, chính là giai đoạn tăm tối nhất trong cuộc đời anh. Có một lần đứng ở trạm chờ xe buýt, tôi nhìn thấy biển quảng cáo to đùng: Du lịch Tây Tạng. Tôi lập tức gọi điện cho Mr. Bu, “Anh có muốn em cùng anh đi hành hương ở Tây Tạng không? Nghe nói cầu phúc ở đỉnh núi thiêng Kailash linh lắm”.

Hành hương rất nguy hiểm, có biết bao người Ấn Độ khuynh gia bại sản vì muốn đến đỉnh núi thiêng Kailash, cuối cùng tử nạn trên đường hành hương.

Nhưng lúc đó trong tôi chỉ có một tâm niệm duy nhất, “Tôi không muốn để anh một mình”.

Kết quả, tôi lại trở thành gánh nặng của anh. Không khí trên cao nguyên khiến tôi khó thở, tim đập nhanh, Mr. Bu cho tôi uống thuốc, trông chừng tôi suốt cả đêm. Chúng tôi thuê một phòng trọ chung lạc hậu, đơn sơ, có năm người đàn ông, chỉ mình tôi là phụ nữ. Mr. Bu để tôi nằm ở góc ngoài cùng tay trái, cả đêm nắm chặt tay tôi, bảo vệ cho tôi.

Trên đỉnh núi cao 5000 mét so với mặt nước biển, Mr. Bu quỳ xuống bái lạy thần linh cùng các giáo đồ, sau khi xong xuôi, anh bật khóc.

Mr. Bu nói, “Anh thực sự rất sợ, sợ bố anh sẽ rời xa thế giới này”.

Tôi mãi mãi không sao quên được hình ảnh đó, anh vùi mặt vào lòng bàn tay tôi, tôi ngẩng đầu lên ngắm nhìn trăng sao đang không ngừng rơi

xuống.

011.

Mr. Bu đã tự tay trang trí nội thất cho ngôi nhà đầu tiên thuộc về riêng chúng tôi mà không cần phải thuê công ty thiết kế, chỉ thuê người ta thi công và lắp đặt điện nước. Phương châm của anh là: Nhà ai người nấy làm.

Chiếc gương treo bên trên bồn rửa mặt cũng là do anh lắp.

Khi đứng trước gương kiểm nghiệm thành quả, tôi mới phát hiện vị trí của nó hoàn toàn phù hợp với chiều cao của tôi, còn soi được cổ và vai.

Lúc đó, Mr. Bu bước vào đặt tay lên vai tôi.

Qua gương, tôi thấy hình ảnh anh đang khom người xuống, còng cả lưng mới có thể soi hết đầu tóc mình.

Chiều cao của chúng tôi chênh lệch tới tận hai mươi lăm phân, chiếc gương này chỉ phù hợp với tôi, còn anh muốn soi lại vô cùng vất vả.

Nhìn gương mặt bơ phờ tiều tụy sau nhiều ngày lắp đặt, thiết kế hết cái này đến cái kia của anh, đột nhiên tôi thấy mình muốn khóc.

012.

Người hâm mộ trên Weibo lập cho tôi một nhóm chat, admin của nhóm này có nickname là “Em Gái Fan Girl”.

Hôm sinh nhật Mr. Bu, tôi rủ anh vào nhóm chat cho vui. Anh còn chưa nói gì, các tình yêu trong nhóm đã xôn xao gửi tin nhắn thoại, đủ các phiên bản của ca khúc *Chúc mừng sinh nhật*, sau đó còn nhất loạt hô vang: “Oppa

nói gì đi! Oppa nói gì đi!”. Mấy dòng chữ đó không ngừng nhảy lên trong nhóm chat.

Lúc này, Mr. Bu mới điềm nhiên gõ một dòng, “Hình như ngày trước anh từng thu âm giọng nói trên Lichi TV”.

Các tình yêu ngay lập tức dùng biểu tượng dở khóc dở cười. Em Gái Fan Girl nói, “Oppa, là Lichi FM”.

Sau đó, Em Gái Fan Girl nhắn tin riêng cho tôi, “Vụ này có thể khiến chúng em cười suốt năm năm được đấy, oppa lạnh lùng lúc ngây ngô cũng làm cho người ta chết mê chết mệt”.

Có một chuyện mà cô ấy không biết, đó là Mr. Bu thường nói với tôi, “Em phải thường xuyên vào nhóm trò chuyện với các fan. Các bạn ấy đa số còn là học sinh, áp lực học hành rất lớn, thi cử liên miên, bài tập làm mãi không hết, còn có những bạn đang thi tốt nghiệp, thi đại học. Các bạn ấy cũng mệt mỏi, căng thẳng, hoang mang, cô độc hết như anh ngày xưa, còn em, lại có thể mang tới niềm vui cho các bạn ấy”.

013.

Thỉnh thoảng tôi cũng bị mắc chứng sợ không gian hẹp, vì khi còn bé bị người ta quên mất, nhốt lại trong phòng học thể dục. Việc đó đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc trong lòng tôi, đôi khi vẫn có một vài ảnh hưởng tới cuộc sống hiện tại.

Có lần, tôi cùng Mr. Bu ngồi tàu điện ngầm, nhìn khung cảnh tối om ngoài cửa sổ, đột nhiên tim tôi đập liên hồi, hô hấp khó khăn. Tôi vội nhắm mắt lại, cố gắng nghĩ tới những điều tốt đẹp để quên đi bóng ma tâm lý của mình.

Lúc ấy, Mr. Bu nắm chặt tay tôi, không ngừng nói bên tai, “Có đỡ chút nào không em?”.

Tôi cắn chặt môi không nói gì, lại nghe anh nói, “Có cách này có khi hữu dụng. Em không cần phải mở mắt ra đâu”, sau đó anh nâng cằm tôi lên, cúi đầu xuống và hôn lên môi tôi. Đó là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi.

Trông bề ngoài Mr. Bu có vẻ rất lạnh lùng, nhưng anh là người dịu dàng, ấm áp. Nội tâm của anh rất nhạy cảm nhưng lúc nào cũng tỏ ra bất cần, không quan tâm. Sau khi kết hôn, Mr. Bu nói với tôi rằng, không phải anh cố tỏ ra lạnh lùng với phái nữ, chẳng qua là “chứng sợ người khác phái” của tuổi thanh xuân phát tác mà thôi.

“Thế sao anh không sợ em?”

“Sợ chứ, nhưng so với việc sợ em, anh càng sợ để lỡ mất em hơn.”

014.

“Mr. Bu, trên đời có hai loại phụ nữ, anh thử nói xem?”

“Một loại là vợ anh, một loại không phải là vợ anh.”

“Thế còn, trên đời này có hai loại đàn ông?”

“Một loại là idol của vợ anh, một loại không phải là idol của vợ anh.”

Mr. Bu, tặng anh hân 101 điểm, cộng thêm 1 điểm cho sự thẳng thắn, thật thà của anh, mong anh hãy tiếp tục phát huy!

Thế là tối hôm đó, Mr. Bu nói với tôi, “Xem phim *Vì sao đưa anh tới cùng anh đi*”.

Tôi hào sảng trả lời, “Được thôi”.

“Em chắc chứ?”

“Đương nhiên.”

“Sẽ không hối hận?”

“Quyết không hối hận.”

Kết quả, tôi bị ép xem phiên bản *Vì sao đưa anh tới* của Indonesia nguyên một tiếng đồng hồ. Đúng là “không so sánh sẽ không có đau thương”, cuộc đời tôi không còn gì để yêu thương nữa rồi...

015.

Có lần trong một kỳ nghỉ lễ, chúng tôi nhìn thấy “ông xã quốc dân” Vương Tư Thông ở quảng trường Nhân Dân Thượng Hải đang gấp thú bông cho ba người đẹp. Mặc dù xung quanh có rất nhiều người vây xem nhưng “ông xã” Tư Thông vẫn điềm nhiên, kỹ thuật gấp gấu bông xem ra rất tốt, mấy người đẹp kia tay ôm được không ít đồ chơi rồi.

Tôi nói với anh: “Cơ hội ngàn năm có một, em chạy lên xin chụp chung một kiểu với anh ấy, anh chụp cho em nhé?”.

Mr. Bu nói, “Thế thì anh cũng muốn chụp chung với ba người đẹp kia. Em chụp cho anh?”.

Mẹ ơi, phản ứng của tên này lúc nào cũng rất nhanh nhạy. Trong lúc chúng tôi đang giằng co thì “ông xã” Tư Thông đã chuyển chiến trường

sang cửa hàng xa hoa bên cạnh. Tôi nói, “Hay là anh đưa em vào trong cửa hàng đó mua một cái túi?”.

Mr. Bu giơ chiếc bánh bao nóng hổi trong tay tôi lên, “Em chắc chắn muốn mang theo toàn thân bốc mùi hẹ này vào trong đó chứ?”.

Tôi cảm thấy hình ảnh “băng sơn mỹ nam” thuở mới quen đang ngày một rời xa anh rồi...

Còn nhớ có lần, tôi xem một đoạn quảng cáo buồn đến rơi nước mắt, cảm thấy thật mất mặt. Đúng lúc đó thì Mr. Bu mở cửa bước vào, tôi vội vàng chuyển sang cái khác, lại bật đúng video của Tương Papi^(*), còn đúng tập vlog với chủ đề *Fan girl*, Tương Papi nói, “Tôi trang điểm cho thật xinh đẹp, sẵn sàng gả cho anh ấy bất cứ lúc nào”.

() Tương Papi, tên thật là Khương Dật Lôi, là diễn viên người Trung Quốc. Tuy nhiên, cô được biết đến rộng rãi với vai trò blogger, sở hữu rất nhiều vlog trên mạng.*

Mr. Bu nhìn thấy mắt tôi đỏ hoe, vô cùng hoảng sợ, “Em muốn ly hôn thì cứ nói với anh, đừng trốn sau lưng anh khóc thầm như thế”.

Tôi đang định giải thích đôi câu thì thấy Mr. Bu bị Tương Papi nhập vào: “Anh biết sau khi kết hôn với anh, em vẫn luôn không vui vẻ, em muốn mua nhà ở cùng một khu với idol của em, nhưng anh không có tiền. Idol của em làm tour diễn vòng quanh thế giới, em muốn chạy theo người ta nhưng anh lại không để em đi. Bộ phim điện ảnh mà idol của em đóng, đưa em ra rạp xem đến lần thứ ba thì anh không thể xem nổi nữa, vì thế không đưa em đi xem thêm lần thứ tư.

Album mới của idol, anh mới chỉ mua cho e có một trăm bản, em muốn mặc đồ giống hệt như idol, cùng idol của em trình diễn đồ đôi, nhưng anh

lại cứ bắt em phải mặc đồ đôi với anh. Em muốn dùng tiền thật để mua tiền ảo cho idol của em, anh còn mắng em là não tàn. Anh là một ông xã hoàn toàn thất bại, thế mà còn ích kỷ mong muốn em đừng ly hôn với anh...”.

Hình tượng lạnh lùng năm xưa của anh đâu rồi? Đột nhiên tôi muốn “trả lại hàng”, làm sao bây giờ?

016.

Tôi hỏi Mr. Bu vì sao lại liều mạng kiếm tiền như vậy. Anh nói, “Hồi anh học lớp mười, ông nội bắt cần ngã từ trên lầu xuống, phải nằm viện suốt ba tháng trời. Sau đó cả nhà cùng nhau tụ tập, cô anh đột nhiên giơ ngón tay lên đếm khoản tiền suốt thời gian ông điều trị bệnh. Lúc ấy anh có quay ra nhìn ông, đôi tay đang gấp thức ăn của ông khẽ run lên, thức ăn rơi xuống cả bàn. Trong khoảnh khắc ấy, anh thấy rất thương ông. Khi đó điều kiện sống của gia đình anh còn chưa cao, anh không muốn trải qua tình cảnh buồn bã vô vọng như vậy một lần nữa”.

Tôi nắm lấy tay anh, “Hồi bé anh đã sống rất khó khăn, em biết”.

Anh nắm lại tay tôi, “Thế nên mới gặp được em”.

Tuy rằng rồi cứ hay cười nhạo anh người sắc mùi tiền, nhưng khi tôi chạy đôn chạy đáo đi tìm việc, anh lại trịnh trọng nói với tôi, “Nếu như em không thích cuộc sống công sở ngày làm việc tám tiếng, em có thể làm nghề viết lách tự do mà em yêu thích, anh sẽ nuôi em”.

“Nhưng bố mẹ em không đồng ý...”

Anh ngắt lời tôi, “Anh sẽ thuyết phục bố mẹ em”.

Trong tác phẩm *Tỏ tình không lời*, Ngũ Ý Thi có viết:

“Cuộc đời chúng ta cần phải bỏ qua những mong mỏi của người khác để tìm thấy chính mình”.

Tôi cũng không mong sẽ khám phá ra được những tiềm lực của bản thân, chỉ mong được sống là chính mình, không quan tâm cái tôi ấy bị người ta bình phẩm ra sao.

Thật may mắn khi Mr. Bu luôn hiểu tôi, càng đáng quý hơn là anh sẵn sàng giúp đỡ tôi, cho dù có phải chống lại cả thế giới này.

Đối với rất nhiều người, hôn nhân là sự ràng buộc, nhưng thứ mà Mr. Bu cho tôi lại là tự do.

Chương 2: Đừng sợ lớn lên, dù sao lớn lên cũng có hiểu chuyện đâu

017.

Hai mươi tuổi, năm thứ tư đại học, tôi bước vào kỳ Gap Year, làm tình nguyện viên tại Nhà khách Thanh niên Quốc tế Cổ Lãng Tự.

Vừa đặt chân lên đảo ngày đầu tiên, tôi đã bị lôi tới phòng hòa nhạc để nghe một bản hòa tấu piano và cello.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mr. Bu, một thân Âu phục đen bóng ngồi bên chiếc dương cầm màu trắng, đu đưa theo giai điệu, ngón tay lướt như bay trên những phím đàn.

Giai điệu ca khúc *Rolling in the deep* của Adele như đi vào lòng người, cũng rất hợp với tâm trạng của tôi lúc đó.

Hoạt động tình nguyện ở Cổ Lãng Tự thường chia theo từng đoàn. Trong đoàn chúng tôi năm đó, ngôi sao tỏa sáng khiến các cô gái say như điên đổ chính là Mr. Bu, bởi vì anh luôn tỏ ra lạnh lùng, từ chối biết bao cô gái, thế mà lúc ấy tôi không hề hay biết.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đó là lần mà tôi đã lấy hết dũng khí của cả cuộc đời. Mặc dù sau đó tôi bị cô em họ chê cười là “háo sắc”, tóm lại, sau khi buổi hòa tấu kết thúc, tôi đã chủ động bắt chuyện với anh, “Hi! Kết bạn được không?”.

Anh nhìn tôi bằng nửa con mắt, “Không cần thiết”.

Rất nhiều năm sau, tôi hỏi anh về ấn tượng ban đầu ấy.

Mr. Bu áy náy nói, “Không có ấn tượng. Thực ra khi đó anh đang rung động với cô gái chơi cello”.

“Bởi vì cô ấy rất xinh đẹp?”

“Đúng vậy, chỉ đơn giản là bởi ngoại hình của cô ấy. Quá nông cạn, phải không?”

Tôi không biết nói gì hơn, một lúc sau mới mở miệng, “Thực ra ngay cả năm mơ em cũng muốn mơ thấy có người thích em đơn giản chỉ bởi ngoại hình của em!”.

018.

Lần thứ hai nhìn thấy Mr. Bu, anh mặc áo sơ mi trắng, đứng sau quầy bar lau ly bằng khăn bông trắng.

Tôi lặng lẽ tiến đến nhìn bảng lịch trực, quả nhiên có tên của anh. Tôi đọc họ của anh thành âm “piao”.

Anh đính chính lại, “Là ‘bu’, thanh ba”.

Tôi không vui nói, “Là từ đa âm đúng không? Đọc là ‘piao’ hay hơn nhiều, giống tên của các oppa”.

Mr. Bu lúc này mới nghiêm túc quan sát tôi kỹ lưỡng, “Em là dân 9x đúng không?”.

Sau này tôi càng nghĩ càng thấy... câu này giống câu “đá xoáy”.

“Lúc đó sao anh có thể đối xử với em như thế? Lần đầu tiên gặp thì cự tuyệt em, lần thứ hai thì đá xoáy em.”

Lúc nói câu này, tôi đang ngồi trên đùi anh cùng xem phim *Hậu duệ mặt trời*.

Song Joong Ki đang nói với Song Hye Kyo, “Em muốn chia tay với anh sao?”.

Song Hye Kyo rời lệ nói, “Em đang nghĩ, anh có phải là người đàn ông mà em có thể chịu đựng được hay không”.

Khi đó, anh lạnh lùng nói, “Anh đang nghĩ, em có phải là người phụ nữ mà mình có thể chịu đựng được hay không”.

Tôi giật mình, vội vàng nhảy xuống, “Anh có ý gì? Muốn ly hôn sao?”.

Mr. Bu kéo tôi ngồi lại lên đùi anh chỉ bằng một cánh tay, “Ý anh là, sao em càng ăn kiêng lại càng nặng hơn thế?”.

019.

Công viên Bút Sơn ở Cổ Lăng Tự ban ngày thì hoang vắng, đêm đến lại càng âm u. Đợt đó tôi tham gia một hoạt động có tên “Ai to gan hơn”, một nam một nữ phải cùng vào công viên buổi tối để chụp ảnh “tự sướng”. Cuối cùng tối hôm đó, chàng trai cùng đội của tôi bỏ cuộc, tôi quyết định quay về. Gió đêm thổi qua tai mang theo âm thanh khóc nức nở của ai đó. Tôi sợ hãi tới mức đông cứng cả người lại, ngồi thụp xuống, vội vã lôi điện thoại ra cầu cứu.

Tay run lập cập thế nào, tôi lại gọi vào số của Mr. Bu.

Đang định cúp máy thì anh đã bắt máy rồi, “A lô?”.

Hình như anh vẫn còn ngái ngủ, giọng nói có chút mơ hồ, mông lung.

“Em đang ở công viên Bút Sơn, đáng sợ quá, anh đến đón em được không?”

Thực ra khi đó tôi và anh không tính là thân thiết, mới chỉ gặp nhau có hai lần mà thôi. Chắc chắn là anh không lưu số của tôi trong điện thoại.

Nhưng rất nhanh, anh đã gọi tên tôi.

Giây phút ấy, nước mắt tôi bỗng trào ra, khóc nức nở, “Liệu em có chết ở đây không? Anh mau đến cứu em đi!”.

Mr. Bu không trả lời, cũng không cúp máy, sau đó, tôi nghe thấy từng nhịp thở gấp gáp trong điện thoại.

Anh đang chạy.

Cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn không sao quên được âm thanh thở gấp của anh ngày hôm đó. Khi Mr. Bu chạy tới trước mặt, tôi liền đứng dậy, đôi chân tê cứng, tôi đứng cũng không vững nữa, ngã nhào vào lòng anh, nước mắt nước mũi thấm ướt lem nhem trên áo anh.

Sau đó, anh hỏi tôi, “Khi đó sao em lại có số điện thoại của anh? Em thăm mền anh từ rất lâu rồi đúng không?”.

Tôi hỏi lại, “Lúc ấy sao anh nhận ra giọng em nhanh thế? Anh thăm mền em từ lâu rồi đúng không?”.

Thực ra sâu thẳm trong trái tim, tôi có chút sợ hãi. Nếu lúc đó tôi không lỡ tay gọi cho anh, chúng tôi liệu có đi đến ngày hôm nay không?

Sai một ly, đi ngàn dặm.

Thực ra, tôi rất may mắn!

020.

Tôi và Mr. Bu chính thức thân thiết với nhau từ một mùa hè rực rỡ. Máy làm đá của nhà hàng nơi tôi làm thêm bị hỏng, ngày nào cũng phải sang quán cà phê mà Mr. Bu làm thêm để xin đá. Đó là thời gian vui vẻ nhất trong ngày của tôi.

Dù cho nắng cháy đỏ da, dù cho đường đi mấp mô, gập ghềnh, khách hàng lại đông, tôi vẫn ôm theo thùng đá, nghênh đón ánh nắng mặt trời, chen chúc giữa dòng người tấp nập, có khi còn bị người ta va phải, ấy vậy mà trên khuôn mặt vẫn treo nguyên một nụ cười ngây ngốc.

Tình yêu có lẽ vô cùng phức tạp, nhưng thích một người lại quá đơn giản.

Thích một người, đó là khi chỉ cần nghĩ đến người ấy, ta sẽ bất giác mỉm cười.

Hôm đó, tôi cả người mồ hôi mồ kê đứng trước mặt Mr. Bu, cảm tưởng như mình sắp mềm nhũn ra đến nơi rồi. Anh chỉ liếc nhìn tôi một cái, không nói năng gì, xoay người làm cho tôi một bát dương chi cam lộ^(*), còn cho thêm ba viên đá.

() Dương chi cam lộ là loại đồ ngọt tương tự như chè, thành phần chủ yếu gồm có bưởi, xoài, trân châu.*

Những viên đá va leng keng trong cốc khiến trái tim tôi như muốn chìm đắm trong đó.

Sau khi kết hôn, có một lần chúng tôi cãi nhau, anh cũng làm cho tôi một bát dương chi cam lộ. Tôi nghi hoặc hỏi, “Có phải là xoài với bưởi đều đã bị nấu rồi không?”.

Anh lạnh lùng đáp, “Không ăn thì thôi”.

Tôi do dự giây lát rồi cũng ăn hết bát chè. Anh khẽ nhếch môi cười, “Thực ra đó là nửa bát anh ăn thừa”.

Hôm đó lúc ăn tối, hiếm khi tôi động chân động tay để dọn cơm. Mr. Bu cảm thấy có gì đó không đúng, “Bát cơm sao lại có vị xoài nhỉ?”.

“Em dùng luôn cái bát anh đưa cho em đó, chưa rửa”.

021.

Ở Hạ Môn người ta phát âm kiểu Mân Nam, vô cùng nhẹ nhàng. Năm đó ở Cổ Lăng Tự, tôi cũng bị ảnh hưởng bởi người dân địa phương, tốc độ nói chậm hơn, ngữ khí cũng dịu dàng đi ít nhiều. Mr. Bu từng nói, khi đấy anh cho rằng tôi là một cô gái dịu dàng.

Sau đó, anh đã nhìn rõ được bản chất của tôi, “Chẳng trách năm ấy em gấp gáp muốn lấy anh như vậy, sợ anh nhìn ra bộ mặt thật của em đúng không?”.

Có một lần tôi đi xem liveshow của Lý Dịch Phong ở Quảng Châu, Mr. Bu nói, “Bắc Kinh lạnh lắm, em ở Quảng Châu chơi thêm vài ngày đi”.

“Không đâu, chúng ta xa nhau lâu lắm rồi.”

“Em tưởng không có em thì anh không sống nổi sao?”

“Không, em sợ anh ở một mình lâu lại cảm thấy thực ra không có em anh còn sống tốt hơn.”

022.

Không nhớ quãng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên tôi thấy rất buồn chán, tới nỗi muốn giải phóng cho bản thân một lần. Thế là tôi vào quán bar, cùng một đám tình nguyện viên uống rượu ở trên tầng cao nhất. Người ôm đàn ghi-ta, người thì hút thuốc, có người ngâm nga hát, có cặp thì tình tứ ôm nhau. Bây giờ hồi tưởng lại, những giây phút hoang mang lạc lối ấy có lẽ chính là tuổi thanh xuân.

Tối đó tôi uống rất nhiều, không bước đi nổi nữa, mấy thanh niên đi cùng đành phải cõng tôi về. Ký túc xá của tình nguyện viên ở tận trên núi, rất cao, phải leo rất nhiều bậc thang, người bình thường đi còn thấy mệt gần chết nữa là. Công tôi là một anh chàng rất gầy, mà hồi đấy, cân nặng của tôi lại đang ở thời kỳ “đỉnh cao phong độ”, thế nên cậu ta thở hồng hộc, nói bằng giọng điệu rất chê bai, “Cậu béo quá rồi! Tôi cũng không nổi nữa!”.

Một cô gái bị người ta chê béo sẽ tổn thương biết nhường nào, cho dù khi đó đầu óc tôi cũng mơ hồ đến mức không còn tỉnh táo nữa.

Tôi suýt nữa rơi nước mắt, đúng lúc đó, Mr. Bu không biết chui từ đâu ra đột nhiên lên tiếng, “Để tôi cõng cho”. Có lẽ hôm ấy anh vừa hết ca trực,

đang trên đường quay về ký túc xá. Chàng trai kia rất sáng khoái “vút” tôi sang cho Mr. Bu.

Bình thường Mr. Bu vẫn hay một mình, rất ít khi lo chuyện bao đồng, lần này anh đột nhiên lại nhúng tay vào khiến mấy cậu thanh niên kia như hiểu ra gì đó, có người còn nhìn chúng tôi đầy mờ ám. Nhưng anh không bận tâm.

Khi đó, tôi đã thích Mr. Bu rồi, cũng biết rõ về cân nặng của bản thân, không muốn bị người mình thầm mến chê bai, nên đã cự tuyệt theo bản năng, cố gắng tụt xuống khỏi lưng anh, “Để em tự đi, em tự đi được”.

Nhưng anh lại vòng tay ra sau giữ chặt tôi lại, khẽ phản bác, “Đừng có cự ả quậ nữa”.

Có lẽ do tấm lưng dài rộng của anh khiến người ta cảm thấy yên tâm, kết cục buổi tối hôm đó chính là, tôi đã ngủ quên trên lưng anh.

023.

Tôi thường kể với mọi người, một năm ở Cổ Lãng Tự là một trong những quãng thời gian đẹp nhất cuộc đời tôi.

Tuy rằng khi đó tôi nặng tới 60 cân, tóc tai không theo kiểu nào hết, nhưng rất trẻ trung, gương mặt đơn thuần, ngây thơ.

Cứ mỗi khi có tình nguyện viên nào phải rời khỏi đảo, tôi sẽ thức đến đêm, cùng nhóm bạn bè đèn từ khắp mọi miền đi dạo quanh bãi cát ven biển, hóng gió, uống bia, ca hát, coi như tiệc chia tay.

Chúng tôi của khi đó, xấu lắm, nghèo lắm, nhạy cảm lắm, hay hờn giận lắm, cuồng nhiệt lắm, nhưng thực sự là... vui lắm.

Cuối buổi chia tay, tôi nhất định sẽ khóc bù lu bù loa, nước mắt nước mũi tèm lem. Thế nên ngày mà Mr. Bu chuẩn bị rời đi, anh vừa nhìn thấy tôi đã nói, “Đừng khóc”.

Điểm hẹn là một khu rừng nhỏ trên núi Long Sơn. Sau khi đến nơi tôi mới biết, anh chỉ hẹn có một mình tôi.

Chúng tôi cùng nhau leo vài bước đến bên một tảng đá, leo lên cái bậc mấp mô cao nhất. Khoảnh khắc ấy, vạn vật như bừng sáng.

Anh nói, “Suốt một năm nay, anh thường tới đây, ngồi trên tảng đá này để ngắm mặt trời mọc”.

Tôi nghe nói sáng nào anh cũng dậy sớm chạy bộ, hóa ra là chạy lên đây ngắm bình minh. Chúng tôi đứng sóng vai nhau trên mỏm đá, hóng gió biển. Tôi hỏi, “Vì sao anh lại đến Cổ Lãng Tự trong thời gian Gap Year?”.

Anh hỏi lại, “Thế em thì sao?”.

Tôi trêu đùa, “Vì để gặp được anh”.

Anh trừng mắt lờm tôi.

Tôi cười một lúc, rồi bỗng nhiên không cười nổi nữa. “Có phải em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa không?”.

Anh không trả lời. Tôi cũng không nói thêm gì nữa. Cơn gió chiều thoảng qua như mem rượu, chúng tôi bên nhau ngắm biển trời núi non.

Sau này, tôi hỏi Mr. Bu rằng anh bắt đầu thích tôi từ khi nào.

“Khi anh gặp lại em ở Bắc Kinh.”

Mùa hè năm hai mươi một tuổi, tôi tham gia một buổi offline của Douban mà cũng gặp được người mà mình cứ ngỡ là sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Ôi! Tôi sắp bị vận mệnh làm cho cảm động đến chết mất rồi, thế mà Mr. Bu vẫn cứ thản nhiên như không. Một đám người cùng ngồi chơi Tam Quốc Sát. Trong tay anh có một anh hùng gọi là Đại Kiều. Đại Kiều có một chức năng, chỉ cần đánh lá bài này xuống là có thể sai khiến người khác. Thế là anh cứ dùng nó để sai khiến tôi. Kết quả, tôi không đánh được quân nào, thua toàn tập.

Tất cả mọi người đều như có thần giao cách cảm, đồng loạt tặc lưỡi nhìn chúng tôi đầy mờ ám.

Buổi offline kết thúc, tôi nhận trách nhiệm bắt chuyện đầy cao cả, “Em tốt nghiệp đại học rồi, vừa đến Bắc Kinh”.

Anh nói, “Anh cũng vừa đến Bắc Kinh”.

“Anh đã đổi sang sim Bắc Kinh chưa?”

“Vẫn chưa”, Mr. Bu nói, “Ngày mai anh đi mua sim, tiện thể mua luôn cho em nhé?”.

Tôi còn ngốc nghếch biết ơn anh mãi. Sau này tôi mới biết, khi đó anh đã mua sim tình nhân, số giống nhau, chỉ khác số cuối cùng, của anh là số 0, của tôi là số 1.

025.

Cuối tuần tôi đi bơi, Mr. Bu mang sim đến cho tôi. Anh ngồi trên chỗ dành cho đội cứu hộ cao chót vót, nhìn tôi bơi qua bơi lại.

Tôi không rõ là anh đang ngăn người hay đang ngăn tôi, thế là muốn giở trò, lặn xuống đáy bể.

Tôi nín thở rất tốt, nhưng còn chưa kịp trở tài đã nghe “ào” một tiếng, anh nhảy xuống, một tay lôi tôi lên.

Sau khi biết rõ chân tướng, anh vô cùng tức giận, quay đầu đi thẳng. Tôi đuổi theo mãi mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu, đành phải chịu thua.

Bên đường có người bán sữa đậu nành, tôi bước tới định mua thì bị người ta túm tay lại. Mr. Bu không biết chui từ đâu ra cứ thế lôi tôi đi.

“Anh, anh, anh, anh làm gì thế?”, tôi gần như phải chạy mới bước kịp theo anh.

Anh lạnh lùng nói, “Không được uống sữa đậu nành không rõ nguồn gốc xuất xứ”.

026.

Sau khi tới Bắc Kinh làm việc, cứ cuối tuần là Mr. Bu lại đến dạy thêm cho trường của con em công nhân ở ngoại thành, bất chấp gió mưa.

Từ nhỏ tới lớn anh luôn là học sinh ưu tú, chỉ cần nhắc tới thời trung học của anh, tôi đã có thể tự hình thành trong đầu mình không biết bao nhiêu bộ tiểu thuyết ngôn tình thể loại thanh xuân vườn trường cổ vũ ý chí rồi.

Có một lần tôi cùng Mr. Bu đi phụ đạo cho đám trẻ, đột nhiên cao hứng nói, “Sau này chị sẽ tới dạy thêm cho bọn em môn Ngữ Văn nhé?”.

Không có tiếng hô hào “Vâng ạ” như tôi hằng mơ ước, ngược lại, có bạn nhỏ chạy tới hỏi tôi “khánh trúc nan thư” viết như thế nào.

Tôi nhận lấy cây bút, ấn ngòi bút xuống giấy bao nhiêu lâu, giấy rách đến nơi rồi mà tôi vẫn chưa viết được nét nào.

Trong khi tôi đang vô cùng lúng túng thì Mr. Bu đi tới, từ sau lưng nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng thư thái đặt bút viết chữ “khánh”^(*) lên giấy. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chữ của anh, vô cùng rung động lòng người.

() Chữ “khánh” được đề cập trong sách là chữ 馨*

027.

Tôi là dân “tình lẻ”, phải tốn tiền thuê nhà, lương lại thấp, đúng là sống cảnh “cạp đất mà ăn”, không, tôi chỉ được “húp không khí” mà thôi.

Tôi chỉ dám mua quần áo hàng chợ, có lần còn lôi cả Mr. Bu cùng đi. Lúc đứng trong phòng thử đồ, tôi không tự kéo khóa váy lên được nên phải gọi anh vào giúp.

Đó là lần đầu tiên tôi phát hiện anh không gầy như tôi nghĩ, vừa bước vào đã chiếm hết hơn nửa gian.

Còn chưa kịp cảm nhận được không gian mờ ám này, tôi đã bị anh cốc vào đầu, đau đến nỗi hét toáng lên, “Bỏ em ra! Đau quá!”.

Ở bên ngoài có tiếng cười khúc khích.

“Đừng có kêu nữa, ngoài kia người ta hiểu lầm đấy”, anh trầm giọng nhắc nhở.

Nhưng không kịp nữa rồi, khi chúng tôi bước ra, quần chúng bên ngoài đã hoàn toàn hướng ánh mắt tò mò về phía hai chúng tôi.

Sau đó trên mạng nổi lên clip “hot” của một cửa hàng, tôi liền đưa cho Mr. Bu xem.

Không biết anh đột nhiên nhớ tới điều gì, mặt mũi cứ đỏ hết cả lên.

028.

Từ nhỏ tôi đã bướng bỉnh, thường hay cãi lại bố mẹ. Lần đầu tiên bố tới Bắc Kinh thăm tôi, không hiểu sao đột nhiên tôi và bố lại cãi vã với nhau. Lần đó, ông đã giơ tay tát thẳng vào mặt tôi.

Bố tôi bình thường rất nóng tính, dễ bị kích động, tính tôi cũng giống ông. Bố đánh tôi, thực ra, trong lòng ông còn khó chịu hơn cả tôi.

Nhưng lúc đó tôi thấy tủi thân vô cùng, đập cửa xông ra ngoài, đội mưa đội gió đi tìm Mr. Bu.

Ở Bắc Kinh xa xôi này, Mr. Bu chính là chỗ dựa duy nhất của tôi.

Mười giờ tối, anh tới đón tôi. Vừa mưa rào xong, cửa ra của ga có rất nhiều vũng nước đọng, mọi người đều phải sải bước dài để đi qua. Tôi đang bước loạng choạng thì đột nhiên cảm thấy có người nắm lấy bàn tay mình.

Đó là lần đầu tiên Mr. Bu nắm tay tôi.

Rất nhanh sau đó, bố đã gọi điện cho tôi, tôi từ chối cuộc gọi tới mấy lần rồi, ông vẫn tiếp tục gọi. Mr. Bu liền giật lấy điện thoại, bắt máy giúp tôi.

Sau khi bắt máy, anh liền đặt điện thoại vào tay tôi.

Thấy tôi muốn trốn tránh, anh trừng mắt với tôi, ánh mắt vô cùng cường thế mạnh mẽ. Cuối cùng, tôi vẫn là người thua cuộc, ngoan ngoãn nghe điện thoại.

Tối hôm đó tôi đã chiếm dụng luôn chiếc giường êm ái của Mr. Bu. Nửa đêm, tôi mơ thấy ác mộng, vừa khóc vừa gào thét sau đó bừng tỉnh, phát hiện anh đang ngồi bên giường nắm chặt lấy tay tôi. Ánh trăng ngoài cửa sổ soi lên bóng dáng anh, yên bình đến như vậy.

Tôi hơi ngại ngùng, “Em làm anh thức giấc hả?”.

Anh dụi dằm nhìn tôi, “Dù sao cũng không ngủ được”.

Tôi vốn định hỏi anh vì sao lại không ngủ được, nhưng ánh mắt anh đã nói lên tất cả. Lúc đó, bỗng nhiên tôi cảm thấy, người đàn ông này còn hấp dẫn hơn cả ánh trăng.

029.

Trong lúc đi dạo phố, tôi có gặp lại một cô bạn cùng đoàn tình nguyện ở Cổ Lãng Tự, cô ấy vẫn chưa biết tôi đã trở thành bạn gái của Mr. Bu. Chúng tôi cùng nhau hàn huyên rất nhiều chuyện, đột nhiên cô ấy nhắc tới Mr. Bu, “Chẳng phải trong quán cà phê hồi đó còn có một nhà hàng sao? Mình với anh ấy cùng được phân công làm bồi bàn. Có lần, một đôi tình nhân tới đó ăn. Chàng trai gọi một suất bún thịt nướng cho bạn gái, còn mình lại chỉ uống nước lọc. Chắc anh ta cũng thấy đói, lạng lẽ lôi một cái bánh mìn

thầu ra ăn, sợ nhà hàng không cho mang đồ ăn ngoài vào nên cứ lén la lén lút, khiến người ta thấy mà thương”.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó Mr. Bu tự ý quyết định, đi tới nói với khách hàng, ‘Thưa quý khách, anh là khách hàng thứ 100 của nhà hàng chúng tôi ngày hôm nay, được mua 1 tặng 1’, rồi tự bỏ tiền túi của mình ra mua thêm một suất bữa tối nữa cho đôi tình nhân ấy. Cặp đôi đó vô cùng cảm động. Nghe nói hôm ấy là sinh nhật cô gái kia. Mình nghĩ, có lẽ đó là sinh nhật tuyệt vời nhất của bọn họ.”

Nghe ngữ khí của cô nàng, tôi đoán, chắc cô ấy cũng có ý với Mr. Bu.

Quả nhiên, “Ở trong đoàn bọn mình, Mr. Bu nổi tiếng là lạnh lùng, nhưng qua chuyện ấy, mình biết anh ấy là người rất lương thiện, ấm áp. Mình nghĩ chắc mình đã thích anh ấy mất rồi. Có một lần mình rủ anh ấy đi bơi, anh ấy nói anh ấy không biết bơi. Để bày tỏ sự áy náy, hôm sau anh ấy đã mua kem cho mình. Sau đó mình vô tình phát hiện ra, anh ấy cũng rất hay đi bơi. Lúc ấy mình đã hiểu anh ấy muốn từ chối mình, từ chối một cách rất khéo léo, dịu dàng”.

Tôi mỉm cười.

Cô nàng vẫn tiếp tục đắm chìm trong hồi ức, “Sau khi rời khỏi Cổ Lăng Tự, mình chưa từng liên lạc lại với anh ấy, không biết bây giờ anh ấy thế nào rồi, liệu bên cạnh đã có cô bạn gái dịu dàng nào chưa. Mình hy vọng bạn gái của anh ấy không cần quá xinh đẹp, nhưng phải hiểu anh ấy”.

“Hiểu anh ấy?”

“Đúng. Anh ấy vốn trầm lặng, ít nói, lúc nào cũng cứng như đá ấy, nhưng mình biết, anh ấy là một người rất hay mềm lòng.”

Ừm, điều này tôi cũng biết.

030.

Mr. Bu đến Bắc Kinh liền vào làm cho một công ty về công nghệ rất lớn, nhà ăn ở đó to gấp mấy lần nhà ăn tại trường đại học.

Tôi thường tới đó ăn uống ké. Chúng tôi phải bưng khay đứng xếp hàng gọi món ăn, chọn món xong thì quẹt thẻ ở lối ra, sau đó ngồi trên bàn bốn người cùng nhau ăn cơm. Đôi khi, tôi cảm thấy mình như đang quay trở về thời học sinh sinh viên.

Sau khi ăn xong phải mang khay tới chỗ để cố định, vứt hết đồ ăn thừa vào thùng rác, sau đó đặt khay lên giá để. Lần đầu tiên tới ăn tôi còn chưa biết điều này, Mr. Bu phải giúp tôi làm hết mấy việc đó.

Anh dọn sạch thức ăn, dùng đũa gắp từng miếng ớt, gừng, tỏi vụn cho vào thùng rác. Anh là người tỉ mỉ, ngay cả mấy miếng vụn cá dính trên khay thức ăn cũng không bỏ qua.

Tôi đứng một bên nhìn anh dọn dẹp sạch sẽ khay thức ăn, đột nhiên thấy rung động. Buổi tối hôm đó, tôi đã tỏ tình với Mr. Bu.

Hồi mới yêu nhau, có hôm tôi gọi điện cho anh lúc đêm, “Làm sao bây giờ, em không ngủ được”.

“Anh cũng không ngủ được.”

“Chúng ta đúng là có thần giao cách cảm!”

“Ai bảo! Anh là vì nhớ em, còn em là vì đã ngủ cả chiều nay rồi.”

031.

Có một quãng thời gian chúng tôi phải “yêu xa”, lúc anh gọi điện tới, tôi nói mình đang ở The Place. Ở đây có không gian nhân tạo, chính là “màn chiếu thiên nhiên” trong truyền thuyết. Chúng ta có thể viết bất cứ thông điệp gì lên đó, lãng mạn quá đi!

Nửa tiếng sau anh nói tôi hãy ngẩng đầu nhìn lên “màn chiếu thiên nhiên” ấy. Tôi vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy tên của mình phía sau còn có một câu: “*Anh yêu em, Es Muss Sein*”.

Sau đó tôi hỏi Mr. Bu “*Es Muss Sein*” có nghĩa là gì. Anh nói đó là tiếng Đức, dịch sang tiếng Anh có nghĩa là “*It Must Be*”, mà dịch sang tiếng Trung có nghĩa là “*Tất nhiên phải thế*”, xuất phát từ tác phẩm *The Unbearable Lightness Of Being* của nhà văn Milan Kundera.

“Thế thông điệp đó của anh có nghĩa là gì? Anh yêu em, tất nhiên phải thế?”

Anh đính chính lại, “Anh yêu em, đây là định mệnh”.

032.

Ngày tuyết rơi, chúng tôi cùng nhau tới Thập Sát Hải để đắp người tuyết. Mr. Bu ném một quả bóng tuyết về phía tôi, “Chúng ta chơi trò ném tuyết không?”.

Tôi lắc đầu, đột nhiên không còn thấy hứng thú gì nữa. Năm tôi học lớp mười, tỉnh Hồ Nam gặp trận tuyết lớn hiếm thấy. Tôi nhìn thấy cậu bạn

cùng lớp qua màn tuyết rơi dày đặc, nổi ý muốn trêu chọc, liền ném một quả bóng tuyết về phía cậu ấy. Sau đó, cậu ấy quay lại và nói, “Xấu người xấu nết!”.

Từ đó về sau, tôi không bao giờ ném bóng tuyết vào bất cứ ai nữa.

Sau này tôi thấy trên Weibo có một câu như sau, “Khi con trai chê bạn xấu, điều đó cho thấy bạn không phải quá tệ. Bởi nếu như bạn thực sự quá khó coi thì con trai sẽ chẳng bao giờ nói chuyện với bạn”.

Thực ra cậu bạn kia rất hay giúp đỡ tôi, có thể ngày hôm đó tâm trạng của cậu ấy không tốt, hoặc cậu ấy chỉ nói đùa vậ thôi. Đối với vậ ấy, chuyện ngày hôm đó chắc không để lại ấn tượng gì, chắc cậu ấy đã quên từ lâu rồi, nhưng với tôi, đó là một bóng ma tâm lý rất lớn.

Tôi kể lại chuyện này với Mr. Bu, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

“Anh phải làm thế nào mới có thể khiến em quên đi chuyện đó?”

Anh suy nghĩ một lát, rồi bỗng nhảy lên hét lớn tên tôi, “Trong mắt anh, em là người xinh đẹp nhất trên thế giới này!”.

Anh hét lớn câu đó tận ba lần, tất cả mọi người đều nhìn anh như một bệnh nhân tâm thần vậ. Trước khi trở thành trung tâm của sự chú ý, anh nắm lấy tay tôi, chúng tôi cùng nhau bỏ chạy.

Thực sự, có đôi khi tôi cảm thấy Mr. Bu đã phá hủy hoàn toàn khả năng nhẫn nhịn chịu đựng mấy kẻ tâm thần của tôi!

Chương 3: Ai bảo fan girl là não tàn? Đứng trước mặt idol, chúng tôi làm gì còn não!

033.

Thời gian tôi thích EXO còn dài hơn cả thời gian tôi yêu Mr. Bu. Mỗi lần tôi nằm trên giường xem showtime của các anh ấy đến chảy cả nước dãi, Mr. Bu đều mặt nhăn mày nhíu giận dỗi nằm quay lưng lại với tôi rồi đi ngủ trước.

Tôi cứ tưởng anh luôn không ưa việc tôi hâm mộ thần tượng, cho đến một hôm, mẹ tôi nhìn thấy ảnh nền điện thoại của tôi rồi hỏi đấy là ai.

Mr. Bu trả lời, “Park Chan Yeol”.

Tôi nghệt mặt ra một lúc rồi lôi ngay tấm poster của EXO ra, chỉ vào từng người một để hỏi Mr. Bu tên các anh ấy là gì. Tên này lúc đó đã có thể đọc lưu loát tên của 12 thành viên trong nhóm. Khoảnh khắc đó tôi như hóa đá luôn, “Sao anh lại thuộc lòng được tên các oppa của em thế?”.

Anh vênh mặt nói với tôi, “Tên của tình địch chẳng lẽ lại còn không thuộc nổi sao?”.

034.

Chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật ở Seoul, vừa mới đến sân bay Incheon, Mr. Bu đột nhiên hỏi, “Thật ra em tới đây là để gặp idol đúng không?”.

Tôi chột dạ trừng mắt với anh, “Thì sao? Có ai quy định là tuần trăng mật thì không được đi gặp thần tượng đâu?”.

Anh nghiêm túc suy xét một hồi, “Hình như không có quy định đó thật”.

Thế là cả tuần trăng mật, Mr. Bu phải cùng tôi phục ở tòa nhà SM, tôi ngủ gục trên đầu gối của anh, bắt anh trông chừng cổng sau, có động tĩnh gì là phải gọi tôi ngay. Suốt cả đêm anh không ngủ, sáng hôm sau tôi ngáp dài rồi tỉnh giấc, nhìn thấy trong mắt anh toàn là tơ máu.

Có một lần chúng tôi đến khu Apgujeong – dong^(*) chơi, nghe nói đến chỗ đó rất hay gặp nghệ sĩ. Tôi phát hiện Mr. Bu đã lén lút luyện tập một câu tiếng Hàn Quốc từ rất lâu rồi. Sau này anh mới nói cho tôi biết câu đó có nghĩa là gì.

() Apgujeong – dong là khu dân cư, khu mua sắm, thời trang ở Gangnam, Hàn Quốc.*

“Bà xã tôi là fan của anh, anh có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Tôi cười nói, “Ngô Diệc Phàm, Lộc Hàm, Hoàng Tử Thao, Trương Nghệ Hưng đều là người Trung Quốc, anh có thể nói tiếng mẹ đẻ với họ đó”.

035.

Đêm cuối cùng của tuần trăng mật, chúng tôi ở đảo Jeju.

Không hiểu sao “dì cả” lại đến sớm hơn bình thường. Tôi cùng Mr. Bu phải đi tìm siêu thị mini. Nhân viên trong siêu thị không biết tiếng Anh, Mr. Bu phải dùng tay chân minh họa đến toát cả mồ hôi, cuối cùng, đôi mắt nhân viên trong siêu thị bỗng chốc sáng ngời, đưa tới cho chúng tôi một chiếc hộp, trên đó viết chữ “Durex”.

Tới lúc đứng trước giá để băng vệ sinh, tôi vẫn còn cười. Mr. Bu trầm giọng nói, “Cười đủ chưa thế?”.

Nhưng mà tôi không thể nhịn cười nổi, cứ cười ngặt nghẽo.

Cuối cùng mặt anh đen lại, sai bước về phía tôi (sai bước chứ không sai tay vì tay anh đang bận chọn đồ), dồn tôi vào góc tường.

Tôi vừa cười vừa chỉ vào chiếc camera, “Siêu thị mini có máy giám sát đó, xin ngài hãy tự trọng!”

Anh không buồn nhẫn nhịn nữa, ép xuống đôi môi tôi. Sau khi kết thúc nụ hôn, anh mới nói, “Máy giám sát thì làm sao? Trên người anh lúc nào cũng mang theo giấy chứng nhận kết hôn đấy!”.

036.

Cô bạn thân Cô Nàng Kim Chi của tôi rất thích đăng ảnh idol lên mạng xã hội. Có người vào bình luận, “Tôi thấy chẳng đẹp chút nào”.

Cô ấy trả lời, “Ít nhất là đẹp hơn cô”.

Bình luận, “Sao ngày nào cô cũng đăng ảnh idol thế?”.

Trả lời, “Sao ngày nào cô cũng đăng ảnh ‘tự sướng’ thế?”.

Bình luận, “Không hiểu nổi ‘Hàn xẻng’ thì có gì mà hâm mộ? Tôi thích mấy anh người mẫu Âu Mỹ cơ. Tôi cảm thấy trên người họ có khí chất rất cao quý”.

Trả lời, “Tôi cảm thấy trên người cô có khí chất thần kinh lắm đấy”.

Bình luận, “Cô hâm mộ thần tượng mù quáng quá rồi”.

Trả lời, “Chẳng lẽ phải hâm mộ mù quáng cô?”.

Trình độ tiếng Hàn của cô ấy đã đạt tới cấp 6, còn giúp tôi học TOPIK^(*), thường xuyên rủ tôi đi những chuyến du lịch “bất thường” để chạy theo thần tượng.

() TOPIK là chứng chỉ quốc tế đánh giá khả năng và năng lực tiếng Hàn được công nhận ở Hàn Quốc. Muốn học tập hay lao động ở những môi trường có sử dụng tiếng Hàn đều bắt buộc phải có chứng chỉ này hoặc chứng chỉ KLPT.*

Tối hôm đó, tôi ngồi xếp hành lý, nhân tiện hỏi Mr. Bu, “Ngày mai em đi Seoul xem liveshow của Big Bang”.

“Bao giờ về?”

“Ngày kia.”

“Rồi ngày kia lại chạy tới Tokyo để xem EXO?”

“Không sai.”

“Thế sao em không bay thẳng từ Seoul tới Tokyo luôn?”

“Anh nói đúng! Vậy thì thôi, em không quay về Bắc Kinh nữa.”

Anh giữ chặt gói bim bim hiệu Em Gái Trương Quân Nhã mà tôi chưa kịp ăn hết, bỏ vào miệng nhai rồm rộp. Lúc này tôi mới kịp phản ứng, vội bỏ hành lý xuống, đặt tay lên vai anh, “Anh giận rồi à?”.

Mr. Bu gạt tay tôi ra, “Mỗi lần xa nhau em đều tỏ ra như không có chuyện gì vậy”.

Lúc đó chắc nào tôi bị ngập nước rồi, “Ai bảo em tỏ ra như không, em rất vui vẻ, rất hưng phấn mà”.

Mặt Mr. Bu liền đen lại, “Em có tin là anh sẽ nhất luôn em ở nhà không?”.

“Được! Tổng tài bá đạo đã đem lòng yêu cảm giác mới mẻ mà em mang lại. Trong đêm mưa gió em bỏ trốn, anh lái siêu xe đuổi theo, rồi nhất em vào trong xe, cười ám muội, giọng nói lạnh lùng: Đời này em đừng hòng trốn thoát khỏi lòng bàn tay anh, anh muốn cho cả thế giới biết rằng, tiểu yêu tinh mê người em đã hoàn toàn thuộc về anh rồi...”

“Thôi, em cứ đi xem livestream đi, đừng đi xem mấy phim hại não đó nữa.”

“Kamsahamnida! Saranghae!”

“Nhưng mà không được bay thẳng sang Tokyo, phải về nhà một hôm đã.”

037.

Mẹ suốt ngày mắng tôi vì đã đầu độc cô em họ hâm mộ thần tượng đến quên cả học hành. Tôi nói với em họ, “Chị kể cho em nghe một câu chuyện nhé. Nó kể về một cô thôn nữ ở Châu tự trị dân tộc Triều Tiên Diên Biên, đã làm thế nào để có thể trở thành phiến dịch viên cho một ngôi sao hàng đầu của Hàn Quốc”.

Nữ chính trong câu chuyện là “tiền bối” của Cô Nàng Kim Chi, nhờ thành tích học tập xuất sắc đã được cử tới Đại học Seoul để giao lưu với sinh viên khoa tiếng Trung Quốc ở đó. Vừa sang đến nơi, cô ấy đã làm một bài tự giới thiệu bằng tiếng Hàn đặc sệt phát âm của người Diên Biên, khiến cả lớp học được phen àm ã. Cô ấy khua môi múa mép bằng ánh mắt vô cùng cao ngạo, tự tin, còn dùng rất nhiều khẩu ngữ quen thuộc với giới trẻ.

Giáo trình của Đại học Seoul đều được quốc tế hóa, có rất nhiều bài học cần phải thực hành, nhưng không ai muốn vào chung một nhóm với cô ấy, cô ấy đành phải cắn răng hoàn thành bài tập dành cho năm người một mình. Cô ấy đã làm rất tốt, nhưng điểm số lại không cao bởi vì không làm việc theo nhóm.

Môn nào cũng bị điểm kém, không có học bổng, cô ấy đành phải đi làm thêm khắp nơi. Do vấn đề phát âm, không ai tin cô ấy là sinh viên của Đại học Seoul, nghi ngờ cô ấy trốn từ Bắc Triều Tiên sang. Thậm chí, cô ấy còn bị đưa đến đồn cảnh sát mấy lần liền.

Em họ ngắt lời tôi, “Lỗi phát âm như thế thì phải làm sao? Chị nói xem, chị ấy làm thế nào để người ta hiểu mình đang nói gì?”.

Sau một năm giao lưu tại Đại học Seoul, nữ chính quay trở về Trung Quốc. Lúc này thời cơ đã đến. Năm đó, Bae Yong Joon đang rất nổi tiếng có hoạt động tuyên truyền ở Trung Quốc, cần một người phiên dịch có âm Seoul lưu loát, thế là cô ấy được cử đi.

Em họ tôi nói, “Hiểu rồi, hiểu rồi, cần phải nỗ lực, nỗ lực hơn nữa, mới có thể khiến người khác tưởng rằng mình chẳng phí chút công sức nào cũng đạt được”.

Tôi cảm thấy nếu không lời châm ngôn kinh điển của Cô Nàng Kim Chi ra thì không thể dạy dỗ cô em họ này được. Thế là tôi nói, “Đừng vì chuyện chúng ta là fan girl mà cảm thấy mất mặt. Người chúng ta hâm mộ thật sự rất giỏi, đáng để chúng ta yêu mến. Hơn mười tuổi họ đã phải khó khăn vật lộn với cuộc sống này, sau khi vào nghề còn phải đối mặt với biết bao cạnh tranh khốc liệt. Những tổn thương mà họ phải chịu, những gánh nặng trên đôi vai họ, mồ hôi và nước mắt mà họ đã phải bỏ ra đều không cho phép chúng ta vì hâm mộ họ mà tỏ ra tự ti”.

Hiếm khi cô em họ của tôi không nói xen vào, ngoan ngoãn lắng nghe hết. Có điều mẹ tôi lại bắt đầu căn nhắc, “Nói suốt từ nãy đến giờ mà vẫn không thuyết phục nổi em họ con. Đừng có ra sân bay Hoàng Hoa đón thần tượng nữa!”.

038.

Ngày 14 tháng 2 năm 2014, Mr. Bu cùng tôi đến Thượng Hải để tham gia fan meeting của Lee Jong Suk.

Ở ngoài cổng có người bán ảnh có chữ ký của Sukkie, trong lúc tôi vào nhà vệ sinh, Mr. Bu đã mua một tấm.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, “Anh không sợ nó là chữ ký giả à?”.

Anh khẳng định, “Anh có nghi ngờ”.

“Nghi ngờ sao còn mua?”

“Thế lỡ là thật thì sao?”

Lễ tình nhân năm đó, tôi đã nhận được món quà còn quý giá hơn cả 999 bông hồng.

039.

Phòng ngủ của tôi dán rất nhiều poster của các idol. Một fan girl như tôi, nửa đêm xem clip của idol mà cười đáng sợ như mấy mẹ sẽ chuyên buôn dưa lê ngoài ngõ, tiềm năng điên cuồng theo đuổi các anh đẹp trai được phát huy hết mức, chắc chắn là trông rất “não tàn”. Tôi tin Mr. Bu cũng nghĩ như vậy.

Sinh nhật Mr. Bu, tôi tiện tay làm tặng anh một clip chúc mừng sinh nhật, anh làm sao mà giấu nổi sự kinh ngạc của mình cơ chứ!

Lúc tôi giúp bạn anh chỉnh sửa vài bức ảnh bằng phần mềm Photoshop, anh đã cố tỏ ra không có gì rồi.

Lúc tôi làm phụ đề cho clip, cuối cùng anh không nhịn nổi nữa, hỏi tôi, “Rốt cuộc là em còn giấu bao nhiêu tài lẻ nữa thế?”.

Tôi cười ra vẻ làm cao, “Anh xem, fan girl cũng đâu phải không được điểm nào. Hâm mộ thần tượng cũng có thể giúp chúng ta hoàn thiện bản thân hơn”.

Anh chán nản đỡ trán, “Tình yêu của em đều dành hết cho các idol rồi. Đối với em, anh có cũng được, không có cũng chẳng sao, đúng không?”.

“Sao thế được? Anh mãi mãi là máy ATM của em!”

040.

Đợt phim *Người thừa kế* đang “hot”, Mr. Bu đi công tác ở Seoul, gửi cho tôi bức ảnh một chiếc dreamcatcher màu tím. Park Shin Hye một mình đứng ngắm chiếc dreamcatcher màu tím này để tìm lại bao hồi ức, qua ánh

mặt trời chiếu lên tấm kính cửa sổ, cô ấy nhìn thấy ánh mắt dịu dàng chứa chan tình cảm của Lee Min Ho, cảnh này đã khiến bao trái tim mềm yếu của thiếu nữ rung động cơ chứ? Tôi đã kể với Mr. Bu rất nhiều lần rồi.

“Anh đang đợi khách hàng ở Bukchon, nhìn thấy khung cửa sổ ấy, tiện thể chụp lại luôn.”

“Anh còn không chịu thừa nhận là anh cố tình tới đó vì em à?”

“Anh thực sự phải đợi khách hàng ở Anguk-dong.”

Hai ngày sau, anh lại gửi cho tôi một tấm ảnh quán cà phê Mango Six, nơi Kim Woo Bin đã bao trọn quán cho Park Shin Hye trong phim.

“Hôm nay khách hàng lại hẹn đàm phán ở quán cà phê.”

“Khách hàng mà biết ngày nào anh cũng lợi dụng người ta như thế, chắc là sẽ chửi chết anh luôn đó!”

041.

Tháng 4 năm nay, Dương Dương tham dự sự kiện rước đuốc Olympic tại Hy Lạp, tôi và Mr. Bu đứng trên cầu Rio – Antirrio. Sau khi sự kiện kết thúc, chàng trai ấm áp Dương Dương đã để tất cả các “Dương Mao”^(*) của mình cùng lên xe, Dương Dương ngồi ở ghế sát bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

() Dương Mao là tên gọi chỉ những người hâm mộ nam diễn viên người Trung Quốc – Dương Dương.*

Mr. Bu hỏi tôi, “Cơ hội hiếm có thế này, sao em không chạy lên xin chữ ký của cậu ấy?”.

Tôi nói, “Em không muốn làm phiền. Em thích cậu ấy ở khoảnh khắc đó, bình lặng, cao cao tại thượng”.

Sau khi về tới khách sạn, tôi nói, “Hồi nhỏ em rất thích Rukawa Kaede^(*), thực ra người phù hợp với phong cách của nhân vật này nhất chính là Dương Dương”.

() Rukawa Kaede là nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng Slam Dunk.*

Mr. Bu hỏi, “Thế trong mắt em thì anh phù hợp với hình tượng nhân vật nào?”.

Tôi nghĩ một lúc rồi nói, “Natsume Takashi trong *Natsume Yuujinchou*”.

Anh thở phào nhẹ nhõm, “May mà không phải *Shin – Cậu bé bút chì* phiên bản dành cho người lớn”.

042.

Tôi sinh cùng tháng cùng năm với Lộc Hàm, cậu ấy còn kém tôi mười bảy ngày.

Món quà sinh nhật mà Mr. Bu tặng cho tôi chính là đưa tôi đi đón sinh nhật cùng Lộc Hàm.

Chúng tôi đến Thượng Hải sớm trước một ngày, xếp hàng mua chiếc túi mà Lộc Hàm làm đại diện thương hiệu. Ban tổ chức phát cho các “Tuần lộc” mỗi người một chiếc bánh quy hình con hươu, còn có cốc giấy in chữ

“LuHan”. Lúc sau đông quá, chiếc cốc giấy có chữ “LuHan” của tôi bị rơi mất. Hôm đó chúng tôi còn đi chơi rất nhiều nơi, tới khuya mới về tới khách sạn. Tới lúc này tôi mới biết, hóa ra Mr. Bu đã bảo vệ chiếc cốc giấy của anh vô cùng cẩn thận.

Mồ hôi trên tay Mr. Bu khiến chiếc cốc giấy đặc biệt ấy có phần mềm đi.

Mặc dù chờ tôi lâu đến mức đói sắp ngất vì tụt huyết áp, anh cũng không hề ăn chiếc bánh quy hình con hươu của tôi.

Có một lần, chúng tôi xếp hàng để chụp ảnh với chiếc hòm thư Ngoại Than danh tiếng lấy lòng đã từng xuất hiện trong phim của Lộc Hàm. Cả một hàng dài suốt từ đầu phố đến cuối phố chỉ có vài chàng trai, vậy nên hình ảnh Mr. Bu càng trở nên nổi bật,

Có vài cô gái tiến đến bắt chuyện, “Hello, anh cũng hâm mộ Lộc Hàm sao? Có thể add Wechat được không? Anh đã có bạn gái chưa?”.

Anh rất điềm nhiên giơ chiếc nhẫn cưới trên tay lên.

Tối hôm đó, bàn tay đeo nhẫn cưới ấy đã lên mạng giúp tôi giành giật postcard Tiểu Lộc đứng bên hòm thư siêu “hot”, tiếc là không lấy được. Hôm sau khi tôi tỉnh giấc đã không thấy anh đâu rồi. Tôi gọi điện, anh nói, “Anh đang xếp hàng ở bưu điện, chỗ này còn 900 bản giới hạn nữa”.

043.

Tôi không hay lưu giữ mấy kỷ vật tình yêu, nhưng cũng có một vài thứ đồ lưu niệm muốn lưu giữ. Hồi cấp hai, thầy giáo tiếng Anh thường hay cho chúng tôi làm bài nghe viết, sau khi viết xong thì sẽ để học sinh tự chấm điểm cho nhau. Năm đó, người chấm bài cho tôi là cậu bạn mà tôi thầm mến. Chữ viết trong vở tiếng Anh của cậu ấy rất đẹp, trang giấy xé từ

vở bài tập của cậu ấy, tôi vẫn khôngỡ vứt đi. Sau này, trong lúc dọn dẹp đồ đạc, nó đã bị Mr. Bu lôi ra.

Tối hôm đấy anh hỏi tôi, “Em có còn nhớ cậu nam sinh đó thế nào không?”.

“Không nhớ nữa.”

“Em chắc chứ?”

“Em chắc chắn!”

“Cậu ta trông giống idol nào của em?”

“Tinh Bách Nhiên.”

“Vậy còn nói là không nhớ sao!”

044.

Lướt weibo thấy Ngô Diệc Phàm đã nhuộm màu tóc mới, tôi cũng muốn mua thuốc nhuộm tóc, nhưng Alipay của tôi hết tiền rồi, đành xin viện trợ từ “đại gia”.

“Ông xã, em muốn nhuộm tóc trắng cho giống idol. Anh cho em tiền đi.”

“Tiền tiền tiền... đã đủ chưa?”

“Anh không cho em tiền đúng không? Đã thế tối nay em không về nhà nữa, em sẽ chờ ở sân bay cả đêm để đón idol!”

“Sao lại phải đón máy bay nữa? Mệt chết mất, chẳng lẽ nhìn một cái thôi là idol của em sẽ có thai được à?”

Tôi ném điện thoại sang một bên, không thèm để ý đến anh nữa.

Chiều hôm đó, tôi vừa tan ca thì nhận được thông báo của Wechat là có người gửi hồng bao kèm lời nhắn, “Bà xã, anh sai rồi, về nhà đi”.

045.

Mùa xuân năm nay chúng tôi mua nhà ở Yên Giao, lúc đó Bắc Kinh có hai hội nghị lớn, đi qua cầu Bạch Miếu vào nội thành sẽ có trạm kiểm tra, đồng chí công an xem chứng minh thư của hai chúng tôi, hỏi, “Hai người có quan hệ gì?”.

Lúc đó chúng tôi đang chiến tranh lạnh, hai miệng như một đáp, “Không quen biết”.

“Không quen biết sao lại ngồi chung xe?”

Cả hai lại đồng thanh, “Uber!”.

Anh công an cười, “Chắc là một cặp đúng không? Trả lời ăn ý thế cơ mà”.

Đăng ký mua nhà ở Yên Giao giữa biển người mênh mông, ai ai cũng điên cuồng giành giật như không cần tiền nữa vậy, suýt nữa thì giẫm đạp lên nhau!

Mr. Bu rất thành thực che chở cho tôi giữa dòng người chen chúc tấp nập.

Nhân viên kinh doanh của khu nhà nghỉ hoặc hỏi, “Sao quý khách lại ‘lành nghề’ như vậy?”.

Mr. Bu liền trả lời, “Anh cứ đưa bạn gái đi đón máy bay với tàu cao tốc của một vài idol đi là sẽ thành thực như tôi ngay thôi”.

046.

Tôi muốn đi Praha hoàn toàn là vì bộ phim *Có một nơi chỉ chúng ta biết*.

Mr. Bu ngồi trước máy tính tra lịch trình, hỏi tôi, “Có đi Nhà thờ chính toàn Thánh Vitus không?”.

“Không đi, Ngô Diệc Phàm có tới đâu.”

“Tháp Look-out?”

“Không đi, Ngô Diệc Phàm có tới đâu.”

“Tu viện Strahov Prague?”

“Không đi, Ngô Diệc Phàm có tới đâu.”

Mr. Bu tức giận ném con chuột máy tính sang một bên, “Thế thôi đừng đi nữa!”.

Tôi tự thấy mình đuối lý, đành bước tới trước màn hình, “Chúng ta có thể tới thăm cầu Karl, tường Lennon, quảng trường Praha...”.

Cuối cùng, chúng tôi không hứng thú với mấy thẳng cảnh đó cho lắm nhưng lại có niềm đam mê bất tận với đồ ăn vặt trên đường phố Praha như

món bánh ống khói^(*). Bột lên men quăn chặt quanh chiếc que, lửa than hồng, tạo thành từng tầng từng lớp bánh, lạc và đường ngấm hương rượu, mùi vị đó không thể nào quên được.

() Bánh ống khói (Trdelnik) tên tiếng Anh là Cinnamon rolls, là món bánh truyền thống tại các nước Trung Âu.*

“Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ biết ăn, biết ngay mà!”

Miệng thì chê bai tôi như vậy, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy người ta bán bánh ống khói là Mr. Bu lại chủ động xếp hàng mua cho tôi.

Sau khi quay về từ Praha, tôi đã mua một cái bếp nướng bằng than hoa DIY. Vì không để ý, tôi đã khiến cái bếp nướng than hoa mới mua rơi từ trên sofa xuống thảm...

Sau đó có người hỏi, “Ai lại đốt chiếc thảm nhà các cậu đến nông nỗi này?”.

Mr. Bu lạnh lùng tức giận đáp, “Ngô Diệc Phàm!”

047.

Trong chương trình *Chào Xuân* năm ngoái, Vương Tuấn Khải có màn “đo chân”, tôi cũng háo hức đi đo chân của Mr. Bu.

Sau đó, tôi cấp tốc đăng status lên Weiboo, “105 centimet có tính là dài không? Online đợi câu trả lời”.

Rất nhanh, đã có người hồi đáp.

“105 centimet cũng tạm, dù sao thì chân của Ngô Diệc Phàm với Lee Min Ho cũng chỉ dài tầm 115 centimet.”

“Ở lớp tôi có một nam sinh cao 1 mét 78, chân dài 115 centimet đấy.”

Lúc đó tôi rất khinh bỉ “Bu chân ngắn”, nhưng vẫn muốn kêu gọi đồng minh từ mấy cô nàng độc thân, “Lấy chồng không chỉ xem chiều cao, còn phải đo chân dài nữa”.

Sau khi Mr. Bu đọc được, anh ép tôi đăng tiếp một bài nữa, “Chiều dài từ bụng đến gót chân của Mr. Bu là 113 centimet, thân trên 70 centimet. Tỷ lệ vàng giữa thân trên và thân dưới là 1:2, tỉ lệ cân đối của cơ thể phụ thuộc vào tỉ lệ giữa các bộ phận chính và bộ phận phụ trên cơ thể, tỉ lệ đó ước chừng 0.618. Tỷ lệ của Mr. Bu là 0.617 và 0.619”.

Sau khi đăng xong, tôi nói, “Kiến thức sâu rộng này có đăng cũng chẳng ai hiểu, anh phải cố thể làm gì?”.

“Tóm lại chỉ cần em nhớ cho kỹ, chồng em vô cùng hoàn hảo là được.”

048.

Trong những bộ phim chiếu rạp cùng đi xem với Mr. Bu, tác phẩm để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho tôi là *Đợi mùa gió lên*.

Sau đó chúng tôi đã tới Nepal để trải nghiệm cảm giác chơi dù lượn. Chúng tôi thuê nhà trọ tại Kathmandu, không có điều hòa, cánh quạt kiểu cũ kêu ro ro ầm ĩ. Mr. Bu đi tìm ông chủ, ông ấy điềm nhiên nói, “Cái quạt này là sản phẩm của Trung Quốc các anh đấy”.

Trước khi bay tới Pokhara, tôi có chút sợ hãi, ôm chặt Mr. Bu, có cảm giác như sắp sinh ly tử biệt.

“Nếu như em ra đi, anh nhất định phải đốt cho em hình nhân của Dương Dương, Ngô Diệc Phàm, Lộc Hàm đấy nè.”

Cuối cùng, Mr. Bu quyết định, nếu chơi nhảy dù, anh sẽ nhảy trước.

Tôi nắm chặt vai anh, “Nếu như anh ra đi, em nhất định sẽ đốt cho anh hình nhân của em”.

049.

Mr. Bu từ người qua đường trở thành fan của G-Dragon chỉ bởi vì một đoạn clip. Trong clip có một cậu bé nói, “Tôi là G-Dragon, năm nay 8 tuổi, mơ ước của tôi là được trở thành Rapper”.

“Có thể kiên trì với ước mơ từ năm 8 tuổi của mình, quả thật không đơn giản”, tôi cảm thán, “Giấc mơ thời thơ ấu của anh là gì?”.

Mr. Bu nói, “Hồi nhỏ anh muốn trở thành nghệ sĩ dương cầm. Nhưng điều kiện gia đình không cho phép, không thuê được người dạy. Sau này lên đại học, anh đi làm thêm kiếm tiền mua một chiếc đàn piano để tự học”, anh ngừng giây lát, hỏi lại tôi, “Thế ước mơ khi còn nhỏ của em là gì?”.

“Không nhớ nữa.”

“Thế ngay lúc này em có ước mơ gì?”

“Được gả cho G-Dragon.”

“Mrs. Bu, em có tin là anh sẽ tố cáo em tội trùng hôn không hả?”

050.

Có một khoảng thời gian, em họ tôi rất hâm mộ Trần Tường, nhưng tôi lại thích Dương Dương. Sau khi phim *Thiếu nữ toàn phong* lên sóng, chúng tôi đã cãi nhau bao nhiêu trận vì “Đại sư huynh Nhược Bạch lạnh lùng” và “tổng tài Phương Đình Hạo bá đạo”.

Mùa xuân năm đó, sức khỏe của tôi không tốt nên phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tại Hồ Nam một thời gian, Mr. Bu thường đưa tôi đi dạo ở công viên hồ Mai Khê.

Hôm ấy chúng tôi đi tới chiếc cầu gỗ bên hồ thì nghe thấy tiếng hô hào ầm ĩ. Nhìn theo hướng đó, tôi thấy một chàng trai đeo kính đen bước xuống từ chiếc xe bảo mẫu màu vàng.

Nào tôi ngừng hoạt động trong giây lát, cho tới khi người hâm mộ hô vang: “Dương Dương! Dương Dương!”, tôi mới kịp phản ứng trở lại.

Sau đó tôi mới biết, công viên hồ Mai Khê là một trong những địa điểm quay phim *Thiếu nữ toàn phong*, mà tôi lại rất may mắn khi đến đúng vào hôm Dương Dương có cảnh quay tại đây,

Tôi quên cả tình trạng sức khỏe của mình, liều mạng chen vào đám người hâm mộ. Mr. Bu từ lâu đã lĩnh giáo năng lực “fan cuồng” của tôi, biết không ngăn tôi lại được, đành phải giúp tôi mở đường máu để chen vào đám đông.

Nhưng chưa kịp chen được lên phía trước thì Dương Dương đã đi mất.

Tôi sắp khóc đến nơi rồi, mếu máo nói, “Em muốn có chữ ký của cậu ấy!”.

Mr. Bu nghĩ ngợi rồi nói, “Thế để anh đi hỏi nhân viên đoàn làm phim, cho họ chút tiền, hy vọng họ sẽ cho mình xem lịch trình quay của đoàn”.

Bảng lịch trình quay của đoàn làm phim có đầy đủ thông tin về thời gian, địa điểm và các nhân vật tham gia, tới lúc đó có thể tới thăm đoàn phim để có cơ hội gặp diễn viên.

Tôi gật đầu với Mr. bu, anh lập tức chạy đuổi theo người đang đội mũ nhân viên của đoàn làm phim ở phía trước.

Công viên hồ Mai Khê rất rộng xe đạp trở thành phương tiện chủ yếu được sử dụng ở đây. Người nhân viên kia đạp xe, Mr. Bu gọi vài tiếng, đối phương chẳng có phản ứng gì, anh đành phải chạy bộ đuổi theo, vừa chạy vừa hô. Thật lòng mà nói, hình ảnh của anh lúc đấy không hề lý tưởng chút nào, thậm chí còn có chút khó coi, nhưng tôi lại thấy cảm động hơn bao giờ hết.

Mr. Bu đuổi kịp nhân viên kia, sau khi xem được lịch trình quay, lại thờ hồng hộc chạy về, mồ hôi thấm ướt cả áo sơ mi của anh.

Anh cố gắng lấy lại hơi, nói với tôi, “Ngày mai lúc ba giờ chiều, Dương Dương có cảnh quay ở Hăng Đại Nhã Uyển”.

Tôi nghĩ một lát rồi nói, “Hăng Đại Nhã Uyển? Xa thế, thôi vậy”.

Nhưng anh lại nói, “Nghe nói có cảnh quay cùng với diễn viên quần chúng, chắc sẽ xin được chữ ký đấy”.

Tôi khoát tay, “Thôi bỏ đi, bỏ đi”.

Không ngờ ngày hôm sau, lúc tôi ngủ trưa dậy đã không thấy Mr. Bu đâu rồi. Tôi gọi điện, anh nói, “Em dậy rồi à? Anh đang ở Hăng Đại Nhã Uyển.

Sắp phải quay rồi, đóng vai quần chúng, làm đội cổ vũ đứng hô hào trên khán đài”.

Tôi không biết nói gì nữa.

“Thế cuối cùng anh rể có xin được chữ ký không?”, sau này, tôi kể lại câu chuyện này cho cô em họ, nghe đến đây em ấy bỗng ngắt lời tôi.

“Không.”

Cô em họ tôi khinh bỉ ra mặt, “Xì, thế mà phải ngồi nghe chị kể cả đoạn dài, lãng phí thời gian của em”.

Chương 4: Chúng ta là những chú cá bơi ngược dòng giữa dòng đời mênh mê

051.

Kỳ thi đại học của một năm nào đó, tôi cùng Mr. Bu ôn lại chuyện thời trung học.

“Thành tích học tập vượt trội của anh đâu phải có được nhờ may mắn, tất cả đều dựa vào những nỗ lực cố gắng của anh.”

Năm đó đúng là Mr. Bu đã dốc toàn bộ sức lực của mình. Để giữ cho tình thần tỉnh táo, anh uống cà phê thay nước lọc, bôi dầu gió, cho nắng chiếu vào mặt, bấm huyết đạo, ngâm đá trong miệng vào mùa đông, thậm chí còn tự bóp cánh tay mình đến xanh tím hết cả lên.

Anh nói, “Anh mãi mãi không bao giờ quên được năm lớp mười, anh bị bệnh nên thi trượt, phải chuyển từ lớp chọn sang lớp thường. Bố mẹ anh phải mua ít đặc sản từ Nhật, khép nép nịnh nọt nhờ vả lớp trưởng khi đó dễ dãi với anh một chút. Lúc ấy anh thề sẽ không bao giờ để bố mẹ mình đã từng này tuổi còn phải cúi đầu xin người khác vì anh nữa”.

“Quãng thời gian đó vô cùng gian khổ phải không?”

“Tuổi trẻ thì không có tư cách đòi hỏi sự an nhàn.”

Khi nói câu đó, hai mắt của Mr. Bu tỏa sáng làm trái tim tôi rung động. Khoảnh khắc ấy, tôi cho rằng mình đã có thể tuyên bố: Tôi yêu anh không

phải chỉ bởi vì ngoại hình ưa nhìn của anh. Tôi xót xa thay anh, nhưng, tôi lại càng kính nể anh hơn.

052.

Chuyến du lịch đầu tiên của tôi và Mr. Bu là tới Nhật Bản. Chúng tôi tới một nhà hàng sang trọng ăn Kaiseki^(*).

() Kaiseki ryori là một loại hình ẩm thực truyền thống của Nhật Bản, có đặc trưng là sử dụng nguyên liệu theo từng mùa và sự phối hợp tinh tế giữa các món ăn.*

Còn chưa ăn xong món khai vị, Mr. Bu đã có điện thoại. Anh đứng dậy, đi ra góc phòng nhận cuộc gọi. Trong nhà hàng Kaiseki, nhân viên phục vụ đều mặc kimono, họ phải đợi khách ăn xong từng món mới dọn đĩa và đưa món tiếp theo lên.

Tôi ăn xong món khai vị từ lâu rồi, cô nhân viên phục vụ vẫn ngồi quỳ ở bên cạnh chờ Mr. Bu nói chuyện điện thoại.

Cuộc gọi kéo dài tới hơn mười phút vẫn chưa xong, tôi bèn đứng lên vỗ vào vai anh, ra hiệu cho anh nói chuyện nhanh một chút.

Chắc là công việc xảy ra vấn đề gì đó, anh chau mày, cau có rồi xoa tay với tôi.

Tôi lại ngồi xuống bàn, cô nhân viên phục vụ nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thương cảm. Giây phút ấy, tôi cảm thấy thực sự tủi thân.

Hôm đó, tôi đã chiến tranh lạnh với anh. Khó khăn lắm mới được đi chơi với nhau một chuyến, anh cứ lo công việc suốt.

Mr. Bu cảm thấy tôi đang gây sự vô cớ, “Anh không làm việc thì lấy đâu ra tiền đưa em đi ăn một bữa vài nghìn tệ thế này cơ chứ?”.

Thế là hai chúng tôi cãi nhau to.

Đến sân bay Narita, suýt nữa là chúng tôi ứng luôn với câu nói “Chia tay ở Narita” rồi. Nhưng trước khi đòi chia tay, đột nhiên tôi lại nhớ về một cảnh tượng.

Trước khi cưới nhau, chúng tôi đều rất khó khăn, phải thuê phòng trọ đơn, không có điều hòa, muối chui cả vào màn. Tôi lay anh dậy, anh mắt nhắm mắt mở bò dậy đập muối, trước khi bật đèn còn lấy chăn che mắt cho tôi đỡ chói mắt.

Đợi đến khi tôi đã quen với ánh sáng, bỏ chăn ra, thì thấy anh đứng bên giường, nghiêm túc căng mắt lên tìm muối.

Khi đó chúng tôi còn chẳng có bàn ăn, phải lấy bàn laptop đặt trên giường để ăn cơm. Bây giờ nhớ lại, cảm thấy như chuyện đã xưa lắm rồi.

Vì thế tại sân bay Narita, tôi chủ động xin lỗi anh, “Xin lỗi, em đã gây sự vô cớ rồi”.

“Không sao”, anh nói, “Từ sau khi ở bên em, anh không dám phạm sai lầm, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn trọng. Nhưng anh dè dặt, gò bó mình như vậy cũng chỉ vì anh muốn em có thể sống tự do hơn, thoải mái hơn, vô lý hơn một chút”.

Tôi đã không thể nói được lời nào nữa rồi.

Trong những năm tháng gian khổ ấy, có một hôm tuyết rơi dày đặc, chúng tôi cùng nhau đứng đợi xe buýt.

Vừa mới ăn lẩu xong, dạ dày thì ấm rồi, nhưng tay tôi lại lạnh cóng. Mr. Bu cũng vậy.

“Đợi anh một lát.”

Anh vào cửa hàng COSTA gần đó mua một cốc cà phê rồi đưa cho tôi.

Tôi biết cà phê ở đây rất đắt, thế nên xót tiền vô cùng, “Vừa mới uống bao nhiêu canh rồi, giờ làm sao em uống được cà phê nữa”.

“Để sưởi ấm tay”, anh nhét chiếc cốc giấy nóng hổi vào tay tôi.

Khi đó, chúng tôi thực sự không có gì trong tay. Ngày nào tôi cũng phải làm thêm giờ, sau đó bắt xe buýt về nhà. Vì quá mệt nên tôi còn ngủ gật cả trên xe buýt, đến khi tỉnh dậy thì đã tới trạm cuối cùng rồi. Mười giờ đêm tôi vẫn lang thang ngoài đường, phải đi bộ rất xa mới bắt được xe. Tôi sợ đến nỗi run cầm cập, liền gọi điện cầu cứu Mr. Bu, nhưng còn chưa kết nối được thì điện thoại đã sập nguồn.

Đó là khoảnh khắc tôi thấy mình bơ vơ nhất, nén nước mắt, cắn răng đi bộ dưới ánh đèn mờ.

Nhưng khi Mr. Bu đạp xe xuất hiện ngay trước mắt, nước mắt tôi lại ào ạt tuôn rơi. Anh ôm lấy tôi, để tôi ngồi ở yên sau xe đạp rồi đưa cho tôi một cái bánh sừng bò. Tôi nhìn qua bao bì, lại muốn khóc, “Sao anh mua loại đắt thế?”.

Anh không thanh minh gì cả, chỉ liên tục nói, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”.

Chúng tôi cũng có những trận cãi vã thực sự. Năm đó, công ty của Mr. Bu chuyển tới miền Nam. Anh phải ở ký túc xá dành cho nhân viên của công ty, thường xuyên tăng ca. Tôi phải vượt đường sá xa xôi đến thăm anh, tâm trạng dù sao cũng không được tốt lắm, còn anh vì áp lực công việc nên mặt mũi cũng không vui vẻ gì, thế là chúng tôi lại cãi nhau.

“Em vất vả tới đây thăm anh, anh không thể hiểu cho em một chút được à?”

“Nếu đã vất vả như thế thì lần sau em đừng đến nữa.”

“Anh vốn không thích gặp em chứ gì?”

“Ý của anh là, em đi đi lại lại quá vất vả.”

Tôi vô cùng tức giận, một thời gian dài sau đó không thèm tới thăm anh, anh cũng chẳng buồn về thăm tôi. Đôi tình nhân yêu nhau nồng thắm mà nguyên một tháng liền không gặp nhau.

Có điều, khi sương mù dày đặc, anh sẽ nhắn tin Wechat, “Nhớ đeo khẩu trang”.

Có khi trời trở lạnh. “Ngày mai mặc ấm một chút”.

Idol của tôi ra single mới, “Nghe chưa?”.

Phim tôi đang xem có tập mới, “Có xem không?”.

Tôi không trả lời một tin nhắn nào.

Khi đó tôi đang làm ở một văn phòng luật, có một hôm phải cùng luật sư ra Tòa. Trước đó có một vụ án kinh tế kéo dài mãi chưa đi đến hồi kết. Cánh cửa vừa mới mở ra, tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở chỗ của bị cáo.

Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng đó rõ ràng là anh. Anh gầy đi nhiều quá!

Hóa ra công việc của anh không chỉ xảy ra chút rắc rối, mà còn vướng vào vòng lao lý.

Giờ nghỉ giải lao, tôi chạy theo Mr. Bu, “Sao anh không nói cho em biết?”.

Anh giật mình quay người lại, nhìn thấy tôi thì không nói được lời nào nữa.

Tôi hít một hơi thật sâu, “Kết cục tồi tệ nhất là thế nào?”.

“Ba năm.”

Tôi cảm giác như đầu mình bị cái gì đó đập vào thật mạnh, đứng cũng không vững nữa, chỉ biết nhào vào lòng anh.

Sao anh lại có thể gầy như vậy, nhô hết cả xương ra rồi.

Nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi, thấm ướt cả áo sơ mi của anh. Anh nhẹ nhàng vỗ về tôi, nói vài câu an ủi.

Nhưng tôi không nghe nổi, tôi chỉ nghe thấy giọng nói của chính mình cắt ngang câu nói của anh.

“Chúng ta kết hôn đi.”

055.

Tôi đã cầu hôn Mr. Bu tại hành lang không một bóng người ở Tòa án, nhưng anh đã từ chối tôi.

Sau khi vụ án kết thúc một thời gian, anh còn chưa kịp giải thích gì với tôi thì đã phải bay đi Paris cùng đối tác.

Không lãng mạn chút nào, thậm chí còn hơi thô thảm nữa là đằng khác.

Hồi đó anh ở quận 11 tại Paris, đâu đâu cũng thấy cướp giật. Đáng sợ nhất là lần Mr. Bu đang nói chuyện với tôi thì bị giật mất điện thoại. Tôi nghe thấy tiếng anh kêu đau qua di động, sợ đến run người, rất nhanh sau đó thì máy đã bị ngắt kết nối. Tôi không thể nào liên lạc được với anh, tâm tình hoảng loạn, cả đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau Mr. Bu gọi điện cho tôi, “Anh không sao, chỉ bị người ta dùng gậy đánh vào sau đầu”.

Tim tôi sắp vọt cả ra ngoài, “Anh mau đi bệnh viện kiểm tra đi chứ!”.

“Bây giờ các bác sĩ ở Pháp đều đang nghỉ phép, trong mấy tháng này không được phép ốm hay bị thương.”

Tôi nghe mà muốn khóc, “Sao lại đến nông nổi này?”.

“Không có chuyện gì đâu”, giọng nói của anh vô cùng dịu dàng, “Khi anh còn nhỏ đã gặp chút vấn đề về mạch máu não, chưa biết chừng ăn một cú này còn đả thông được huyết quản cũng nên”.

Anh im lặng giây lát rồi lại nói, “Qua được kiếp nạn này, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa”.

Nước mắt của tôi lại tuôn rơi, “Sao hôm trước anh lại từ chối lời cầu hôn của em?”.

“Ngốc, một lỗi mà phạm tới hai lận.”

“Cái gì?”

“Cho dù là tỏ tình hay cầu hôn, đó đều là những việc anh nên làm.”

056.

Tôi không vì lời cầu hôn từ Paris tối hôm đó mà sống cùng với Mr. Bu.

Sau ngày ấy không lâu, tôi về quê, gặp đúng lúc bố mẹ đang cãi nhau đòi ly hôn. Tôi trốn mình trong góc phòng nghe tiếng cãi vã của hai người cùng những tiếng ném đồ đạc loảng xoảng. Nhịn không được, tôi lại ra khuyên họ vài câu, không cẩn thận giẫm phải mảnh thủy tinh, đau tới tận tim gan.

Quay về phòng, tôi vừa khóc vừa gọi điện cho Mr. Bu, mắt nhìn từng giọt máu đang nhỏ xuống sàn nhà. Nhưng anh không nhắc máy, tôi gọi không biết bao nhiêu cuộc vẫn không gặp được anh. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Sau đó anh gọi lại cho tôi, tôi không nhớ nổi anh đã nói những gì, chỉ nhớ mình đã hỏi anh, “Vì sao?”.

“Vì sao cái gì?”

“Sao lúc nào anh cũng cho em cảm giác như anh đang ở rất xa, rất xa em?”

“Anh xin lỗi, anh đã không ở bên em những khi em cần. Lúc đó điện thoại của anh bị một người Gypsy trộm mất.”

“Bao giờ anh mới từ Paris về?”

“Anh chưa biết được.”

Sau một hồi im lặng dài, tôi thở dài, “Em mệt lắm, cúp máy đây”.

057.

Sau khi quay lại Bắc Kinh, ngày nào tôi cũng nhận được những cuộc điện thoại siêu dài siêu lâu của bố mẹ, họ chỉ trích, oán trách lẫn nhau, khiến tinh thần tôi căng thẳng. Tôi không ngủ được, công việc cũng xảy ra vài sự cố, cứ hai ba ngày lại phải nghe sếp căn nhắc. Tôi gần như bị mắc chứng trầm cảm.

Khi đó tôi thật sự rất mong chờ có người nào đó ở bên.

Bắc Kinh và Paris chênh lệch nhau những 6 tiếng đồng hồ. Mr Bu luôn căn giờ chính xác, gọi cho tôi vào buổi sáng. Nhưng nửa đêm tôi mất ngủ, gần sáng mới ngủ được thì lại bị anh đánh thức, làm sao mà nói chuyện vui vẻ được? Tôi mắng anh vài câu, sau đó anh không gọi cho tôi cuộc nào nữa.

Nguyên một tháng không liên lạc, tôi nghĩ, chúng tôi như vậy cũng coi như chia tay rồi.

Sau đó bố mẹ tôi làm hòa, công việc thuận lợi, tất cả đều trở nên tốt đẹp. Có một lần, đồng nghiệp nghịch điện thoại của tôi, phát hiện tôi có chặn cuộc gọi từ một số liên lạc. Các cuộc gọi từ số liên lạc đó từ mười giờ đêm đến tám giờ sáng đều sẽ tự động chuyển thành cuộc gọi nhờ. Mà tôi lại không có thói quen kiểm tra cuộc gọi nhờ.

Trong máy tôi có tất cả ba mươi bảy cuộc gọi nhờ, tất cả đều của Mr. Bu.

Ngày hôm sau, đúng tám giờ sáng, anh lại gọi điện tới.

Giọng nói của anh như xa như gần, “Cuối cùng em cũng nhận điện rồi”.

“Cái gì?”

“Ngày đó không phải em nói, nếu muốn tìm em thì gọi điện lúc tám giờ sáng sao?”

“Hôm đấy đầu óc em còn đang trên mây, không nhớ đã nói những gì nữa.”

“Em nói em sẽ không nhận điện thoại, nhưng nếu như anh thật lòng quan tâm đến em, thì vẫn nên tiếp tục gọi cho em, gọi cho tới khi em nhận máy thì thôi.”

“Thế cho nên suốt một tháng qua, ngày nào anh cũng gọi cho em lúc tám giờ sáng?”

“Ừm.”

“Bên em là tám giờ sáng thì bên anh là hai giờ đêm?”

“Ừm.”

“Sao anh phải làm như vậy?”

Anh cười khở, “Anh cũng từng tự hỏi chính mình, vì sao phải như vậy chứ?”.

“Còn có chuyện gì mà em chưa biết nữa không?”

“Tuần trước anh đã quay về Bắc Kinh rồi. Bây giờ anh đang đứng dưới nhà em.”

058.

Ngày thứ hai sau khi anh quay về Bắc Kinh, tôi đi cosplay nhân vật Tương Linh trong *Cổ Kiếm Kỳ Đàm*. Hôm đó tôi “đến tháng”, sức khỏe không tốt lắm. Mr. Bu không khuyên được tôi, đành phải đi cùng. Kết quả, nhân vật Tương Linh cứ phải quỳ suốt, chân tôi cũng tê cứng luôn.

Mr. Bu đứng chờ tôi suốt cả buổi, sau đó lại phải cõng tôi trên lưng.

Chúng tôi đi tàu điện ngầm về nhà. Lối đi mới ở Tây Trục Môn dài vô tận, anh lặng lẽ cõng tôi xuyên qua dòng người. Giữa biển người mênh mông, chúng tôi như những chú cá bơi ngược dòng. Không hiểu tại sao, khi ở trên tấm lưng vững chắc mà rộng rãi của anh, tôi lại rơi nước mắt.

Ký ức của con người kỳ diệu như vậy đấy. Rõ ràng chỉ là những chuyện vụn vặt không đáng nói, nhưng lại trở thành hình ảnh khắc sâu trong tâm trí tôi, không tài nào quên được.

059.

Có lần Bắp Cải Trộn dạy chúng tôi cách làm món Soufflé (Một món bánh truyền thống của người Pháp).

“Muốn làm vị gì?”, cô ấy hỏi.

Mr. Bu đáp, “Vị cam đi. Hỷ Bảo hay làm loại đó cho Úc Tồn Tư”.

Bắp Cải Trộn hô lên đầy kinh ngạc, “Anh cũng đọc tác phẩm của Diệc Thư sao?”.

Anh không trả lời, cúi đầu làm nhân kem trứng sữa.

Tôi trả lời thay anh, “Hồi mới quen, anh ấy đã đọc hết tất cả những cuốn sách mà mình đánh giá 3 sao trở lên trên trang Douban của mình”.

Thực ra tôi cho rằng đàn ông nên đọc *Hỷ Bảo*. Chắc mỗi một người phụ nữ đều có suy nghĩ như thế này, “*Em cần rất nhiều rất nhiều tình yêu, nếu như không có, vậy thì em cần có rất nhiều rất nhiều tiền*”.

Bên cạnh câu này trong cuốn sách, tôi nhìn thấy chú thích của Mr. Bu: “Đối với con gái, đôi khi tiền còn mang tới nhiều cảm giác an toàn hơn cả tình yêu. Thời đại học, tôi nghèo đến nỗi phải mua một cái bánh mì gối, loại 12 lát, rồi phết tương cà chua KFC ăn thừa của bạn cùng phòng lên để ăn, cầm cự được cả một tuần. Tôi của khi ấy không xứng đáng được yêu. Yêu một người, tuyệt đối không cho phép cô ấy phải cùng mình chịu khổ”.

060.

Không khí ở Bắc Kinh gần đây ô nhiễm một cách nghiêm trọng, có một năm cổ họng của tôi không khỏe chút nào, phải tới Tô Châu ở khoảng ba

tháng. Khi mới bắt đầu tôi rất hứng thú, nhưng chỉ một tuần sau đã mất hết khí thế, bắt đầu nhớ Mr. Bu rồi.

Tình trạng này càng ngày càng tồi tệ, cho tới một ngày bộc phát. Có hôm, tôi cô đơn đạp xem từng vòng từng vòng trên con đường núi quanh co, đối mặt với bụi đường sương gió, tôi chợt thấy mũi mình cay cay, không cầm lòng được đành gọi điện cho Mr. Bu, “Em nhớ anh quá”.

Anh im lặng vài giây rồi nói, “Em đang ở đâu?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn đàn quạ bay ngang qua bức tường màu vàng bên ngoài tự viện, không cầm lòng được ngâm một câu thơ:

“Thuyền ai đậu bến Cô Tô.”

Anh tiếp câu: *“Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San.”*^(*)

() Hai câu thơ trích trong bài Phong Kiều dạ bạc của Trương Kế, bản dịch thơ của Nguyễn Hàm Ninh. Địa danh Cô Tô trong thơ nằm tại Tô Châu, thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.*

Anh lại nói, “Em không cần phải đậu bến Cô Tô, anh sẽ mãi mãi là bến đỗ của cuộc đời em”.

Hôm đó tôi xem *Đình Mẫu Đơn* phiên bản thanh xuân của Bạch Tiên Dững, khóc như mưa, lại đi ra vườn Chuyết Chính, ngồi bên hồ ngắm nước chảy hoa trôi. Khi ấy, trong đầu tôi chỉ có mấy chữ trong câu hát kinh kịch: *“Cảnh đẹp có là chi”*. Rốt cuộc, tôi cũng không thể kìm nén được nữa, lại gọi điện cho Mr. Bu.

Nhưng anh không bắt máy.

Sau khi về tới ký túc xá, điện thoại bỗng đổ chuông. Tôi ngồi trên bệ cửa sổ nhận điện thoại.

“Sao thế?”, giọng nói của Mr. Bu khi ấy nghe mới hào sảng làm sao.

Tôi trả lời, có chút ngại ngùng, “Thực ra cũng không có chuyện gì”.

Đêm mùa xuân vẫn còn vương vấn chút hơi lạnh, tôi quay vào phòng mặc thêm chiếc áo khoác mỏng, rồi lại ngồi lên bệ cửa sổ.

Lúc ấy, anh nói ở đầu bên kia điện thoại, “Chiếc áo này em mới mua à? Anh chưa thấy bao giờ”.

Tôi giật cả mình, mãi mới lấy lại được phản ứng, nhìn xuống phía hồ sen bên dưới cửa sổ. Mr. Bu đứng trên chiếc thuyền hoa lệ, mặt mũi đầy phong trần nhưng đôi mắt lại như đang tỏa sáng.

061.

Kỷ niệm một năm ngày cưới, Mr. Bu hỏi tôi, “Em muốn làm gì?”.

“Ăn đặc sản quốc dân đi.”

“Đặc sản quốc dân là cái gì?”

“Đồ ăn vặt Sa Huyện, mì kéo Lan Châu, cơm gà hầm.”

Kỷ niệm hai năm ngày cưới, Mr. Bu đi công tác ở Hồng Kông. Khi đó vẫn chưa có lệnh hạn hế nhập khẩu sữa bột.

“Em chắc chắn muốn quà kỷ niệm ngày cưới là sửa bột nhập khẩu dành cho trẻ em đấy chứ?”

“Đúng thế, mua nhiều vào, càng nhiều càng tốt.”

“Vì sao?”

“Em bán lại cho bạn bè, kiếm ít tiền tiêu.”

Kỷ niệm ba năm ngày cưới, Mr. Bu rút ra một tấm vé xem đêm hội nhạc dân ca Hàn Quốc.

Kỷ niệm bốn năm ngày cưới, quà là một cuốn sổ đỏ mang tên tôi.

062.

Công việc thứ hai mà tôi từng làm, còn chưa hết thời gian thử việc đã bị sa thải.

Hôm đó trời rất đẹp nhưng khá lạnh, tôi cảm thấy ánh nắng chiếu lên vai mình cũng mang cảm giác lạnh lẽo.

Tôi mặc áo lông dày sụ, đeo chiếc ba lô to đùng, trên tay còn xách cả hộp cơm, vừa khóc vừa bắt xe bên đường, cảm thấy bản thân bị cả xã hội ruồng bỏ.

Đến văn phòng của Mr. Bu, anh không hỏi tôi vì sao bị đuổi việc, chỉ hỏi, “Đói không?”.

Tôi gật đầu.

Anh lặng lẽ đem hộp cơm của tôi đi, cho vào lò vi sóng để hâm lại.

Nhưng hôm đó lò vi sóng ở công ty anh lại hỏng, anh nhanh chóng gọi pizza cho tôi.

Tôi nũng nịu nói, “Thế hộp cơm này phải làm thế nào? Em mất bao nhiêu công chuẩn bị”.

Anh không nói gì, lại lặng lẽ lôi đĩa ra, từng miếng, từng miếng ăn hết hộp cơm đã nguội ngắt của tôi.

Ăn xong, anh đưa tôi xuống lầu. Tôi vùi mặt vào lòng anh, “Có phải em rất kém cỏi không?”.

“Đúng thế”, anh khẽ nói, “Em rất kém cỏi”.

Thấy tôi định khóc tiếp, Mr. Bu thở dài một hơi, khẽ vuốt tóc tôi, “Không sao, em cứ kém cỏi thế này đi, còn có anh cơ mà”.

063.

Mr. Bu lớn lên ở miền biển.

Đứa trẻ lớn lên ở đồng bằng như tôi rất ít khi được thấy biển, nên luôn có cảm giác đặc biệt yêu thích biển lớn mênh mông. Năm đó, bên bờ biển gần nhà anh, tôi sải bước chân vừa chạy vừa la hét, anh lại rất điềm nhiên chấp hai tay sau lưng bước từng bước. Tôi hỏi, “Chắc ngày xưa anh toàn ra đây nhặt vỏ ốc với thanh mai trúc mã của anh chứ gì?”.

Anh nói, “Em xem nhiều phim thần tượng Đài Loan quá rồi. Hồi anh còn nhỏ, gia đình không có điều kiện, toàn phải cùng ông ra bãi cát nhặt ve chai để bán kiếm tiền”.

Về sau, cứ mỗi khi thấy biển, trong đầu tôi lại hiện lên một hình ảnh về anh.

Một cậu bé còi cọc cùng ông cụ râu tóc bạc phơ lom khom nhặt vỏ chai bên bờ biển.

Cuộc đời vốn dĩ đâu có công bằng, người ta sống đâu có dễ dàng gì. Mr. Bu đã dạy tôi tìm thấy những điều ấm áp ngay từ những khắc nghiệt của cuộc sống này.

064.

Bây giờ đến cả chương trình truyền hình thực tế cũng hô hào mọi người đưa bố mẹ mình đi du lịch đó đây. Lần đầu tiên tôi cùng Mr. Bu đưa bố mẹ tôi đi du lịch là tới Tokyo, Nhật Bản. Anh cũng muốn đưa bố mẹ tôi đi ăn một bữa Kaiseki đẳng cấp 3 sao.

Nhà hàng đó vô cùng “sang chảnh”, không tiếp khách thường, khách tới phải được sự giới thiệu của khách quen thì họ mới tiếp đón. Mr. Bu phải tốn bao tâm huyết mới nhờ bạn đặt bàn giúp được. Anh vẫn giấu bố mẹ tôi, không cho hai người họ biết mức giá ở đây. Nhưng bố mẹ tôi nhìn thấy nhà hàng sang trọng đẳng cấp như vậy cũng đoán được ít nhiều.

Mr. Bu thấy vẻ mặt đầy áy náy của bố mẹ tôi, bối rối giải thích với hai người, “Có thể viết hóa đơn về cho công ty con thanh toán mà”.

Mỗi món ăn đều được trình bày tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật, lại cực ít, bố mẹ tôi tiếc chẳng dám động đũa vào.

Nhìn bố mẹ cẩn thận tỉ mỉ gắp từng miếng thức ăn bỏ vào miệng, chậm rãi thưởng thức hương vị mà không nỡ nuốt xuống, đột nhiên tôi thấy lòng chua xót vô cùng.

Tôi cảm thấy, bố mẹ xưa nay vô cùng tiết kiệm. Cho đến tận bây giờ, tôi đã có việc làm, đã kết hôn, không cần bố mẹ phải chu cấp nữa, nhưng họ vẫn giữ thói quen ăn tiêu dè xẻn, tiết kiệm từng đồng tiền xương máu lại cho tôi, chẳng dám mua sắm gì cho bản thân cả.

Tình yêu thương mà cha mẹ dành cho con cái luôn vô tư như thế, nhưng con lại chẳng được mấy người nghĩ đến chuyện báo hiếu cho cha mẹ.

Thật may mắn khi tôi có Mr. Bu, anh đã thay tôi tận hiếu với bố mẹ như thế, đâu biết rằng nhiều đó cũng chẳng bao giờ đủ.

065.

Năm đó ở Paris là mùa hè, mười giờ đêm rồi mặt trời mới lặn hoàn toàn.

Chúng tôi cùng nhau tản bộ bên bờ sông Seine, Mr. Bu sau khi chào hỏi một bà cụ trên đường, đột nhiên lại trở nên yên lặng.

Anh bỗng bước lên bậc thềm chật hẹp, giơ hai tay lên vừa đi vừa giữ thăng bằng như một đứa trẻ.

Nhìn theo bóng lưng anh từ phía sau, chợt có chút cảm giác cô độc quạnh hiu.

Một lúc lâu sau anh mới mở miệng nói với tôi, “Anh nhớ tới bà nội. Anh là đứa cháu mà bà yêu quý nhất. Tâm nguyện lớn nhất của bà nội là được nhìn thấy anh kết hôn. Nhưng năm đầu tiên anh mới quen em, bà nội đã ra đi mất rồi”.

Tôi không biết nên nói gì nữa, cũng bước lên bậc thềm giống anh, đi được hai bước thì mất thăng bằng, suýt nữa ngã xuống.

Anh đỡ lấy, rồi ôm tôi thật chặt, thật chặt, chặt tới nỗi tôi gần như không thở nổi nữa.

“Sao em lại tới muộn như thế?”

Sau lưng anh là tháp Eiffel rực rỡ đang nhuộm tia nắng cuối ngày.

066.

Mr. Bu từng nói, anh rất ngưỡng mộ gia đình tôi, tuy rằng cũng có lúc bố mẹ tôi cãi nhau đòi ly hôn, nhưng phần lớn thời gian đều rất hòa bình, êm ấm. Có một giai đoạn, mẹ tôi rất thích tập tư thế trồng cây chuối trong Yoga, bố tôi phải đứng dựa vào tường cầm hai chân cho bà, hai người vừa cười vừa nói. Sau khi nghe chuyện này, Mr. Bu nói, “Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao có đôi khi em còn bạo hơn cả anh rồi”.

Tuổi thơ của anh là những tháng ngày bị nhốt trong nhà làm bài tập, bố mẹ thường xuyên cãi vã vì chuyện tiền nong, sau đó nói với anh, “Con nhất định phải cố gắng học hành, xuất sắc hơn người. Bố mẹ sợ dĩ không ly hôn, tất cả đều là vì con”. Khi đó, anh chỉ muốn lớn lên thật nhanh để thoát khỏi ngôi nhà đầy áp lực ấy. Bởi vì thiếu thốn tình cảm, anh luôn thấy tự ti, cho rằng mình không xứng với bất cứ ai.

Marguerite Yourcenar đã từng nói, “Thứ bản thiêu nhất trên đời này chính là lòng tự tôn”.

Trước khi gặp tôi, anh đã từng gặp biết bao cô gái tốt đẹp hơn, nhưng anh lựa chọn từ chối và lẩn tránh họ. Điều khiến tôi và anh ở bên nhau, ngoài sự xếp đặt của số phận ra, phần nhiều là bởi sự chủ động và kiên trì của tôi.

Còn nhớ năm đó, sau khi tôi và anh gặp lại nhau ở Bắc Kinh không lâu, giữa chúng tôi vẫn chỉ là quan hệ bạn bè, đột nhiên anh lại trở nên lạnh nhạt với tôi.

Gọi điện không bắt máy, nhắn tin Wechat không trả lời.

Sau đó tôi tình cờ biết được rằng anh đã đăng ký tham gia một cuộc thi chạy marathon. Tôi phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể đăng ký tham gia được cuộc thi đó. Mặc cho ngày hôm ấy, trung tâm khí tượng thủy văn đã dự báo không khí nhiễm độc nghiêm trọng, tôi vẫn đến Thiên An Môn đang chìm trong sương mù bao phủ đúng giờ.

Ở Trường An còn có thí sinh đeo mặt nạ chống độc trông rất khoa trương, nhẹ nhàng hơn thì cũng phải đeo khẩu trang kín mặt. Khi tôi tìm thấy Mr. Bu, anh đang khởi động, toàn thân toát hết mồ hôi. Anh trừng mắt nhìn tôi, sau đó xoay người rời đi. Mười phút sau anh quay lại, đưa cho tôi một chiếc khẩu trang y tế phòng độc N95, từ đầu tới cuối vẫn không đếm xỉa gì tới tôi.

Tôi đeo khẩu trang mà thấy mũi mình cay cay.

10 ki lô mét đầu tiên, tôi vẫn dễ dàng bám đuổi được các thí sinh bên cạnh, sau đó mấy nốt mọng trên chân phải của tôi bắt đầu đau, phải ăn chút đồ nạp năng lượng ở trạm nghỉ. Tôi lấy hết can đảm nói với Mr. Bu, “Em chưa chạy marathon bao giờ, nếu như em có thể chạy hết cả quãng đường trong hành trình của cuộc thi, chúng ta tiếp tục làm bạn bè có được không?”.

Anh cau mày nhìn tôi, vẫn không nói gì.

Chạy thêm vài cây số nữa, Mr. Bu bắt đầu kéo dài khoảng cách với tôi. Tôi cố gắng đuổi theo anh, tới tận cửa Nam của sân vận động Tổ Chim

mới đuổi kịp anh. Tôi cũng không biết bản thân lấy sức lực từ đâu nữa, bạt mạng đuổi theo anh, cùng anh kề vai chạy. Chắc anh không ngờ tôi có thể đuổi kịp, hoặc có thể là bị sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu nào của tôi dọa cho sợ hãi, cau mày nói, “Không chạy được thì đừng có cố”.

Tôi không đáp lại, chỉ biết cắn răng chạy theo anh, đường Bắc Thần Tây, đường Khoa Hội Nam, đường Đại Đồn Bắc, cuối cùng tới đích là công viên Olympic Green. Khoảnh khắc mà chúng tôi cùng chạy về điểm đích, tôi ngỡ như mình sắp chết đến nơi rồi.

Nhưng lúc đó sương mù đã dần tan, lộ ra bầu trời cao xanh thẳm, phong cảnh đẹp biết bao. Thế mà tôi lại thấy trước mắt mình mờ đi rồi ngất vào vòng tay anh.

Từ đó, anh không bao giờ dám lạnh nhạt với tôi nữa.

Chương 5: Không cùng một hệ không gian vẫn có thể yêu đương! Không lừa bạn đâu!

You are exquisite in my eyes.

Trên đời này làm gì có cặp đôi trời sinh, chỉ có hai người cùng thử tiến đến cùng nhau.

067.

Bạn trai cũ của Cô Nàng Kim Chi là một oppa người Hàn Quốc, du học sinh ưu tú, đẹp trai như minh tinh. Tôi đã từng chính mắt nhìn thấy anh ấy quỳ gối trên phố để buộc dây giày cho Cô Nàng Kim Chi, nướng thịt cho cô ấy ăn, trong đôi mắt ngập tràn yêu thương cưng chiều.

“Hơn nữa dáng người anh ấy rất tiêu chuẩn, thường xuyên đi tập gym, còn có cả đường nhân ngư, cơ bụng...”

Tôi vừa nói mấy lời này với Mr. Bu, vừa chê bai chọc chọc vào bụng anh.

Anh lạnh lùng nói, “Anh cũng đoán được vì sao Cô Nàng Kim Chi và anh chàng đó chia tay rồi. Thích đến phòng tập, thích hưởng thụ, thời thượng, nên rất biết tiêu tiền đúng không? Có phải họ chia tay vì quan điểm khác biệt trong chi tiêu hàng ngày không?”.

Tôi không ngờ anh mới nói một câu đã trúng phóc, cứng đầu phản bác, “Oppa người ta vừa mới kết thúc nghĩa vụ quân sự. Anh cũng biết việc thực

hiện nghĩa vụ ở Hàn Quốc nghiêm ngặt thế nào rồi đấy. Chắc anh ấy muốn ăn chơi vài năm để đền bù quãng thời gian đó mà thôi”.

Mr. Bu không hề khách khí cắt ngang lời tôi, “Chị em của em thất tình rồi, không phải em nên an ủi cô ấy sao?”

“Không sao, không sao, nỗi đau bị ‘đá’ trong tình yêu chỉ là nhất thời, dù sao thì anh ấy cũng không đẹp trai bằng các oppa của em, chia tay rồi thì thôi.”

“Anh quên mất cô ấy là chị em cùng hội fan girl của em. Thảo nào mà cô ấy giành vé về quê ăn Tết chưa bao giờ thất bại, chắc được rèn luyện qua quá trình giành giật vé xem liveshow chứ gì?”

“Đúng thế, kỹ năng của cô ấy còn siêu hơn cả em, có thể giơ fan chart trong suốt hai tiếng liền mà không run tay, khỏe như trâu ấy!”

“Còn không cần ăn uống nữa đúng không? Có phải được rèn luyện qua quá trình xếp hàng thâu đêm không?”

“Tuyệt chiêu của cô ấy chính là xếp hàng để lấy được ghi chép lịch trình của các sao, mà còn rèn luyện được bàng quang siêu phàm, nhịn tiểu nguyên một ngày không phải là vấn đề gì to tát.”

“Xin hãy nhận một lạy của anh.”

068.

Cứ đến gần Tết là Mr. Bu lại phải bổ sung từ điển ngôi sao nổi tiếng của mình.

“Không thì lúc đi chúc Tết làm gì có chủ đề mà nói chuyện với mọi người”, anh nói, “Bố em thích Châu Kiệt Luân, idol của mẹ em là Cận Đông và Hồ Ca, dì em yêu nhất là Chung Hán Lương, mạng sống của em họ em chính là Lý Dịch Phong...”

Tôi nói, “Bây giờ anh đã hiểu rồi chứ? Em trở thành fan girl là bởi vì truyền thống gia đình!”

Anh hỏi, “Thế em biết bố mẹ anh hâm mộ ai không?”

Tôi nhanh chóng trả lời: “Triệu Bán Sơn^(*)”

() Triệu Bán Sơn sinh năm 1975, là danh hài vô cùng nổi tiếng của Trung Quốc.*

“Sao em biết?”

“Đoán thôi, bởi vì anh không có nền tảng của người hâm mộ thần tượng.”

Trong chương trình Chào Xuân, lúc TFBoys xuất hiện, mẹ của tôi nói câu “Đáng yêu quá!” đến mấy lần liền, sau đó cảm thán, “Dân Hàn Quốc liều mạng thật đấy, bé tí thế đã phải ra ngoài kiếm tiền.”

Thế cho nên, logic của mẹ tôi là cứ ai đẹp trai thì đều là người Hàn Quốc sao? TFBoys là mầm non của đất nước ta đó mẹ!

Lúc đó Mr. Bu đang nhin cười đến đau khổ.

Bố tôi lại còn dính chính, “Đây là EXO! Ô, sao hôm nay lại chỉ có ba người nhỉ?”

Cùng xem Chào Xuân với gia đình mà cũng có thể gượng gạo tới nỗi này!

Chương trình năm đó, Hồ Ca quả thực quyến rũ vô cùng, anh ấy vừa bước ra sân khấu, mẹ tôi đã há hốc miệng, hưng phấn hô hào bảo, “Hồ Ca, Hồ Ca!”

Đến cả bà nội đã gần tám mươi tuổi của tôi cũng nói, “Đây không phải là Minh Đài(*) đó sao?”

() Minh Đài là tên nhân vật của Hồ Ca trong bộ phim truyền hình “Kẻ Ngụy Trang.”*

Mẹ tôi chỉ vào Hứa Như Văn, nói, “Cô ca sĩ này là ai? Sao không để Hoắc Kiến Hoa lên?”

Mr. Bu nói, “Mẹ, mẹ cũng biết nhiều quá rồi đó”.

Bà nội tôi có thể nói là thành viên của “Hội người cao tuổi”, càng già càng cảm thấy cô đơn. Để dụ dỗ con cháu thường xuyên tới thăm, bà còn lắp cả wifi trong nhà, vì muốn có chủ đề nói chuyện cùng chúng tôi, bà cũng hâm mộ thần tượng. Biết tôi hâm mộ EXO, bà thường xuyên đi tìm poster của các anh. Hôm đó tôi cùng bà xem một chương trình biểu diễn của EXO, góc quay vô cùng sắc nét.

Bà nội chỉ vào màn hình ti vi, hưng phấn hô lên, “Park Chan Yeol!”

Tôi đang định sửa lại cho đúng thì Mr. Bu nháy mắt với tôi, cười nói: “Trí nhớ của bà nội tốt quá!”

Tới lúc Lưu Thi Thi và Ngô Kỳ Long kết hôn, tôi mới biết hóa ra Mr. Bu thích Ngô Kỳ Long.

Hôm đó chúng tôi mời em họ đi ăn, cô em họ ác khẩu của tôi phán, “Sao nữ thần lòng em lại đi lấy một ông già như thế...”

Em ấy càng nói càng thấy Ngô Kỳ Long tệ hại, tôi để ý Mr. Bu cứ cau mày im lặng suốt, dường như đang cố gắng nhẫn nhịn.

Tôi nói: “Ngô Kỳ Long cũng không tệ mà, em xem, trong phim *Thực Sơn Chiến Kỳ* anh ấy cũng đẹp trai mà”.

“Đẹp đâu mà đẹp”, em họ tôi hoàn toàn không biết quan sát sắc mặt người khác chút nào, “Hồi trước Ngô Kỳ Long từng đóng... *Tiểu Lý Phi Dao?*”

Mr. Bu bây giờ mới mở miệng, “Là *Tiêu Thập Nhất Lang?*”.

Em họ tôi tỏ ra không mấy hứng thú với chủ đề này, “Anh rể, anh thích sao nữ nào?”

Một người cả IQ lẫn EQ đều cao như Mr. Bu, vậy mà lại bị một cô bé thế hệ 10X hỏi cho không nói được lời nào.

Anh suy nghĩ một lúc lâu mới nói, “Yoona”.

Sau khi về nhà, tôi mới hỏi anh, “Anh cũng biết Yoona cơ á?”

Anh nói, “Anh nhớ em họ em thích SNSD, may mà hôm qua anh vừa xem tin tức, thấy có đưa tin Yoona chuẩn bị tham gia chương trình *Happy Camp* ở Trung Quốc, thế nên đánh cược một phen. Thực ra anh rất căng thẳng, lỡ như Yoona không phải là thành viên của SNSD thì anh đúng là thảm rồi”.

Tôi cười, “Mr. Bu, làm khó anh rồi”.

“Không sao, không sao.”

Thật không ngờ, em họ là người khó tính, cho rằng đàn ông thì không nên hâm mộ ngôi sao trẻ, có thích nữ thần nào đó thì cũng nên là những người đẳng cấp như nữ diễn viên Audrey Hepburn.

Thế là tôi phải bỏ bao tâm sức để cùng Mr. Bu nói về sự đời, cùng nhau đàm đạo, bình phẩm về một loạt nhân vật như Sophie Marceau, Ingrid Bergman, Vivien Leigh... thậm chí cả về nữ thần quốc dân như Nguyễn Linh Ngọc, Hồ Điệp, Chu Tuyền.

Mr. Bu nghiêm túc thọt giáo, nói, “Thế thì anh sẽ đổi một idol khác”.

Kết quả, anh suy nghĩ đắn đo một lúc lâu rồi đưa cho tôi một tấm poster, “Nữ thần mới của anh, Trương Thiên Ái”.

Từ từ đã, anh không được cướp nữ thần của lòng em!

070.

Có một lần nói chuyện về các ngôi sao Đài Loan, Mr. Bu nói anh thích Trương Quân Ninh và Trần Ý Hàm, tôi nói tôi cũng thích họ.

Mr. Bu nói, “Điều mà em và anh thích ở họ không giống nhau. Em thích Trương Quân Ninh vì xem phim *Thiếu niên Tứ đại danh bổ*, còn anh là bởi vì sau khi xem chương trình truyền hình thực tế *Survivor Games*, anh rất khâm phục lòng dũng cảm của cô ấy. Em hâm mộ Trần Ý Hàm là bởi vì xem bộ phim *Nghe nói* của cô ấy, còn anh cảm thấy cô ấy là phụ nữ nhưng lại rất có nghĩa khí nên mới yêu mến cô ấy”.

Những điều anh nói đều đúng. Đột nhiên tôi cảm thấy có chút mờ mịt.

Có đôi khi, tôi thấy Mr. Bu rất xa vời. Chúng tôi không thuộc cùng một thế giới.

Trước khi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, anh nói hôn nhân cần phải xem xét đến tam quan, khi đó tôi không mấy để tâm. Nhưng càng ngày tôi càng phát hiện, chúng tôi không cùng một hệ không gian.

Vì thế, tôi lại bi quan nghĩ, có lẽ tôi và anh ấy không thể cùng nhau đi tới cuối con đường.

071.

Mỗi khi tâm trạng không tốt, tôi lại lôi phim *EXO nhà bên* ra xem lại một lần, nữ chính trong phim đúng là không thể dùng hình tượng Mary Sue để hình dung được, bởi vì đây không phải Web drama^(*), cũng chẳng phải phim thần tượng, nó vốn là phim làm riêng cho người hâm mộ.

() Web drama là thuật ngữ chỉ những bộ phim truyền hình được thực hiện để chiếu trên mạng.*

Cô nữ chính tóc tai rối bù, mặc bộ đồ ngủ, nằm dài trên sofa nhai bìm bìm “rôm rốp” không phải chính là bức tranh chân dung chân thực nhất của tôi đó sao?

Tôi xem phim quá nhập tâm, đến nỗi phải nhảy cẫng lên nói với Mr. Bu, “Sao em không thể trở thành chủ nhà cho idol của em thuê nhà?”

“Đầu tiên, em phải sở hữu căn chung cư hai tầng cao cấp sang trọng, đủ đẳng cấp cho EXO của em thuê đã.”

Tôi rất trịnh trọng vỗ vào vai của Mr. Bu, “Anh cố gắng kiếm tiền đi!”

Thế mà anh lại không hề phản đối tôi.

Nữ chính tặng cho hàng xóm mới một hộp bánh Tteok, đôi mắt của bốn anh nam chính tỏa sáng dịu dàng, kết hợp với nhạc nền, bánh tỏa hương thơm ngào ngạt. Tôi đang ra sức hít hà thì Mr. Bu nói, “Chỉ là mấy cái bánh Tteok thôi mà, có phải lâu cung đình đâu, xa thế mà em cũng ngửi được mùi thơm chắc?”

Được rồi, cái này tôi nhin! Nhưng lúc nam nữ chính phát hiện ra mình chính là thanh mai trúc mã của nhau, Mr. Bu lại xen miệng vào, “Quảng cáo cái gì mà thô thể, kể cả LINE là nhà tài trợ, cũng không thể để nhân vật từ thời thơ ấu đã mặc trang phục của họ như thế được, còn đeo cả ba lô thương hiệu đó nữa.” Tôi hoàn toàn suy sụp, hét lên, “Anh biến đi!”

Mr. Bu còn hừ mũi khinh thường, “Không phải mọi khi em thích làm phụ đề lắm sao? Anh đọc phụ đề trực tiếp cho em luôn”.

“Đây vốn là phim làm để tặng cho người hâm mộ, anh còn soi mói tình tiết như thế, anh bị trúng gió thì có!”

Tôi đuổi anh đi chỗ khác, nhưng anh quyết không đi, còn rất nhàn rỗi lấy bơ, thanh long và đu đủ ra trộn salad hoa quả, vừa ăn vừa “làm phụ đề”,

“Em đuổi anh đi, anh càng không đi, anh cứ ngồi đây xen mồm vào đấy, cho em không tập trung xem phim được thì thôi”.

Tôi và Mr. Bu mãi mãi không cùng một hệ không gian.

Nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống ngọt ngào của hai chúng tôi.

072.

Mr. Bu không hút thuốc, không nghiện rượu nên rất ít khi anh say.

Còn nhớ có một lần tụ tập bạn bè, chưa tan tiệc mà Mr. Bu đã gọi điện cho tôi.

“Bà xã...”

Tôi vừa nghe là đã biết anh uống nhiều rồi, vì bình thường anh rất ít khi gọi tôi là “bà xã”.

“Anh đang ở đâu? Bao giờ về?”

“Bà xã...”, Mr. Bu hoàn toàn không định trả lời câu hỏi của tôi.

Nghe giọng nói của anh, có vẻ như là đang chuẩn bị bộp bạch những lời thật lòng sau khi say rượu? Vừa nghĩ thế tôi đã có chút kích động. He he, tôi ra vẻ điềm nhiên, hỏi, “Ừm, anh muốn gì nào?”

“Bà xã... mấy giờ rồi?”

“Chết tiệt!”

Một tiếng sau, có hai đồng nghiệp đưa anh về tới nhà, tôi khó khăn lắm mới dìu được anh lên ghế sofa.

“Bà xã...”, anh nắm lấy tay tôi.

“Buông ra!”, tôi ra sức giãy giụa. Nếu anh chẳng nói được câu nào ăn nhập với tình sử lãng mạn của chúng ta thì buông ra đi nhé!

Đúng lúc đó, “Bà xã... Anh yêu em...”

Tôi quay phắt người lại, người nào đó sau khi dốc nốt chút sức lực cuối cùng để bộc lộ thì đã chìm sâu và giấc ngủ rồi.

073.

Mr. Bu vẫn luôn thích nuôi một con Samoyed, nhưng tôi bị mắc chứng sợ động vật.

Anh từng thử giúp tôi khắc phục những chứng ngại tâm lý, tuần tự từng chút một, đầu tiên là nuôi cá vàng, sau đó là chuột hamster. Thế nhưng, hai con chuột hamster nhà tôi từ lúc sinh ra cho tới khi tạ thế, tôi vẫn không dám chạm vào chúng.

Nhưng dù sao cũng chung sống với nhau hai năm trời, lúc chôn chúng, tôi đã khóc.

Tôi quệt hết nước mắt nước mũi vào người Mr. Bu “Chúng ta sẽ không bao giờ nuôi con gì nữa, đến lúc chúng chết đi, em buồn lắm, không chịu được”.

Mr. Bu ôm lấy tôi, “Được, không nuôi nữa”.

Từ đó trở đi, anh không bao giờ nhắc tới chuyện nuôi thú cưng nữa.

Sau này, tôi cùng Mr. Bu về thăm quê anh, nhìn thấy cuốn nhật ký của anh thời tiểu học có viết “Tôi thường xuyên tưởng tượng ra cảnh ngôi nhà của mình trong tương lai, nắng chiều rực rỡ, hoa cỏ ngập tràn, quan trọng nhất là, nhà tôi sẽ nuôi một chú Samoyed mũm mĩm đáng yêu, sáng nào cũng chạy vào liếm mặt tôi, đánh thức tôi dậy”.

074.

Độ chín của mít tết thường được biểu thị bằng số lẻ, 1 phần, 3 phần, 5 phần, 7 phần và chín hoàn toàn.

Có lần, tôi và Mr. Bu mời một người bạn thân đi ăn mít tết. Bồi bàn tới hỏi chúng tôi muốn dùng mít tết chín mấy phần. Bạn của tôi lần đầu tiên đi ăn nên nói là chín 8 phần. Bồi bàn không biết nói gì nữa, bầu không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo.

Lúc này, Mr. Bu ra vẻ hiểu biết nói, “Người ta nói độ chín của mít tết thường được biểu thị bằng số lẻ, anh lại thấy nên dùng dãy số Fibonacci để liệt kê thì đúng hơn, chính là 1, 2, 3, 5, 8, ...”

Sau đó, bầu không khí càng gượng gạo hơn.

075.

Có một năm chúng tôi đi Hakone, Nhật Bản tắm suối nước nóng. Vừa xuống xe điện, tôi đã nhìn thấy một cửa hàng đồ lưu niệm bày bán thú bông Monchichi phiên bản giới hạn của Hakone, vô cùng hào hứng định mua luôn. Mr. Bu lôi nhãn mác ra cho tôi nhìn, “Made in China”.

Tôi lờm Mr. Bu, “Lúc nào anh cũng làm cho người ta cụt hứng”.

Anh không hề tức giận, “Tuy rằng mua hàng Trung Quốc ở Nhật Bản có vẻ buồn cười, nhưng em thích thì cứ mua đi”.

“Không phải anh nói va li không thể nhét thêm cái gì nữa sao? Cho em mua thật à?”

“Mua đi, cùng lắm thì không để trong va li nữa.”

Kết quả, lúc chúng tôi về nước, Mr. Bu phải đeo con thú bông đó trên cổ mình. Sau khi gửi hành lý xong xuôi, anh ôm cả nó lên máy bay. Cảnh tượng này quá đẹp, tôi phải vờ như không quen biết, đi cách xa anh ra một chút.

076.

Mr. Bu là tên “mù hoa quả”. Anh không phân biệt được nho ta và nho Mỹ, không phân biệt được sơ ri và anh đào, không phân biệt được dứa ta và dứa nhập.

Tôi đứng bên hàng hoa quả bổ túc kiến thức cho anh, rồi chọn ra năm sáu loại quả, đưa cho người bán hàng cân. Sau khi báo số cân, bà chủ mang giấy bút ra chuẩn bị tính tiền. Chưa kịp tính thì Mr. Bu đã đọc vanh vách, “57,3 tệ”.

Bà chủ lôi máy tính ra, bấm một hồi rồi nói, “Đúng là 57,3 tệ! Ông xả cô lợi hại quá!”

Khà khà...

077.

Lần đầu tiên về nhà tôi ăn Tết, Mr. Bu lôi được tập album ảnh hồi bé của tôi ra, sau đó cứ cười ngặt nghẽo.

Đó là bức ảnh lúc nhỏ tôi lôi đồ trang điểm của mẹ ra, kẻ mắt, đánh son, má hồng, phấn trắng, vẽ linh tinh lên mặt trông như một con quý, chỉ số xấu xí phải đạt tới 10 sao!

Tôi phi tới giành lại, nhưng Mr. Bu tay chân lanh lẹ đã lấy điện thoại ra chụp lại mất rồi.

Sau đó có một lần chúng tôi cãi nhau, nửa đêm tôi còn đòi bỏ nhà ra đi. Còn chưa đi ra khỏi khu nhà đã nhận được tin nhắn Wechat của Mr. Bu: “Nội trong mười phút nữa phải quay về nhà, nếu không anh sẽ công khai bức ảnh đó của em.”

078.

Tôi nói với mẹ tôi muốn làm một nhà văn tự do.

“Con không đi làm, cứ ở lì trong nhà viết tiểu thuyết? Vậy thì ai nuôi con?”

Ngày trước mẹ hỏi câu đó, tôi không trả lời được, bây giờ đã có thể đồng dạng nói: “Chồng con”.

Sau đó mẹ tôi lại tiếp tục ca một bài ca, “Không thể trông cậy vào đám đàn ông được đâu, phụ nữ bắt buộc cần phải độc lập về kinh tế”.

Điều này thì tôi không phản bác được, Mr. Bu dạy tôi một chiêu, “Em đưa bản Hiệp ước hôn nhân của chúng ta cho mẹ em xem”.

“Hiệp ước hôn nhân? Chúng ta ký Hiệp ước hôn nhân lúc nào thế?”

“Chưa ký”, anh nói, “Bây giờ ký cũng chưa muộn”.

Tối hôm đó, anh mang theo hai bản Hiệp ước hôn nhân về nhà, nội dung chủ yếu là nếu ly hôn, toàn bộ tài sản trong gia đình, bao gồm cả tài sản đứng tên anh, tất cả đều thuộc về tôi. Dưới bản Hiệp ước đã có sẵn chữ ký của anh.

“Ký đi, ký xong rồi chụp lại cho mẹ em xem”, anh đặt bút vào tay tôi.

Tôi cứ tưởng chuyện đó như thế là xong, ai ngờ có một hôm, mẹ tôi tìm tới tận cửa, nghiêm túc nói: “Đúng rồi, bản Hiệp ước hôn nhân của các con đâu? Mẹ muốn xem bản gốc.”

Tôi lập tức lục tìm, nhưng lục tung cả nhà vẫn không thấy.

“Thứ quan trọng như thế mà con có thể vứt lung tung tùy tiện như vậy sao?”, mẹ chỉ hận không thể xông lên bóp chết tôi.

Lúc này, Mr. Bu mới nói, “Không sao đâu mẹ, bọn con ký lại bản khác”.

079.

Sau khi trở thành nhà văn tự do như ý nguyện, tôi phát hiện mình đã đánh giá quá cao trình độ của bản thân.

Ba tháng đầu, tôi nộp bản thảo tới một loạt hòm thư điện tử của các biên tập tạp chí lớn, nhưng chỉ như đá chìm đáy biển. Ngày nào tôi cũng kiểm tra hòm thư, điện thoại online QQ 24/24, chỉ sợ có biên tập nào đó muốn liên lạc mà không tìm được tôi.

Sau đó có một biên tập liên lạc với tôi. Tôi thức suốt hai đêm để viết bản thảo, được duyệt qua vòng đầu tiên, nhưng đến vòng cuối cùng thì bị yêu cầu sửa lại. Tôi lại thức đêm sửa bản thảo theo đúng ý họ, nhưng kết quả vẫn bị loại.

Lúc nhìn thấy thông báo trên QQ, tôi đã bật khóc.

Khi bạn dồn hết tâm sức cố gắng làm một việc gì đó, cuối cùng lại không làm được cho tốt, bạn sẽ có cảm giác tuyệt vọng giống như tôi lúc đấy.

Dần dần, tôi cũng có bản thảo được duyệt, nhưng đa phần đều bị từ chối.

Cuối năm, tôi từ bỏ chuyến đi du lịch nước ngoài để viết bản thảo thứ bảy, bị từ chối.

Cả Tết tôi tập trung viết bản thảo thứ tám, bị từ chối.

Lúc bị cảm nặng, tôi cố gắng viết cho xong bản thảo thứ chín, bị từ chối.

Rốt cuộc, sự tự tin của tôi không còn sót lại chút nào, nửa đêm cũng khóc đến tỉnh giấc.

“Lại mơ thấy ác mộng gì thế?” Mr. Bu ôm lấy tôi.

Tôi vui mặt vào lòng anh, “Lại bị từ chối bản thảo rồi.”

Ngày hôm sau, Mr. Bu mua hai tấm vé máy bay đi Thanh Đảo, “Chúng ta đi ngắm biển đi.”

Không ngờ trên máy bay tôi gặp được Ngô Lỗi.

Sau này, em họ hỏi tôi, “Thế rốt cuộc là anh rể an ủi tâm hồn chị hay là Ngô Lỗi?”

Tôi đáp không cần nghĩ ngợi, “Ngô Lỗi”.

Em họ gật đầu, nói, “Em biết ngay mà, với cái khuôn mặt như Poker Face của anh rể, sao có thể an ủi tâm hồn người ta giống như nụ cười ấm áp khiến ai cũng phải mất máu của Tam Thạch chứ”.

080.

Mặc dù khả năng được duyệt bản thảo rất thấp, nhưng ngày nào tôi cũng ngóng trông, hồi hộp chờ đợi kết quả. Mỗi khi avatar của biên tập sáng lên, tôi hồi hộp đến nỗi tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi tự thấy tố chất thần kinh của mình ngày càng kém, lúc nào cũng có thể suy sụp.

Hơn nữa, viết lách là một công việc vô cùng vất vả, thường xuyên phải thức đêm, thời gian đó nội tiết tố của tôi mất cân bằng, mặt mọc đầy mụn, kinh nguyệt rối loạn.

Mr. Bu kéo tôi đến trước gương, tôi thấy hình ảnh mình trong đó, đầu tóc rối bù, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn, mặt không cảm xúc.

Anh lấy lược chải tóc cho tôi, thế mà lại rụng bao nhiêu sợi.

“Em tự cho bản thân nghỉ phép một thời gian đi, rủ Cô Nàng kim Chi đi Hàn Quốc chơi cũng được.”

Tôi gật đầu, rồi đột nhiên hỏi, “Có phải em không có năng khiếu không?”

Tay anh hơi khựng lại.

Tôi lại nói tiếp, “Người ta nộp bản thảo, được duyệt cứ như không, sao tới em lại khó khăn thế? Lần nào lướt Weibo gặp cá chép em cũng chia sẻ để phóng sinh, sao vẫn không có chút may mắn nào vậy? Em mệt mỏi quá, thực sự không muốn viết tiếp nữa rồi.”

“Thế thì đừng viết nữa. Em thích đi làm thì đi làm, không thích thì làm fan girl đi du lịch đây đó cũng được. Anh nuôi em.”

“Nhưng sao lúc nào em cũng như vậy, việc gì cũng không đến nơi đến chốn, chưa gì đã dễ dàng từ bỏ rồi.”

Anh từ phía sau ôm lấy tôi, tì cằm vào hõm vai tôi, ngắm nhìn hình ảnh chúng tôi trong gương.

“Có sao đâu, từ bỏ thì từ bỏ, chỉ cần em không từ bỏ một điều này là được.”

“Điều gì?”

“Có lẽ sự nghiệp lớn lao nhất trong cuộc đời này của em là trở thành Mrs. Bu.”

081.

Một ngày lãng mạn như Thất tịch, tôi luôn cảm thấy Mr. Bu sẽ chuẩn bị một sự ngạc nhiên vui mừng nào đó cho tôi. Quả nhiên, khi tôi đang ngồi làm việc bên máy tính, anh bước tới ôm lấy tôi từ phía sau. Như thế này là muốn vừa hôn lên tóc tôi vừa nói lời tình tứ sao?

Kết quả anh nói, “Bao lâu rồi em chưa gọi đầu?”

Tôi không thể nhẫn nhịn được, “Biến!”

Anh lại không tức giận, “Anh biết em bận rộn, để anh gội đầu khô cho em nhé, em cứ làm việc tiếp đi.”

“Tự tin như thế sao? Nước gội đầu mà chảy xuống mặt em là em bắt anh hôn cho bằng hết đó!”

082.

Tôi luôn coi lời nói của Mr. Bu như gió thổi bên tai.

“Em vứt rác đi.”

“Em không biết nên vứt vào thùng rác nào. Rác vô cơ hay rác hữu cơ. Vì một môi trường trong sạch, hay là anh vứt rác đi.”

“Em rửa bát đi.”

“Nước rửa bát làm cho tay em vừa khô vừa ráp. Để tiết kiệm tiền mua kem dưỡng da tay, thôi anh rửa bát đi.”

“Ngủ dậy thì gấp chăn đi.”

“Dù sao buổi tối đi ngủ cũng phải giữ chăn ra, gấp làm gì cho mất công.”

“Sấy tóc xong em phải cuộn gọn dây điện vào rồi hăng cất đi chứ.”

“Thời gian đáng quý như vậy, sao cứ phải lãng phí vào những việc nhỏ nhặt thế anh?”

Nhưng đôi khi tôi cũng nghe lời anh, ví dụ những lời Mr. Bu cổ vũ tôi, “Em phải kiên trì theo đuổi ước mơ.”

“Được”, tôi nhanh chóng tắt cài đặt báo thức trong điện thoại đi.

083.

Mr. Bu hỏi tôi mới sáng sớm ngày ra đã cười ngây ngô nổi gì, tôi nói, “Hôm nay là sinh nhật mừng tình yêu G-Dragon của em tròn 29 tuổi.”

Anh hăng giọng hỏi, “Em có nhớ sinh nhật của bố mẹ em không?”

Tôi vắt óc suy nghĩ cũng không tài nào nhớ nổi. Xin hãy thứ tha cho một đứa con bất hiếu như tôi!

Anh lại hỏi, “Em có nhớ sinh nhật anh không?”

Tôi đáp: “Nhớ, ngày sinh nhật của anh trước Lý Dịch Phong hai ngày”.

“Em có nhớ sinh nhật của chính mình không?”

“Trước sinh nhật Lộc Hàm mười bảy ngày.”

Anh không nhin nổi nữa, véo hai tai tôi nói, “Sinh nhật bố em sau sinh nhật Ngô Diệc Phàm bảy ngày, sinh nhật mẹ em trước Dương Dương vừa tròn ba tháng, nhớ kỹ chưa?”

Chương 6: Chúc chị ngày càng trẻ trung! Lúc nào cũng mặt dày vô sỉ!

You are exquisite in my eyes.

*Tôi cũng không biết anh có ưu điểm gì, chỉ là rất muốn nhìn trộm anh...
tắm*

084.

Liệu Nhất Mai từng nói, “Những việc làm được cho là không đúng đắn, thường được thực hiện khi ta còn trẻ, khi ta tràn đầy dũng khí.”

Tôi từng viết câu này lên trang cá nhân của mình, người bình luận đầu tiên là em họ của tôi, “Chị không còn trẻ nữa, đã đâu ba rồi”.

“Chị của em mới 21 tuổi thôi, hiểu chưa?”

“Đâu đâu đâu, chứng minh sự trẻ trung của chị cho em xem nào!”

“Chứng minh kiểu gì?”

“Ngày mai đi mua ngay hai tấm vé máy bay đi Nghĩ Ô, chúng ta tới Hoàn Kiếm xem Lý Dịch Phong.”

“Không được!”

“Người phụ nữ già nua!”

“Ý chị muốn nói là không thể để đến ngày mai được, bây giờ phải đi mua luôn.”

Sau khi từ Hoàn Diễm trở về, tôi xin nghỉ việc ở văn phòng luật. Thực ra, tôi muốn rời khỏi đây từ lâu rồi, nhưng lúc đó cứ cảm thấy hiện thực và lý tưởng cách nhau xa lắm. Trong đơn xin nghỉ việc, tuy tôi không viết câu nói đang thịnh hành: “Thế giới này rộng lớn như vậy, tôi muốn đi xem một chút”, nhưng cũng viết rất văn thơ: “Nếu như tuổi trẻ là một căn bệnh, tôi mong rằng mình mãi mãi không bao giờ được chữa khỏi.”

Ngày tôi từ chức, em họ tặng tôi một bó hoa lưu ly tượng trưng cho lòng dũng cảm, trên thiệp còn có dòng chữ xấu đến không thể xấu hơn của em ấy, “Chúc bà chị mãi mãi trẻ trung! Mãi mãi mặt dày vô sỉ! Mãi mãi không nhẽo đáng yêu”.

Sao tôi cứ thấy có gì đó sai sai...

085.

Đợt đó có dịch cảm tả, Mr. Bu đã mua nước hoắc hương chính khí tán. Nhưng vì mùi quá nồng, tôi vừa mới ngửi đã thấy buồn nôn.

Thấy tôi nhất định mề nheo không chịu uống, anh liền ngửa cổ tu ngụm lớn.

Sau đó anh ghì chặt lấy mặt tôi, bắt tôi nuốt thuốc. Quan trọng là, đúng lúc đó thì em họ tôi đẩy cửa xông vào.

Một thời gian sau, em họ bắt Mr. Bu giải thích khái niệm sóng hấp dẫn.

Mr. Bu nói, “Sự va chạm của hai lỗ đen to gấp 29 lần khối lượng mặt trời và lỗ đen to gấp 36 lần khối lượng mặt trời, chúng hợp nhất lại thành một lỗ

đen xoáy tít, phát ra sóng hấp dẫn, vượt qua 1,3 tỷ năm ánh sáng để bay tới địa cầu năm 2016”.

Tôi, “Nói tiếng người”.

Mr. Bu, “Tạo ra khả năng xuyên qua thời gian”.

Tôi, “He he, giới Vật lý cũng vui tính nhỉ”.

Em họ tôi, “Hai người cứ ngày ngày vui vẻ đi! Tự nhiên lại xát muối FA thế? Cứ chờ đấy rồi xem”.

086.

Em họ tôi cứ mở miệng ra là nói ghét cô bạn cùng phòng, hơi chút là đăng clip khoe mẽ, õng ẹo ngọt ngào với bạn trai, mua bộ quần áo mới cũng phải chụp ảnh tự sướng tới cả tiếng đồng hồ. Mỗi khi cô ta nói cái gì, em họ tôi lại tự cho thêm một đồng phụ đề trong đầu, trợn muốn lòi cả mắt ra rồi, “Em ghét cô ta như thế, cô ta còn vờ như không biết, mắt mù rồi sao?”

Bởi vì ghét cô ta, nên em ấy ghét cả người dân vùng đó.

Tôi hỏi cô ta ở tỉnh nào, em họ tôi nói là ở Sơn Đông.

Lúc này, Mr. Bu nằm ườn một bên mới nói xen vào, “Anh cũng là người Sơn Đông đấy.”

Em họ tôi hai mắt bỗng dưng tỏa sáng, “Chị, cuối cùng em cũng hiểu vì sao mẹ chị cứ nói anh rể mù rồi mới nhìn trúng chị.”

087.

Nghe nói trong điện thoại Mr. Bu không có bất cứ ứng dụng gì, từ Facebook, Twitter cho tới Instagram, cái gì cũng không có. Anh ấy còn cường điệu nhấn mạnh việc con người ngày nay quá lệ thuộc vào công nghệ và mạng xã hội.

Tôi khua môi múa mép nói với Mr. Bu, “Mr. MOF ngẫu quá! Đây mới là nam thần thực sự chứ”.

Mr. Bu không thèm để ý đến tôi.

Ngày hôm sau, tôi cùng cô em họ đi ăn đồ Thái, nhắc tới bộ phim của Thái Lan. Tình tiết còn sến súa hơn cả Quỳnh Dao. Em họ nói, “Có dám cược với em không? Bây giờ đang là giờ làm việc, chị bảo anh về đến đây đón chị, anh ấy chắc chắn sẽ không đến”.

Tôi nói, “Chị cá với em luôn, anh ấy nhất định sẽ đến”. Nói xong tôi gọi cho Mr. Bu, giọng nói mềm mại như nước, “Ông xã, hình như em bị trúng gió rồi, chóng mặt quá, khó chịu vô cùng, anh có thể lái xe tới đón em luôn bây giờ được không?”

Mr. Bu ở đầu bên kia vui vẻ đồng ý.

Kết quả, khi tôi bước ra khỏi nhà hàng, anh đã gọi Uber cho tôi.

Cá cược thua, tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói với Mr. Bu, “Em mới khen Mr. MOF có một câu, anh có cần phải như thế không?”

“Có cần.”

“Anh không sợ em bị trúng gió thật sao?”

“Lúc đó em họ của em đã nhắn tin Wechat cho anh rồi, nói em khỏe như trâu ấy.”

088.

Khoảnh khắc mà Bắp Cải Trộn phải lòng Mr. MOF vô cùng “vi diệu”, chính là vào lúc anh ấy đang chửi thề bằng tiếng Pháp.

Hôm đấy, Mr. MOF đang muốn làm một cái bánh Mousse vị vải, nhưng sau khi rã đông, quả vải mềm nhũn ra như nước, không còn nếm được vị của vải nữa, anh ấy chỉ còn cách dùng si rô vải. Khi Bắp Cải Trộn bước vào lớp học là lúc nghe thấy Mr. MOF mắng một câu: “Putain!”

Bắp Cải Trộn sợ hết hồn, Mr. MOF quay đầu lại, áy náy nói, “Xin lỗi, không phải anh chửi em đâu”.

Lúc này, cô ấy mới phát hiện ra quần áo của Mr. MOF bị vấy bẩn tung tóe, trên mặt anh ấy cũng dính đầy vệt nước do si rô vải bắn lên.

Bắp Cải Trộn nói, “Anh biết không, người đàn ông trong lúc làm việc nghiêm túc là đẹp trai nhất, vì công việc mà phải điên cuồng trông cũng rất đáng yêu”.

Nhưng đa số thời gian là Mr. MOF làm cho Bắp Cải Trộn phát điên thì đúng hơn.

Có một lần, họ cùng làm món Crème Brulée kiểu Pháp, Mr. MOF hỏi cô ấy, “Em có thích ăn dâu tây không?”

“Thích chứ.”

“Anh không thích ăn dâu tây.”

“...Ồ”

Rất khó đỡ. Mau nói cái gì khác đi! Cô ấy đã không tiếp được lời nữa rồi kìa.

Lúc này Mr. MOF nói, “Em mở tủ lạnh lấy cho anh một hộp sữa hoa quả đi. Anh không thích Fraise (dâu tây vườn bình thường) đâu, anh thích Mara des bois (dâu tây loại cao cấp)”.

Sau khi Bắp Cải Trộn mang ra, Mr. MOF vừa làm Crème Brulée vừa khen không ngớt.

“Mara des bois được trồng ở Genève đấy, màu sắc vô cùng tươi, vừa thơm vừa ngọt.”

“Không phải anh nói là không thích ăn dâu tây sao?”

“Đúng thế.”

“Thế sao còn khen Mara des bois ngon?”

“Thì rất ngon mà.”

“Thế mà anh vẫn không thích dâu tây?”

“Không sai.”

Lúc này trong đầu Bắp Cải Trộn chỉ có hai từ thôi: Xin quỳ!

Tôi cùng em họ đi xem bộ phim *Tìm kiếm Mr. Right 2*.

Rồi đang mong chờ được xem cảnh ngọt đến sâu răng thì em họ lại nói, “Chỗ cần thô thì vẫn phải thô thôi, ít nhất cũng phải khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh, thế mới gọi là phim tình cảm thời đại mới chính tông”.

Nam nữ chính từ đầu tới cuối không đụng mặt nhau thì thôi đi, ba phút cuối phim, khi họ vượt qua nửa vòng Trái đất để gặp được nhau, cô em họ đã chờ suốt hơn một tiếng của tôi kích động tới nỗi quên cả ăn bắp rang bơ, nhưng Thang Duy và Ngô Tú Ba lại chỉ nhìn nhau một cái, rồi ôm nhau.

Sau đó... Không có sau đó nữa.

Em họ tôi như muốn phát điên, “Thời đại nào rồi còn có cái kiểu yêu đương tương tư bằng thư tay thế này?”

Sau khi về nhà, Mr. Bu hỏi em họ tôi xem phim thế nào.

Em họ tôi thở dài thườn thượt, ngẩng đầu lên trời đúng góc 45 độ, nhẹ nhàng nói, “Ngày tháng năm xưa trôi chậm, xe ngựa, điện tín đều chậm, thế nên một đời chỉ đủ để yêu một người”.

090.

Thật ra Mr. Bu là người dễ tức giận. Năm đó chúng tôi đi lặn ở Palau, san hô đẹp tới mức không thể tưởng tượng nổi. Tôi phấn khích quá nên đã đưa tay ra chạm vào “hoa hồng san hô” một chút, đột nhiên anh giữ chặt lấy tay tôi, trừng mắt giận dữ với tôi thông qua mũ lặn.

Lúc này tôi mới nhớ ra các nhân viên kỹ thuật đã căn dặn, “Có vài loại san hô không được chạm vào, càng đẹp thì càng nguy hiểm”.

Nhân viên kỹ thuật có hỏi tôi có muốn lặn sâu nữa không, Mr. Bu đã xoa tay, nhưng tôi lại chỉ ngón tay xuống phía dưới, tự ý lặn sâu thêm. Rất nhanh sau đó tai tôi đau nhức tới mức không thể chịu nổi.

Sau khi lên bờ, tới bệnh viện kiểm tra, may mà tai tôi chỉ bị thương ngoài da, Mr. Bu giận tím cả mặt. Sau khi tiêm xong, chúng tôi quay về khách sạn, người ta mang đến phòng tôi ít hoa quả, anh lạnh mặt nói, “Trưa nay em ăn uống kén chọn, đã không chịu ăn rau rồi, mấy hôm nữa chắc chắn sẽ bị thiếu chất, nóng trong nữa, bây giờ em ăn hết chỗ hoa quả này đi, anh sẽ tha thứ cho em”.

Tôi do dự một lát, rồi ngoan ngoãn ăn hết số hoa quả trong đĩa. Một lúc sau mồm miệng bắt đầu sưng tấy, khắp người nổi ban, lại phải vào viện nằm.

Mr. Bu sắp khóc tới nơi rồi, “Sao em không nói sớm là em bị dị ứng xoài?”

“Anh đã hứa là sẽ tha thứ cho em mà.”

“Từ giờ trở đi, em mà còn làm mấy chuyện tự tổn thương bản thân như thế, cả đời này anh sẽ không tha thứ cho em.”

Cho tới khi về nước, anh vẫn không thèm đếm xỉa tới tôi. Sau đó, tôi mách lẻo với em họ mình, “Anh rể em đúng là người nguy hiểm”.

Em họ tự học thành tài, áp dụng luôn, “Có một vài người không thể tùy tiện chạm vào, càng đẹp thì càng nguy hiểm”.

091.

Có một lần, em họ tôi hỏi Mr. Bu có sở thích đặc biệt nào hay không.

“Mỗi khi dùng điện thoại của chị đều phải tắt sạch các ứng dụng mà chị đã dùng trước đó, điều này có tính không?”

“Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không tính!”

“Không cho phép chị uống Coca hay bất cứ thức uống có ga nào, mười hai giờ đêm là giờ giới nghiêm bắt buộc phải đi ngủ, cái này tính không?”

“Bá đạo tổng tài, không tính.”

“Những lúc nhàn rỗi thích nhất là chơi xếp hình Lego, cái này có tính không?”

“Tính cách trẻ con, không tính.”

092.

Em họ tôi sinh năm 2000, tôi lớn hơn cô nàng tròn mười tuổi, nhưng lúc nào cũng là em ấy bắt nạt tôi.

Còn nhớ Tết năm nào đó, cả nhà bắt tôi phải kể chuyện cười, tôi nói, “Mỗi người một lời hợp thành một câu, cũng chưa hẳn người ta đã muốn nghe. Sao cả nhà không thu hẹp thành một món tiền?”

Cuối cùng chỉ có em họ tôi cười. Mẹ tôi hỏi, “Con cười cái gì? Có hiểu không mà cười?”

Cô em họ lúc đó ba tuổi điềm nhiên đáp, “Không nhìn ra là con đang cười giả vờ sao?”

Sau này cô nàng lớn thêm mấy tuổi, cả nhà lại bắt kể chuyện cười, em ấy nói, “Tiểu Yến Tử và Tử Vi bị trói nhất trong mật thất. Hoàng hậu hạ lệnh: Ma ma, đánh! Dung ma ma ngăn người một lúc, cung kính đáp: Hoàng hậu moah^(*)!”.

() Một hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung. Hoàng hậu hạ lệnh cho Dung ma ma đánh, chữ đánh có cách phát âm tương tự như câu tiếng lóng “moah” – chỉ nụ hôn.*

Cả nhà đều cười phá lên, nhưng não tôi vẫn còn đang hoạt động chưa hiểu gì.

Em họ nói, “Cung phản xạ đã dài thì chớ, còn không biết giả vờ cười”.

093.

Em họ tôi cũng có những khi ấm áp tốt bụng lắm.

Có một năm tôi và Mr. Bu đi Stockholm, lúc đang dạo phố thì thấy một màn hình quảng cáo lớn. Người đi đường dùng iPhone để kết nối với màn hình để chơi game, chỉ cần giữ cho quả bóng trên màn hình không bị rơi xuống trong vòng ba mươi giây là sẽ được tặng bánh ngọt miễn phí.

Lịch trình của chúng tôi rất chặt chẽ, chỉ có thể dừng lại ở quảng trường vài phút thôi, nhưng Mr. Bu lại nói, “Anh muốn chơi trò này”.

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp nịnh nọt của anh, tôi đành đồng ý.

Anh hào hứng bắt tay vào chơi, dùng điện thoại để điều khiển màn hình, nhiệt tình chơi tới mức không thể dừng lại được. Những người trong đoàn giục chúng tôi đi tới địa điểm tiếp theo, nhưng Mr. Bu đang chơi vui quá, tôi đành nói, “Mọi người đi trước đi, em chờ anh ấy”.

Anh vui vẻ véo má tôi âu yếm.

Thật không thể tin được, một trò chơi ấu trĩ như thế mà anh có thể chơi suốt cả một buổi chiều. Sau đó, tôi kể lại chuyện này cho cô em họ, nói, “IQ của Mr. Bu quả thực lúc cao lúc thấp”.

Em họ an ủi tôi, “Còn hơn là độ đẹp trai của anh ấy lúc cao lúc thấp”.

Ừm, cũng có lý.

094.

Em họ tôi là bảo bối quý giá được cả nhà nâng niu. Tiệc sinh nhật của cô nàng lúc nào cũng phải được lên lịch trước vài tháng.

Nhưng năm nay, bỗng nhiên cô nàng lại nói không muốn tổ chức sinh nhật nữa. Tôi có hỏi em ấy vì sao.

Em họ thều thào nói, “Có những người không phải chiến thắng từ vạch xuất phát, mà bởi họ sinh ra ngay chính tại điểm đích”.

Tôi còn chưa hiểu gì Mr. Bu đã cười nói, “Em đang nói tới công chúa nhỏ Charlotte của công nương Kate chứ gì? Ngày sinh nhật cô bé tròn một tuổi, sáu mươi tư quốc gia trên toàn thế giới đều gửi quà và điện mừng tới đó, nhận quà mỗi cả tay”.

Em họ thở dài, “Nhắc tới là muốn rơi lệ, quà em nhận tính bằng đầu người, quà cô bé nhận tính theo đơn vị quốc gia cơ đấy”.

Tôi hôm đó, khuya lắm rồi, tôi vẫn thấy Mr. Bu đang ngồi cắm mặt vào máy tính. Tôi ghé đầu vào xem, thấy anh đang đặt mua trực tuyến một loạt

sản phẩm.

“New Zealand, Maroc, Canada, Hà Lan, Venezuela, Ai Cập... Anh đang làm gì thế?”

“Chọn mua quà sinh nhật đến từ sáu mươi tư quốc gia cho em họ em!”

095.

Tôi luôn cảm thấy cung Kim Ngưu là cung hoàng đạo thần bí nhất.

“Tốt nhất là em đừng áp dụng mấy trò đàn bà với Kim Ngưu. Em phải biết rằng, Hitler cũng thuộc cung Kim Ngưu đấy!”

Người nói những lời này – Mr. Bu – chính là người thuộc cung Kim Ngưu điển hình, lạnh lùng, bá đạo, nhất là khoản chiến tranh lạnh.

Có một lần tụ tập bạn bè, tôi gặp lại cậu bạn mà tôi đã thăm mếu hời cấp hai. Tối hôm đó gần mười hai giờ tôi mới về đến nhà, phòng khách tối đen lạnh lẽo. Tôi bật đèn lên, suýt nữa thì bị Mr. Bu đang ngồi trên sofa dọa cho hết hồn.

“Anh... anh... anh... Sao anh lại không bật đèn lên?”

Anh không nói gì, quay người đi thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa “rầm” một tiếng.

Tôi tắm rửa xong định đi vào phòng ngủ mới biết hóa ra anh đã khóa cửa từ bên trong. Tôi tức tối quay lại phòng khách để ngủ trên sofa, lôi điện thoại ra định đăng bài than thở cầu xin trên Weibo, nào ngờ anh đã đổi cả mật khẩu wifi trong nhà.

Ngày hôm sau là một ngày thật đáng nhớ, chúng tôi đã chiến tranh lạnh nguyên cả ngày hôm đó, không ai buồn để ý đến ai.

Tối hôm đấy, Mr. Bu nướng pizza vị sầu riêng phô mai, hương thơm lan tỏa khắp nhà, tôi rất không khí phách, thò tay định bốc một miếng.

“Bụp”, anh cũng rất không khách khí đánh vào tay tôi.

Có gì ghê gớm chứ, em gọi người ta mang đồ ăn đến cũng được!

Tủ lạnh nhà tôi dán đầy hóa đơn mua đồ ăn ngoài, tôi nhìn thấy một cái mã QR lạ mắt chưa thấy bao giờ, thế nên tiện thể tìm kiếm một chút.

“Ting” một tiếng, mã QR biến thành một bức ảnh trên đó có chữ viết của Mr. Bu, “Em xin lỗi trước đi”.

Không nhịn nổi, tôi bật cười, “Anh còn có thể ấu trĩ thêm chút nữa không?”

Mr. Bu lạnh mặt cắt pizza, “Anh sẽ coi như câu đó của em là lời xin lỗi, ăn pizza đi!”

096.

Điểm nổi bật của cung Kim Ngưu chính là yêu tiền. Thơ ca, trăng sao, biển lớn cái gì chứ, chủ đề mà Mr. Bu yêu thích nhất chỉ có chứng khoán, nhà đất và các hình thức đầu tư.

Có lần anh hỏi tôi, “Em cũng viết loại văn ngây ngô như thế từ bao giờ thế?”

Tôi đáp, “Có văn phong, có hứng thì viết thôi”.

“Không đăng lên, không xuất bản? Em mà cũng chịu lặng lẽ thế sao?”

Tôi bĩu môi khinh thường, “Những người chỉ nghĩ đến lợi ích như anh sao có thể hiểu được những người chỉ đơn thuần làm một cái gì đó theo hứng thú và không vì một mục đích nào cơ chứ”.

Anh cười “he he” hai tiếng, nói, “Nếu anh không nghĩ đến lợi ích, chỉ toàn làm việc tùy hứng thì ai nuôi em?”

Mẹ ơi, dân Luật mãi mãi chẳng bao giờ đấu lại được với dân Toán.

097.

Còn một đặc điểm nữa của những người thuộc Kim Ngưu mà không thể không nhắc đến, đó là rất “trâu”.

Mẹ tôi kêu Mr. Bu kèm cặp em họ học Toán, đồ thị này rồi hàm số này, ôi tôi nhìn mà đau cả đầu. Anh giảng cho em họ nghe một lượt, mặt con bé vẫn còn mơ màng nhưng quả quyết đặt bút viết, vừa viết vừa nói, “Em hiểu rồi, em hiểu rồi”.

Anh tỏ vẻ không tin tưởng cho lắm, “Thế em nói thử xem phương trình hàm số này là gì?”

Cô em họ tôi mặt đầy đau khổ, “Anh rề, em hiểu thật rồi mà, xin anh đừng hỏi nữa được không?”

“Không được”. Mr. Bu nghiêm mặt, “Anh phải có trách nhiệm với em”.

Em họ cười nham hiểm, “Anh rề, anh chỉ cần chịu trách nhiệm với chị họ em thôi là được rồi”.

Mr. Bu hơi đỏ mặt, thẹn quá hóa giận, “Nghiêm túc vào! Anh giảng lại lần nữa cho em”.

Em họ bị bắt nghe thêm một lần nữa, gần như phát điên, “Anh rể tha cho em đi mà! Em biết làm thế nào thật rồi mà!”

“Thế em làm một lượt cho anh xem.”

Từ đó về sau, em họ không bao giờ nhờ Mr. Bu giảng bài cho nữa.

098.

Đương nhiên, cung Kim Ngưu cũng có nhiều ưu điểm, ví dụ như rất tinh tế, chu đáo.

Sau khi tắm xong, tóc tôi thường rụng rất nhiều, nhưng lúc nào tôi cũng quên không dọn dẹp. Có lần tôi quay vào nhà tắm để lấy lược chải đầu, lại thấy Mr. Bu đang quỳ dưới sàn nhặt từng sợi tóc rụng cho tôi, đột nhiên có cảm giác thật khác thường.

Còn có một lần đi uống cà phê, tôi đọc được một cuốn sách tên là *Thanh xuân qua đi là khi chấp nhận thất bại*.

Một tháng sau, tôi cùng Mr. Bu đi Ushuala. Người dân địa phương nói với chúng tôi rằng, đi Nam Cực, qua eo biển Drake có gió Tây Ôn Đới, sức gió mạnh cấp tám trở lên, những người say sóng sẽ không chịu nổi, nôn ra cả mật xanh mật vàng. Tôi nghe xong mà sợ hết hồn, bởi vì tôi là người chỉ cần ngồi Thuyền Hải Tặc thôi cũng quay cuồng chóng mặt, nôn không ngừng nghỉ.

Tuy không đi Nam Cực, nhưng chúng tôi cũng tới được Buenos Aires. Sau khi xem bộ phim ca nhạc *Don't cry for me, Argentina*, tôi hỏi Mr. Bu, “Sao đột nhiên anh lại muốn tới Nam Cực?”

Anh nói, “Chẳng phải em rất muốn đi đến đó sao? Ngày trước em đọc cuốn sách ấy trông bừa bừa khí thế lắm. Cuốn sách kể về một đôi tình nhân nghèo, nữ chính sau khi đeo nhẫn lên đã lập tức tháo xuống, đưa cho giao dịch viên ở ngân hàng, rồi nói với nam chính: Chúng ta đi Nam Cực đi.”

“Sách gì vậy? Sao em không nhớ nhỉ?”

099.

Nghĩ hè, em họ tôi nhắn tin Wechat cho cậu bạn cùng bàn, nhưng đối phương lại không “hồi âm trong vòng một nốt nhạc” như mong muốn.

Em họ tôi cầm điện thoại đi đi lại lại trong phòng khách, “Sao cậu ấy vẫn chưa trả lời mình? Có phải mình đã chủ động quá không? Mình mất giá như thế sao? Tay chân nhanh nhẹn thế làm gì? Bộ phim đó nói cái gì ấy nhỉ? He is just not that into you! Cậu ấy vốn không để ý đến mình! Còn nữa, còn nữa, câu nói của Trương Vũ Ý là gì ấy nhỉ? Những người theo đuổi tôi xếp hàng dài từ đây tới tận nước Pháp! Cậu không đếm xỉa gì tới tôi thì thôi, tôi cũng mặc xác cậu!”

Đúng lúc đó, điện thoại của cô nàng đổ chuông, đối phương trả lời, “Xin lỗi, vừa nãy mình đi tắm. Trời nóng quá, ngày tắm tới mấy lần”.

Em họ lập tức nở nụ cười tươi như hoa, “Không sao không sao, thời tiết đúng là nóng thật, mình đang ăn kem chẳng để ý cậu trả lời hay chưa”.

100.

Em họ tôi có một thời hâm mộ cuồng nhiệt Lý Dịch Phong, còn “đào mộ” cả trạng thái Weibo của anh ấy từ bao nhiêu năm trước lên.

Năm 2010, “Tiết kiệm nước là trách nhiệm của tất cả mọi người”.

Năm 2012, “Chờ đợi một xã hội văn minh!”

Tôi đọc mà tim bay đầy trong mắt, “Đúng là Đại biểu Lý yêu nước thương dân”.

Mr. Bu nói một câu rất “ném đá hội nghị”, “Bây giờ đang mốt phát ngôn gây sốc”.

Em họ nhanh chóng tiếp lời, “Anh Phong cũng có nhiều phát ngôn gây sốc lắm! Có lần phóng viên hỏi anh ấy, nếu Đường Yên và Dương Mịch cùng rơi xuống nước, anh ấy sẽ cứu ai. Anh ấy trả lời: Họ không cần tôi cứu đâu, bởi vì họ là chị em tốt, tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện cùng nhau...”

Thế đấy, tôi nói không lại Mr. Bu, Mr. Bu không đấu được với em họ tôi.

Có đôi khi tôi bị thương cảm thấy, phải chăng thực vật cấp thấp như tôi mãi mãi chẳng bao giờ ngóc đầu lên nổi?

Chương 7: Anh Đào, Dâu Tây, Chanh, Mít. Tất cả đều không sánh bằng em

You are exquisite in my eyes.

Em không tin vào định mệnh, cho đến ngày được gặp anh.

101.

Lúc Cô Nàng Kim Chi chia tay với oppa Hàn Quốc, cô ấy gầy kinh khủng.

Giai đoạn đó cô ấy điên cuồng leo núi, tuần nào cũng tới công viên Bàn Sơn Địa Chất.

Có một lần leo tới lưng chừng núi thì tay cô ấy đổ mồ hôi, không còn bám dính nữa, cô ấy lấy bột magie leo núi từ ba lô bên hông ra để bôi tay, nào ngờ bột bay vào mắt khiến cô ấy chảy nước mắt. Khoảnh khắc ấy, nước mắt đã không thể nào kìm nén nổi nữa, cứ không ngừng tuôn rơi. Cô ấy vừa khóc vừa leo núi, vướng chân vào dây thừng, ngã xuống.

Đầu cô ấy cách mặt đất đúng 3cm, tình thế mảnh chỉ treo chuông như vậy mà sau này cô ấy kể lại cho tôi nhẹ như không.

Tôi hỏi, “Thế rốt cuộc vì sao hai người lại chia tay?”

Cô ấy nói, “Cãi vã suốt ngày cả hai đều cảm thấy mệt mỏi, ngay cả nguyên nhân ban đầu vì sao cãi nhau cũng không nhớ nổi nữa. Mình theo thói quen đòi chia tay, tưởng rằng anh ấy sẽ níu kéo, nhưng lần này anh ấy

rất nghiêm túc. Sau này mình có van nài thế nào, anh ấy cũng không muốn quay lại. Bây giờ mới nhớ ra, ngòi nổ khi đó chính là chiếc mũ thể thao cùng hãng với mũ của Song Ji Hyo trong chương trình Running Man mà anh ấy mua cho mình với giá 200,000 won, mình thấy quá đắt tiền”.

Tôi thực không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Nhưng nghĩ kỹ thì, rất nhiều đôi tình nhân chia tay đều bởi những lý do hết sức kỳ quặc.

Tôi nói với Mr. Bu rằng, “Đôi khi tình yêu còn dễ vỡ hơn cả ốc quế”.

Anh nói, “Có muốn ăn kem ốc quế không?”

“Nhưng em đang tới tháng.”

“Không sao, anh ăn rồi cho em hôn một cái.”

102.

Tình yêu của Cô Nàng Kim Chi không được như ý, tôi vốn tưởng rằng Bắp Cải Trộn sẽ có một mối tình ngọt ngào viên mãn.

Thật không ngờ, tình yêu của Bắp Cải Trộn nhìn bên ngoài ngỡ như tươi đẹp, hóa ra ở trong chăn mới biết chăn có rận.

Hôm đó, cô ấy cãi nhau với Mr. MOF, chạy tới nhà tôi khóc lóc om xòm.

“Cậu có biết vì sao người nước ngoài luôn rất cẩn thận với chúng ta không? Bởi vì họ cảm thấy chúng ta không biết ăn chơi, tư tưởng không tân tiến, sau đó lại khó giữ bỏ được. Tuy bề ngoài ta thấy họ rất lãng mạn, nhưng thực ra họ thực tế hơn bất cứ ai, tất cả đều phải ‘cam-pu-chia’, họ

không cần phải mua nhà, suốt đời ở thuê cũng được, họ kiên trì theo đuổi sự tự do, bước vào hôn nhân sẽ trở nên hay cau có, cả tuần đi làm có 35 tiếng đồng hồ cũng cảm thấy quá nhiều, tháng nào cũng cần phải đi dạo phố, đi du lịch.”

“Có phải cậu lại đòi chia tay với anh ấy không?”

Cô ấy càng khóc to hơn, “Đúng thế, bởi vì ở Pháp, trước khi ly hôn buộc phải ly thân đủ một năm, trong ba năm sau khi ly hôn không được phép tái hôn, cũng không được phục hôn. Thế nên rất nhiều người Pháp không thích kết hôn mà chỉ ký hiệp ước sống chung. Nhưng mình biết ăn nói thế nào với bố mẹ mình? Chẳng lẽ sống thử sao?”

“Đúng rồi, trong quan niệm của người phương Đông, thì đây là một vấn đề hết sức nghiêm trọng.”

“Nhưng trong mắt người nước ngoài thì đây là một vấn đề vớ vẩn.”

Trong bếp truyền ra tiếng xoong chảo “leng keng”, mùi bánh nướng thơm ngào ngạt.

Bắp Cải Trộn hít hà vài hơi, nói, “Đói quá, đây là... mùi sandwich kiểu Pháp à?”

Chúng tôi cùng xông vào bếp thì thấy Mr. Bu đang rửa chảo rán.

“Lấy cho anh lọ đường”, Mr. Bu sai bảo Bắp Cải Trộn, “Rửa xà lách với cắt mấy miếng dâu tây ra trang trí đi”.

Bắp Cải Trộn ăn liền hai miếng sandwich, mãi nguyện uống thêm cả nước hoa quả.

Mr. Bu đưa túi xách cho cô ấy, “Ăn uống no nê xong có thấy tâm trạng đỡ hơn chút nào chưa? Em đã chiếm dụng bà xã của anh ba tiếng đồng hồ rồi đấy, bây giờ anh phải đòi lại chủ quyền”.

Tôi lờm anh, “Chủ quyền cái gì chứ? Em là thuộc địa của anh chắc?”

“Đúng, thuộc địa”, anh nói, “Cảm ơn em, vừa nãy anh chưa nghĩ ra được từ chuẩn xác như vậy”.

103.

Sau khi Bắp Cải Trộn về, Mr. Bu nói, “Em thấy chưa, Mr. MOF mà em ngày nhớ đêm mong cũng có hoàn mỹ gì đâu”.

Tôi thừa nhận, “Xem ra yêu đương với người nước ngoài cũng mệt mỏi ra phết”.

Anh đặc ý tới nỗi chỉ còn thiếu nước vẩy đuôi chào mừng thôi, “Cả đời này em cứ yên phận mà làm Mrs. Bu đi”.

Nói rồi anh mở tủ lạnh, lấy bít tết, mỳ udon và rau diếp xoắn ra, còn ngâm nga một ca khúc nào đó.

Này, này, này, anh cười trên nỗi đau của người khác thì cũng phải có giới hạn thôi chứ!

104.

Tôi là diện “mù nấu nướng” điển hình. Lần đầu tiên tôi vào bếp làm đồ ăn cho Mr. Bu là món canh trứng cà chua.

Mr. Bu lấy thìa khuấy khuấy bát canh thấy có ít vỏ trứng, “Đây là cái gì?”

Tôi nói, “Canxi” (Trong vỏ trứng có chứa lượng lớn canxi mà)

Sau này, tôi lại làm cả món cháo bí đỏ cho anh. Anh nhai phải một thứ gì cứng cứng, “Đây là cái gì?”

Tôi nói, “Kẽm” (Trong hạt bí đỏ có chứa hàm lượng lớn nguyên tố kẽm mà)

105.

“Thời đi học anh có từng có thiện cảm với con gái không?”, tôi hỏi Mr. Bu.

“Hồi cấp hai anh ngồi cùng bàn với một cô bạn dịu dàng, thường giúp anh dọn dẹp sách vở, khi cười còn có hai má lúm đồng tiền rất đáng yêu. Anh rất thích ngồi cùng bàn với cô ấy. Nhưng sau đó cô ấy có viết thư tình cho anh, bị bạn học khác nhìn thấy. Từ đó thầy cô đã tách bạn anh ra.”

“Hả? Cô ấy cũng thích anh sao? Sau đó thì sao?”

“Cô ấy vẫn còn cho rằng chính anh mách giáo viên, từ đó không thèm để ý đến anh nữa. Sau khi ngồi tách ra, cô ấy trở thành một người hoàn toàn khác. Năm lớp mười, anh còn nhìn thấy cô ấy hút thuốc ngoài hành lang, nuôi mái dài, trông rất chơi bời.”

“Sao lại như vậy?”

“Anh cũng không biết nữa. Năm lớp mười một, cả nhà cô ấy di dân sang Canada, đêm trước hôm đi, cô ấy gọi điện cho anh, chắc là khi đó uống say. Cô ấy nói từ nay về sau không còn có thể nhìn thấy anh nữa, sau đó cô ấy lại bắt đầu khóc.”

“Từ đó về sau, hai người không liên lạc nữa sao?”

“Biết đâu sau này còn có cơ hội gặp lại, nhưng dù sao có gặp cũng chẳng nghĩa lý gì”, anh cảm thán, “Anh chỉ cảm thấy tiếc nuối, khi đó vì sao không giải thích một câu. Rõ ràng anh rất muốn dịu dàng với cô ấy một chút, nhưng cuối cùng, cái tôi thuở thiếu thời đã chiến thắng tất cả”.

Mr. Bu im lặng một lúc, lại nói, “Sau khi giáo viên tách hai bọn anh ra, anh đã rất buồn. Nhưng từ trước đến nay, anh là người không thích thể hiện tâm trạng của bản thân ra ngoài, thế nên khi đó nhất định là cô ấy cho rằng anh không hề buồn bã chút nào. Có một điều mà cô ấy mãi mãi không biết, đó là hôm anh nhìn thấy cô ấy hút thuốc, anh đã thức trắng cả một đêm”.

Tôi im lặng một lúc lâu, cho tới khi Mr. Bu nói, “Được rồi, phần hỏi đáp đã xong, tối nay muốn ăn gì nào?”

Tôi nắm lấy tay anh, “Trước kia anh cũng từng có thiện cảm với người con gái khác, sao cuối cùng lại chọn em?”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, “Anh chưa từng chọn lựa, anh chỉ muốn thử xem sao.”

“Thử cái gì?”

“Thử cứ thế này cùng em sống đến già.”

Sau khi có nhà riêng, dù rất bận nhưng Mr. Bu vẫn tranh thủ trồng rau ở sân trước nhà. Anh mua phân bánh dầu ở trên mạng làm phân lót, màu đất đen hòa quyện với màu xanh mơn mớn của lá cây khiến người ta liên tưởng tới tranh của Phong Tử Khải.

Hành và rau cải chíp mùa nào cũng có. Mùa xuân, trước bữa ăn, anh thường xuyên hái rau tề thái, tồng dừ và cải cúc sau đó rửa sạch sẽ cho tôi ăn. Ngày trước chỉ khi nào ăn mỳ Ý hoặc gà ba chén kiểu Đài Loan tôi mới ăn húng quế, thế mà anh cũng trồng.

Tôi nhìn anh đứng trong bùn đất hái từng lá húng quế bỏ vào rổ, sau đó mang vào bếp để xào thịt bò, tuy chỉ là cảnh rất đời thường của cuộc sống, nhưng luôn khiến tôi thấy rung động.

“Hồi còn bé hay trồng rau cùng bà ngoại, thật không ngờ cả đời cũng không quên được kỹ thuật trồng rau”, anh nói, “Kỹ năng mà cả đời anh không quên được còn có bơi lội và đi xe đạp”.

Tôi nói chen vào, “Còn yêu em nữa”.

Anh mỉm cười âu yếm véo má tôi.

107.

Cuối tuần dọn dẹp nhà cửa, Mr. Bu lôi ra được hai tấm ảnh Polaroid ngày trước của tôi, anh rất kinh ngạc, “Em cũng từng có phong cách Rock thế này sao?”

Đó là tôi và Cô Nàng Kim Chi của thời đại học, căng tràn sức trẻ thanh xuân.

Đại học năm nhất, hội sinh viên tổ chức đêm nhạc Midi Festival. Hôm đó mưa to, mọi người đều đứng dưới mưa để chờ Thôi Kiện. Bên cạnh tôi có người kêu khát nước, từ khu vực sân khấu có người ném ra vài chai nước. Những người xa lạ nhưng cũng cùng nhau uống chung chai nước, người này uống xong thì đưa cho người kia. Đến khi tới được tay Cô Nàng Kim Chi thì chỉ còn lại một ngụm. Cô ấy không uống mà nhường cho tôi, “Không phải cậu vẫn kêu khát nước sao?”

Đó là lần đầu tiên tôi nói chuyện với cô ấy.

Đến năm thứ hai thì nước bán ở Midi Festival đắt không thể tưởng tượng nổi. Tôi lần đầu lên sân khấu, hát chẳng ra đâu vào đâu, âm vực không vững, lại còn run cầm cập, mới hát được vài câu, đạo diễn đã giơ ngón giữa rồi lôi xềnh xệch tôi xuống.

Dưới con mắt trêu chọc của quần chúng, tôi gần như sắp khóc đến nơi rồi.

Lúc ấy, Cô Nàng Kim Chi đã xông lên đứng bên cạnh tôi phán vài câu, “Tăng bass lên một chút xem nào, cậu ghi-ta chính kia không thể khí thế hơn chút được sao? Còn nữa, sao tiếng trống nhịp nghe lại nặng thế, nào, chuyển sang nhịp 4/4 xem nào”.

Lúc đó, cô ấy mới thật ngầu làm sao!

Tiếng phách đếm nhịp bắt đầu vang lên, Cô Nàng Kim Chi cất cao giọng thể hiện một ca khúc mang âm hưởng dân ca, còn kéo tôi hát cùng.

Đột nhiên thấy như quay về quãng thời gian ấy, tự do, lý tưởng, nhiệt huyết, bùng cháy!

Ban nhạc đứng trên sân khấu hát hết bài này tới bài khác, biểu diễn khá thành công, lát sau tất cả mọi người đều đứng dậy, khán giả phía dưới giơ tay cổ vũ nhiệt tình, còn có người đốt pháo hoa, cảnh tượng ấy đẹp biết bao nhiêu.

Những tháng ngày “Midi” ấy thực ra rất gian khổ, muốn đi tắm cũng phải xếp hàng dài, đồ ăn trong căng-tin lại dặt, tôi và Cô Nàng Kim Chi suốt ngày uống bia, ngà ngà say thì lại ôm đàn ghi-ta hát, cảm thấy truyền cảm hơn. Cô ấy đàn, tôi hát, đêm không trăng không sao nhưng bầu trời lại như tỏa sáng. Hát mệt rồi, hai đứa lại bò về lều, mặt đất gồ ghề đầy sỏi đá vẫn ngủ ngon lành.

Trước khi quen Cô Nàng Kim Chi, tôi thấy thế giới của mình rất nhỏ bé, chỉ như một góc rong rêu mà thôi, không mấy khi tức giận, cũng chẳng có gì đáng nói. Chính cô ấy đã thay đổi được tôi, khiến tôi tự tin hơn, dũng cảm hơn, phóng khoáng hơn.

Giống như câu hát: Sau khi gặp được người đó, cả sinh mệnh như được đổi thay, hóa ra đây không phải tình tiết chỉ xuất hiện trong các mối tình.

Suốt quãng đời sinh viên, tôi và Cô Nàng Kim Chi đã tận dụng hết mọi kỳ nghỉ để đi đây đi đó, trải nghiệm bao nhiêu điều thú vị. Ví dụ như lần đầu tiên đi Seoul, cô ấy đi không cẩn thận ngã bị thương ở má, khi về nước trên má vẫn còn dính băng urgo, bạn học trêu đùa cô ấy đi Hàn Quốc để thẩm mỹ, cô ấy chỉ biết đau khổ mà không kể với ai.

Còn có một lần đi Copenhagen, vào một cửa hàng quần áo, chúng tôi thử đồ, chụp đủ kiểu ảnh tự sướng, khuôn mặt của nhân viên cửa hàng có biểu cảm rất dị thường, sau đó người ta phải giải thích mãi chúng tôi mới hiểu, hóa ra đó là cửa tiệm giặt là.

Sau này, cô ấy đưa oppa Hàn Quốc đi Đài Bắc để xem livestream chào mừng năm mới. Lúc đếm ngược, cô ấy còn video call cho tôi để tôi xem trực tiếp màn bắn pháo hoa lung linh rực rỡ ở Đài Bắc 101. Tôi nói, “Giây phút lãng mạn như thế này, không phải là cậu nên hôn oppa đang đứng bên cạnh hay sao?”

Cô ấy nói, “Trước khi cậu tìm được người cùng cậu đón giao thừa, mình sẽ không để cậu phải cô đơn để chào đón một năm mới đâu”.

Lần đầu tiên gặp Mr. Bu, cô ấy tỏ ra rất khó tính, nói, “Anh phải đối xử thật tốt với cô ấy, nhớ cho kỹ, nhan sắc đã không đủ thì phải lấy nhân phẩm bù vào”.

Ngày tôi kết hôn, cô ấy tặng tôi một bó hoa làm từ 99 chiếc kẹo mút sữa, chúc tôi ngọt ngào hạnh phúc đến bách niên giai lão. Sau khi tôi tiêu thụ hết “bó hoa” ấy thì đã béo lên hai cân. Mr. Bu châm ngòi ly gián, “Cô ấy muốn nhìn thấy em béo phì thì có”.

Sau khi Cô Nàng Kim Chi biết điều này, ngược lại không tức giận, “Anh ấy đang ghen tị, ghen tị vì thời gian chúng ta quen biết nhau dài hơn, đàn ông như quần áo, chị em mới là tay chân. Chúng ta là chị em tốt suốt cả cuộc đời này, cho dù tóc bạc trắng, răng rụng hết cũng phải cùng nhau ngắm idol mà nhỏ dãi”.

Tôi nghĩ, chị em tốt chính là, cho dù thanh xuân đã qua đi, nhưng vẫn sẵn sàng cùng bạn làm bao chuyện điên rồ.

108.

Đối với loại tham ăn như tôi thì ký ức của những chuyến đi chỉ dừng lại ở ăn uống.

Sông Danube ở Budapest rất đẹp, nhưng tôi chỉ nhớ nhà hàng Sir Lancelot Knights' theo phong cách trung cổ, ăn thịt nướng chỉ dùng dao không dùng đĩa, phải bốc tay.

Mr. Bu không chịu bốc tay, lấy dao xiên thịt, còn chê bai nói, “Em chưa rửa tay đâu”.

Tôi bốc miếng thịt nướng của anh, còn cố tình chạm tay đến mấy lần, “Vi khuẩn bay sang anh hết rồi”.

Sau đó lại bốc miếng thịt nướng của tôi, ăn cả miếng to.

109.

Có đôi khi tôi cũng thích hoài niệm, muốn xem mấy bộ phim thanh xuân vườn trường, còn lôi kéo Mr. Bu cùng xem với mình.

Nhưng anh rất kiêu căng, “Có gì hay ho mà xem? Mấy cái phim về tuổi thanh xuân bây giờ, quanh đi quẩn lại chỉ có tình bạn nói trở mặt là trở mặt, tình yêu nói tan là tan, mơ ước tương lai dùng một cái tan vỡ. Tam quan của anh vô cùng đúng đắn, không muốn lệch khỏi con đường chính đạo”.

Được rồi, cuối cùng tôi đành phải xem *Điều tuyệt vời nhất của chúng ta* một mình.

Mr. Bu đi vào, nhìn thấy đôi mắt hình trái tim của tôi, “Chiều vuốt tóc của Lưu Hạo Nhiên sành điệu quá!”

Anh cúi xuống, dùng hai tay vò tóc tôi rối tung, “Như thế này đúng không?”

Tôi đá anh một cái, “Đi ra chỗ khác!”

Mười phút sau, Mr. Bu lại xông vào, đúng lúc tôi đang xem cảnh Lưu Hạo Nhiên viết chữ lên bảng, Đàm Tùng Vận khen chữ cậu ta đẹp.

Mr. Bu nhìn chăm chăm vào màn hình, “Chữ này mà đẹp? Đúng là yêu ai yêu cả đường đi”.

Tôi ngẩng đầu cười lạnh rồi trừng mắt với anh, “Rốt cuộc anh có định để cho em xem phim không?”

Lại lát sau, Mr. Bu tiếp tục xông vào, ngồi xuống bên cạnh tôi, “Cuối tuần rồi, thôi không làm việc nữa, xem phim với em vậy”.

Tôi nắm gối đầu lên tay anh, cùng anh xem phim.

Phim chiếu đến đoạn nam nữ chính đi tập quân sự, họ cùng mặc quân phục, mỗi người một bên tai nghe cùng nghe nhạc Châu Kiệt Luân.

“Anh có phải tập quân sự không? Anh mặc quân phục có đẹp trai như Song Joong Ki không?”, tôi hỏi.

Anh cười, “Có chứ, hồi ấy anh cũng giống ‘tiểu thọt tươi’ lắm đấy, cũng thích để hở khuy cho gợi cảm”.

Tôi có chút ai oán, “Tiếc là em không được thưởng thức”.

Anh đưa tay vuốt tóc tôi, “Đùa em đấy, hồi đó thực ra anh rất tự ti bởi mình thấp”.

“Không phải chứ?”

Anh nói, “Thật mà, năm lớp mười anh ngồi bàn đầu tiên, sang đến lớp mười một đã ngồi bàn cuối cùng rồi, nghỉ hè năm đó anh cao lên tận mười mấy phân.”

Tôi cười, “Anh thấp như thế mà vẫn có người thích anh? Suốt quãng thời gian thanh xuân, em chẳng được chàng trai nào tỏ tình cả, cô đơn quá”.

“Có đôi khi, thích một người không nhất định cứ phải thổ lộ ra ngoài, nhất là thời còn đi học, khi đó chúng ta còn quá trẻ.”

“Nhưng lúc đó vẫn rất hy vọng sẽ có chàng trai nói với mình câu: Anh yêu em.”

Một lát sau, anh rất nghiêm túc gọi tên tôi.

“Hừm?”

“Anh yêu em.”

“Muộn rồi, em không còn là cô bé mười bốn, mười lăm tuổi nữa.”

“Anh yêu em.”

“Đừng phá nữa.”

“Anh yêu em.”

“Ừm, em cũng yêu anh.”

110.

Mr. Bu thường mang cho tôi nhiều điều ngạc nhiên.

Có một năm, bố muốn chúng tôi giúp chú trang hoàng nhà hàng ở hồ Nhĩ Hải vào ngày Tết. Khi đó, chú tôi vừa mới thuê một ngôi nhà dân ở ven bờ hồ Nhĩ Hải để mở nhà hàng. Thực ra tôi không muốn đi đâu, nhưng Mr. Bu lại hào sảng nhận lời với bố.

Chú tôi là “tộc BOBO” điển hình (sự kết hợp từ lum giữa Bourgeoisie⁽¹⁾ và Bohemian⁽²⁾), rất chú trọng tới việc hưởng thụ cuộc sống, thưởng thức mỹ vị. Để khiến chú hài lòng, Mr. Bu đã đặt một chút đồ tạp hóa chất lượng cao trên một vài cửa hàng online rất uy tín của Đài Loan.

(1) Trong tiếng Pháp, Bourgeoisie chỉ giới thượng lưu.

(2) Chủ nghĩa Bohemian là lối sống tự do phóng túng, không theo khuôn phép của xã hội. Người ta đi theo phong cách Bohemian thường thuộc giới nghệ sĩ, văn sĩ và cả sinh viên.

“Sao anh lại biết mấy cửa hàng đó?”

“Hồi còn học đại học, có một thời gian anh cũng bán hàng order.”

Ngày trước tôi còn cho rằng Mr. Bu chỉ biết đến tiền, không ngờ anh cũng rất hiểu về cuộc sống. Khi ngồi đàm đạo với chú tôi về những lý luận cuộc sống, anh cũng thao thao bất tuyệt như ai, “Mặc dù cháu rất tôn trọng lối sống ‘sống hưởng thụ, chết không mang theo được’, nhưng cũng không bao giờ vứt bỏ những đồ đạc đã cũ, đồ cũ cũng có thể cải tiến thành đồ mới, có thể tân trang cho đẹp đẽ hơn”.

Hôm đó tôi định vứt một chiếc ghế gỗ đã gãy một chân đi, nhưng anh đã ngăn lại, dùng nó làm bộ khung cho cây đèn trang trí trong nhà. Tôi chỉ biết ngơ ngác há hốc mồm miệng.

Anh lại điềm nhiên nói, “Ông nội anh là thợ mộc, hồi nhỏ anh có học được một chút nghề từ ông”.

Mr. Bu còn biết dùng cả máy khâu, nhìn anh ngồi bên chiếc máy khâu, cúi đầu khâu từng mũi lên tấm vải sặc sỡ. Nhìn tấm vải được may thành một chiếc khăn đẹp đẽ, tôi chỉ biết kinh ngạc hô lên. Những thứ đồ thủ công do anh làm tuy kiểu dáng đơn giản nhưng khiến người ta yêu thích vô cùng.

“Đừng nói với em là khi còn nhỏ anh còn biết may vá quần áo đấy nhé.”

“Hồi xưa anh toàn phải mặc lại quần áo anh họ, mẹ sửa lại cho chúng nhỏ hơn để anh mặc vừa, từ đó anh cũng học được đôi chút.”

Có lần chú hỏi anh, “Có cảm thấy dây cây hoa đá với cây sen đá này hơi đơn điệu không?”

Anh gật đầu, “Trên mấy diễn đàn về phong cách thiết kế có loại búp bê ngộ nghĩnh tinh nghịch Naughty Naughty Pet, để cháu đặt ở giữa xem sao”.

Chú tôi vỗ tay cái “đét”, “Sao chú không nghĩ ra nhỉ!”

Sau này tôi hỏi anh vì sao có nhiều kỹ năng tiềm ẩn như vậy mà không hay thể hiện ra.

Anh nói, “Đại Quan Viên mở cửa ra là thấy núi, dùng ngọn núi để ngăn cách phong cảnh đẹp đẽ của khu vườn, mang lại cảm giác mới mẻ cho từng góc quang cảnh. Cả cuộc đời dài đằng đẵng như vậy, nếu như anh để cho em thấy hết con người anh ngay từ đầu, thế thì còn gì đáng để mong chờ nữa?”

Đôi khi thứ mà Mr. Bu mang đến cho tôi không phải là sự ngạc nhiên, mà là kinh hãi.

Lúc ăn cơm ở căng-tin Thanh Hoa, chúng tôi có nhắc tới mấy nguyên liệu nấu ăn kinh khủng thời còn đi học.

Tôi nói, “Hồi đó mình thầm mến một cậu bạn ở trường bên cạnh, lúc nào cũng muốn sang căng-tin trường cậu ấy ăn cơm, nếm thử hương vị mà thường ngày cậu ấy thưởng thức. Ngày hôm đó, đi bán hàng ở căng-tin chọn cho mình toàn mấy món bánh nướng xào cay, đầu gà chiên ớt, đậu tương xào ớt...”

Mấy người ngồi cùng tôi phun cả cơm, chỉ có Mr. Bu là đen mặt.

Buổi tối về nhà, Mr. Bu nấu cơm. Tôi đói sắp ngất rồi anh mới làm xong một bát canh.

“Trò gì thế?”, sao lại đen ngòm thế này.

“Canh sườn sầu riêng chocolate.”

Anh nghiêm túc nói, “Em đã vì chàng trai mà em thầm mến ăn bao nhiêu đậu tương xào ớt, vậy xin em hãy vì anh mà húp hết bát canh này”.

112.

Lần nào dọn nhà, Mr. Bu cũng phải ôm theo một cái bình thủy tinh đựng hạc giấy.

“Ai gấp cho anh đây?”

“Không nhớ nữa, nhưng chắc chắn người ta đã rất mất công, thế cho nên anh luôn mang theo bên mình.”

Có một hôm đột nhiên tôi nổi hứng, lấy một con hạc giấy trong bình, mở ra xem, không ngờ bên trong lại có chữ.

“Mùa đông rất thích ngủ nướng, sau này mình lại muốn đến trường sớm hơn một chút để gặp mặt cậu, mẹ mình cũng không cần lo lắng việc mình ngủ nướng nữa rồi.”

Tim tôi bỗng đập nhanh hơn, nhanh chóng mở từng con hạc ra xem, giống như đang mở từng lớp trái tim người thiếu nữ vậy.

“Mỗi lần đi qua lớp cậu, mình luôn cố gắng không nhìn cậu. Thật ra có nhìn cũng chẳng sao, bởi vì chắc chắn là cậu đang cúi đầu làm bài tập. Cậu sẽ không biết rằng, mỗi lần đi qua lớp cậu, mình đều lén nhìn cậu.”

“Hôm nay gặp cậu ở căng-tin, cậu đang ăn chè đậu đỏ. Chẳng phải chè ở trường mình không ngon chút nào sao? Nhưng thấy cậu ăn, mình cũng mua một bát, bỗng thấy mùi vị của nó ngon lạ thường.”

“Ngoài những lúc học ra, cậu thường đeo headphone nghe nhạc, tai nghe màu trắng đó rất hợp với cậu. Cậu đang nghe bài gì vậy? Mình thích Lương Tịnh Như, Tôn Yến Tư và S.H.E. Nghe nói cậu chỉ toàn nghe nhạc Âu Mỹ. Cậu đúng là cuồng học hành.”

“Thi trượt rồi, buồn quá. Nhưng nhìn thấy tên cậu hoành tráng đứng ở vị trí nhất bảng, mình đột nhiên cảm thấy rất vui.”

“Xuân về hoa nở, mình nhìn thấy cậu đi ngang qua vườn hoa, trời ơi, mùa xuân còn không đẹp bằng cậu.”

“Hôm nay đọc tiểu thuyết Hoa rơi trong mộng của Quách Kính Minh, mình đã khóc bao nhiêu lâu. Liệu cậu có chê mình quá mít ướt không?”

“Sân thể dục lại thay đổi thứ tự đứng, mình đứng cách xa cậu hơn. Cũng còn may, khi tập thể dục tay không, lúc quay người ra phía sau, mình vẫn có thể nhìn thấy cậu, chàng trai cao ráo, chân dài vai rộng.”

“Ồ thật hiếm có! Hai lớp chúng ta lại cùng có giờ thể dục. Mình có thể đường hoàng ngắm cậu chơi bóng rổ rồi. Tuy rằng tỷ lệ ném trúng rổ của cậu rất thấp, nhưng tư thế đẹp là được rồi. Mình sẽ không nong cạn như mấy cô bạn kia, reo hò mỗi khi cậu ném trúng rổ. Mình chỉ lặng lẽ đứng ở một góc ngắm cậu thôi, hi hi.”

“Trong đại hội thể thao cậu xuất sắc quá! Đội tiếp sức lớp cậu đều nhờ có cậu mới giành được giải nhất! Chắc cậu không biết đâu, mình đã giấu tên gửi bài viết tới đài phát thanh trường, chính là bài viết cổ vũ cho cậu đó, nữ thần chiến thắng sẽ đứng về phía cậu. Mình viết hay lắm đúng không? Sau này mình sẽ cố gắng học Văn, hy vọng có thể nói những lời khiến cậu cảm động. Nhưng kể cả mình có học văn giỏi đến mấy, mình cũng không đủ dũng khí để đứng trước mặt cậu. Mình rất yếu đuối phải không? Không, không phải là mình yếu đuối mà là cậu quá tỏa sáng.”

...

Tôi đọc từng tờ, từng tờ một, vừa khóc vừa cười.

Buổi tối Mr. Bu về nhà, thấy mặt tôi toàn nước mắt.

“Lại xem bộ phim Hàn Quốc nào thế? Nhân vật chính bị tai nạn hay ung thư?”

Tôi trừng mắt với anh, “Em đói lắm, anh mau đi nấu cơm đi”.

Anh đứng trong bếp thái rau, tôi bước vào, ôm lấy anh từ phía sau.

113.

Tôi không thích uống cà phê, nhưng lại thích mùi cà phê. Mr. Bu đã mua một cái máy pha cà phê và một chiếc máy đánh kem để làm cappuccino. Tôi ăn phần kem sữa ngọt phía trên, anh uống cà phê đắng phía dưới.

Lần nào Mr. Bu cũng uống hết sạch. Tôi hỏi anh, “Chẳng phải anh không thích uống cà phê sao?”

“Không phải em vẫn nói mỗi buổi sáng được tỉnh giấc trong hương cà phê thơm nồng là điều tuyệt vời biết bao sao?”

“Anh có thể pha một cốc cà phê để hương thơm lan tỏa khắp nhà nhưng đâu nhất thiết phải ép mình uống hết.”

“Anh tưởng em sẽ thích.”

“Thích cái gì?”

“Mỗi sáng trước khi anh đi làm, em đều hôn tạm biệt anh. Anh cứ tưởng em sẽ thích hương vị cà phê của anh.”

114.

Lần đầu tiên tôi biết Kobe là nhờ một lần Lý Dịch Phong đăng lên Weibo bức ảnh anh ấy chụp cùng Kobe. Khi đó tôi mới biết, Mr. Bu đã hâm mộ Kobe được bảy năm rồi. Trước khi giải nghệ, Kobe đã dùng 60 phút đồng hồ để dẫn dắt đội bóng Los Angeles Lakers giành thắng lợi. Tôi đã bất ngờ nhìn thấy Mr. Bu nhà tôi rơi lệ.

“Anh khóc rồi?”, tôi không thể tin nổi.

Anh nói, “Chỉ cảm thấy rất xúc động thôi. Có lẽ không phải anh tiếc nuối Kobe mà đang hoài niệm thời thanh xuân đã qua của mình”.

“Có gì hay mà hoài niệm chứ? Thanh xuân của anh làm gì có em.”

Anh cười vui vẻ, “Cũng đúng”.

Đôi lúc, tôi thực sự nghi ngờ rằng, anh là người đa nhân cách.

115.

Trong một quán ăn ở quê nhà, tôi đã gọi một đĩa lươn xào ớt xanh.

Mr. Bu sợ trắng cả mặt, “Lươn...”

Sau khi thức ăn được bê lên, anh không dám động đũa, “Trông có vẻ rất cay”.

Tôi thèm nhỏ cả dãi, “Đúng là rất cay. Yêu một cô gái Hồ Nam thì anh phải học ăn cay đi.”

Đó là năm đầu tiên của chúng tôi.

Năm thứ sáu của tôi và Mr. Bu, tại phố Quý, Bắc Kinh.

Mr. Bu: “Ông chủ, món tôm hùm cay Hồ Nam này của ông chẳng cay chút nào”.

“Trời đất, đây là loại cay nhất của chúng tôi rồi. Cậu là người ở đâu vậy?”

“Sơn Đông.”

“Tôi còn tưởng là người Hồ Nam.”

“Vợ tôi là người Hồ Nam.”

116.

Tôi tràn đầy nhiệt huyết đăng ký một lớp học làm bánh mochi dành cho tình nhân. Giáo viên hỏi Mr. Bu muốn làm bánh hình gì, anh nói, “Có thể làm hình bông hoa hồng không?”

“Có thể, nhưng đối với người mới học thì hình hoa hồng khó lắm đấy.”

Mr. Bu nói, “Tôi muốn thử xem sao.”

Ngón tay anh rất dài, tư thế nhào bột vô cùng duyên rũ, có không ít cô gái xung quanh xì xào bàn tán.

“Cô gái bên cạnh anh ấy chắc là bạn gái rồi. Hạnh phúc thế, chắc chắn là anh ấy làm bánh mochi hoa hồng là để tặng cho cô ấy.”

Tôi nghe mà lòng như nở hoa.

Sau khi Mr. Bu làm xong, quả nhiên, anh đưa chiếc bánh đến trước mặt tôi, “Đẹp không? Có muốn nếm thử không?”

Tôi gật đầu, há miệng chờ đợi, kết quả, anh lại tự nhét miếng bánh vào trong miệng mình.

“Em đã béo như thế rồi, ăn ít đồ ngọt thôi.”

117.

Tôi và Mr. Bu có thể đến được với nhau là nhờ sự chủ động của tôi. Bắp Cải Trộn cùng Mr. MOF có thể ở bên nhau cũng là vì cô ấy tỏ tình trước. Ngày hôm đó Mr. MOF bị cảm, cứ liên tục hắt hơi.

“Hắt xì!”

“Vos souhaits” (Một câu nói chúc phúc sau khi người hắt hơi theo quan niệm người Pháp).

“Merci... Hắt xì!”

“Vos souhaits”

“Merci.”

Lúc Mr. MOF đang dùng khăn giấy lau nước mũi thì Bắp Cải Trộn nói, “Chef, anh biết không, ở Trung Quốc, hắt hơi một lần chứng tỏ có người đang nhắc đến anh, hắt hơi hai lần chứng tỏ có người đang chửi anh”.

“Thế ba lần thì sao?”

Bắp Cải Trộn nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lam của Mr. MOF, nói dối trắng trợn, “Điều này chứng tỏ có người yêu anh”.

“Ai yêu anh chứ?”

“Em.”

Chương 8: Cả thế giới này đều nói những lời ác ý với em. Hãy để anh nói những lời mật ngọt cho em.

You are exquisite in my eyes.

Cho dù là những chuyện hoang đường đến cỡ nào, chỉ cần tôi muốn làm, anh nhất định sẽ làm cùng tôi.

118.

Có lần cùng Bắp Cải Trộn bàn về chuyện phẫu thuật thẩm mỹ, tôi nói, da của tôi rất dễ để để lại sẹo, nếu mà thẩm mỹ thì vết sẹo đó sẽ còn lưu lại mãi mãi, thế nên mới không đi Hàn Quốc để chỉnh hình. Bắp Cải Trộn thẳng thắn nói, “Không sao, cậu đã kết hôn rồi”.

Tôi chán nản bi thương vô hạn, ý cô nàng là tôi cần phải thẩm mỹ sao?

Lúc này Mr. Bu nói, “Thực ra anh vẫn cứ tưởng cô ấy đã từng phẫu thuật thẩm mỹ”.

Bắp Cải Trộn cười vang, “Chồng cậu còn cao tay hơn mình một bậc”.

119.

Bắp Cải Trộn hỏi tôi từng giở chiêu trò gì để có thể tóm gọn đc Mr. Bu.

Tôi thề rằng đời này tôi chỉ giở trò đúng một lần. Đó là hồi cấp hai, tôi có thiện cảm với một cậu bạn. Khi đó tôi là cán sự môn Văn, phải giúp thầy cô sắp xếp bài thi. Tôi để bài thi của mình và cậu ấy cùng nhau, như vậy,

khi thầy cô trả bài, tên chúng tôi sẽ được đọc liền cùng nhau, cảm giác thật lãng mạn.

Không biết làm sao mà chuyện này lại truyền đến tai Mr. Bu. Tôi đã chuẩn bị tâm lý ứng chiến với một cuộc chiến tranh lạnh nữa rồi.

Không ngờ tối hôm đó anh lại ôm tôi từ phía sau, dịu dàng hôn lên vành tai tôi, hỏi, “Em của thời thiếu nữ trông như thế nào?”

“Có tính cách giống như cô diễn viên nào đấy, nhạy cảm, nhõng nhẽo, tự ti, thích khóc, nói và hành động không suy nghĩ đến hậu quả, bề ngoài có vẻ đanh đá nhưng nội tâm lại yếu đuối, thậm mẫn người ta đến mấy lần cũng một mực không dám thổ lộ.”

“Nhưng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã chủ động bắt chuyện với anh còn gì? Chắc lúc đó em không hề thích anh đúng không? Theo như tính cách của em, nếu đứng trước mặt người mà em thực sự thích, làm gì có dũng khí lớn như thế?”

Anh nằm quay lưng lại, không thèm để ý đến tôi nữa. Quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là chiến tranh lạnh.

Ha ha ha, dù sao cũng không mất công tôi chuẩn bị sẵn tâm lý.

120.

Thi thoảng Mr. Bu cũng có khi uống rượu cocktail của hãng RIO, nhưng tôi hay hừ mũi khinh bỉ, bởi tôi cho rằng đàn ông thì nên uống rượu mạnh mới đúng.

Nhưng một hôm nào đó, tôi đột nhiên lại đặt mua trên mạng một thùng RIO to đùng, Mr. Bu cảm động hết mức, ôm lấy tôi nói, “Bà xã, em tốt với

anh quá!” Còn chưa dứt lời, anh đã nhìn thấy điện thoại tôi đang bật đoạn quảng cáo mà Dương Dương xuất hiện với tư cách là gương mặt đại diện cho thương hiệu RIO.

Lúc này anh mới vỡ lẽ, lập tức quay đi, “Anh sẽ không bao giờ uống RIO nữa.”

121.

Lúc bản thảo mà tôi đã viết suốt đêm bị từ chối, tôi đang trên đường về nhà. Nhận được tin nhắn QQ, đột nhiên tôi cảm thấy mình không còn sức để bước tiếp nữa. Tôi càng đi càng chậm, càng lúc càng chậm, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, quỳ xuống khóc bên đường.

Khi về đến nhà, tôi nói với Mr. Bu là mình muốn đi Paris, tới học viện ẩm thực của Bắp Cải Trộn để học làm bánh.

Mr. Bu nói, “Paris không tuyệt mỹ như em tưởng đâu, nó cũng có tội phạm, ngòi tàu điện ngầm cũng có thể gặp trộm cướp, rất nhiều người xấu. Anh từng chính mắt nhìn thấy một cô gái Hoa Kiều bị mấy tên đầu gấu bắt đi, anh báo cảnh sát nhưng không còn kịp nữa”.

“Nhưng mà em muốn thử xem, tranh thủ lúc còn trẻ.”

Anh không dẫn đo quá nhiều, gật đầu đồng ý. Anh giúp tôi đăng kí thi IELTS, làm thủ tục xin nhập học, nhờ bạn bè bên Pháp giúp tôi tìm nhà trọ, trả tiền thuê nhà. Sau khi đặt xong vé máy bay, giây phút chia xa ngày một gần hơn, tôi bỗng cảm thấy vô cùng luyến tiếc. Có lúc nhìn Mr. Bu bận rộn làm đồ ăn trong bếp mà mắt tôi cũng đỏ hoe.

“Ăn mấy món truyền thống nhiều một chút, sang Paris mấy thứ này đắt lắm không mua được đâu.”

Mỗi lần anh nói như vậy, tôi đều rơi nước mắt, sau đó lại không muốn rời đi, “Hay thôi em không đi nữa”.

“Nếu như không thử một lần, về sau nhất định em sẽ hối hận. Có những điều nếu như bây giờ không làm, thì cả đời sẽ không bao giờ làm được.”

Đúng thế, giống như liveshow cuối cùng có đầy đủ 12 thành viên năm đó của EXO, tôi cũng tưởng rằng ngày tháng còn dài, không ngờ về sau không còn cơ hội nhìn thấy mười hai người đứng trên cùng một sân khấu nữa rồi.

Đêm trước hôm rời khỏi Bắc Kinh, tôi không tài nào ngủ được, thế là bò dậy ngồi máy tính.

Cuối cùng chỉ gõ được hàng chữ, “Rất muốn viết chút gì đó cho anh, nước mắt có tính không?”

Ngày hôm sau tôi mang theo đôi mắt sưng đỏ ra sân bay. Mr. Bu nói sẽ không tới tiễn tôi vì sợ tôi sẽ khóc ngất ra đấy mất.

Tôi ngồi trên máy bay mà tâm tình hoảng loạn. Có một người đàn ông ngồi xuống cạnh tôi, đội chiếc mũ lưỡi trai kéo rất thấp. Mãi đến khi nhân viên hàng không phân phát dép bông cho mọi người, tôi mới nhìn thấy mặt người ngồi bên cạnh mình.

Tôi không dám tin vào mắt mình nữa.

Mr. Bu cười mũ, cười nói với tôi, “Anh nghỉ việc rồi, cùng em đi Paris”.

Một lúc sau tôi mới phản ứng lại, “Vì sao?”

“Bởi vì em gốc như vậy, đến Paris thế nào cũng bị người ta bắt nạt. Còn nhớ lời thề anh đã tuyên thệ trong hôn lễ của chúng ta không? Từ nay về sau, thế giới này chỉ anh được bắt nạt em.”

122.

Thực tế chứng minh, tôi là một người thật tồi tệ, cả thềm chóng chán.

Học viện Nghệ thuật Ẩm thực Le Cordon Bleu vô cùng nghiêm khắc, không thi qua thì chỉ có thể đăng kí học lại, không được thi lại, vì thế áp lực rất lớn. Cho dù thời gian học một ngày rất dài, cường độ học cao, tôi mệt gần chết, dốc hết sức lực nhưng vẫn không làm cho tốt được.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ có một hôm, tay chân tôi lóng ngóng làm hỏng cả chocolate, bếp trưởng mắng tôi xối xả ngay trước mặt bao nhiêu bạn học, còn thẳng cấp lên mức đả kích những con người không biết nói tiếng Pháp như chúng tôi “mau cuốn gói khỏi Paris”.

Hôm đó tôi khóc lóc rời khỏi trường học, ra đến ga tàu điện ngầm còn bị một tên đầu gấu quấy rối. Mưa rào đột nhiên trút xuống, tôi tắm mưa đi về nhà, thang máy lại hỏng, phải leo bộ hai mươi tầng lầu, cảm giác như tắt thở đến nơi rồi. Đột nhiên lúc đó tôi cảm thấy cuộc sống này chẳng có ý nghĩa gì cả, làm việc gì cũng không nên hồn, chết quách đi cho rồi.

Mr. Bu vừa về đến nhà, tôi đã trèo lên người anh khóc lóc, “Chúng ta về Bắc Kinh có được không?”

Anh không hỏi tại sao, lặng lẽ đi pha nước tắm cho tôi. Sau khi tôi tắm xong, anh lại sấy tóc cho tôi, rồi bế tôi lên giường, đắp chăn cẩn thận cho tôi, dịu dàng hôn lên trán tôi, “Ngủ một giấc. Nếu sáng mai tỉnh dậy em vẫn muốn rời khỏi Paris thì chúng ta sẽ quay về Bắc Kinh”.

Lúc nào anh cũng bao dung tôi như vậy, cho dù là những chuyện có hoang đường đến đâu, anh luôn sẵn sàng cùng làm với tôi.

123.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Mr. Bu bắt tay vào mở công ty riêng, chạy vạy khắp nơi để tìm nhà đầu tư.

Thời gian đó, anh phơi nắng tới nổi đen cả người, gầy đi bao nhiêu. Buổi tối, anh mang theo bộ dạng mệt mỏi trở về nhà, nhìn thấy hộp thức ăn nhanh tôi để trên bàn lại nói tôi không chịu ăn rau củ, thế là lập tức vào bếp xào rau cho tôi.

Tôi áy náy nói, “Anh đã bận rộn cả ngày rồi, thôi để em làm cho”.

Anh lấy dao ra thái rau, hất cằm với tôi, “Đứng sang một bên đi”.

Lúc ăn, nhớ tới việc mình đi nộp CV khắp nơi mà không có ai phản hồi, tôi lại rơi nước mắt.

Anh lấy khăn giấy ra lau nước mắt cho tôi, “Tất cả rồi sẽ ổn thôi”.

Đó là những ngày tháng nghèo đến không thể nghèo hơn, nhưng ở ga tàu điện ngầm nhìn thấy một người khuyết tật đang hát rong xin tiền, anh vẫn lấy hết tiền lẻ trong người ra cho người ta. Ngày trước tôi cứ luôn cho rằng, đàn ông mà dụi dàu thì chẳng thú vị chút nào. Tới lúc đó tôi mới biết, thế gian này không có phẩm chất nào tốt đẹp hơn sự dụi dàu lương thiện.

124.

Ngày 11 tháng 1 năm 2014, tôi và Mr. Bu ở Shangri-La.

Đó là khoảng thời gian mà tôi vô cùng tự ti, cảm thấy mình không xứng với Mr. Bu. Tôi muốn chia tay với anh.

Thật không ngờ đêm đó lại xảy ra hỏa hoạn lớn ở trấn Dukezong, trấn cổ nghìn năm bỗng cháy thành tro bụi.

Tôi và Mr. Bu đứng ở khách sạn cũng có thể nhìn thấy khói bốc ngùn ngụt như ngày tận thế vậy.

Sau khi xảy ra vụ hỏa hoạn không lâu, Shangri-La lại có hoa tuyết. Chúng tôi cùng một tổ nghiên cứu đập tuyết đi vào trấn cổ, nơi đây vẫn còn ám đầy mùi khói cháy.

Tôi vẫn còn nhớ hôm ấy chúng tôi gặp một chú mèo màu trắng xám bị thương một bên chân đang cố bò ra khỏi đồng đồ nát, cứ “meo meo” không ngừng. Tôi cứ nắm chặt tay Mr. Bu, đột nhiên nhớ tác phẩm *Khuyh thành chi luyện* của nhà văn Trương Ái Linh.

Trời rất lạnh, thở cả ra khói, không khí hít vào trong phổi rồi vẫn còn cảm thấy lạnh.

Nhưng lòng bàn tay Mr. Bu lại ấm áp vô cùng.

Khoảnh khắc ấy, tôi nghĩ dù cho chúng tôi không thể cùng nhau đi tới cuối con đường, nhưng chỉ cần nhớ mãi giây phút này, giữa một đồng tro tàn đồ nát vùi trong tuyết, lòng bàn tay anh vẫn ấm áp như vậy. Cuộc đời này còn gì đáng tiếc nữa đâu...

125.

Sau khi trở về từ Shangri-La, Mr. Bu sợ tôi suy nghĩ lung tung, đã tìm cách mở cho tôi một tiệm bánh trên Taobao.

Tôi toàn tâm toàn ý kinh doanh được đến 6 tháng nhưng vẫn chưa có chút uy tín nào. Tuy công việc vô cùng bận rộn nhưng Mr. Bu vẫn sẵn sàng suy nghĩ sách lược kinh doanh cho tôi. Đúng đợt World Cup, anh đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, sau khi tan làm về nhà còn chưa kịp thay giày, đứng ngay ở cửa nói với tôi, “Anh suy nghĩ suốt cả ngày nay, chúng ta làm mấy món đồ ngọt theo chủ đề World Cup đi. Macaron tượng trưng cho đội Pháp, cupcake phô mai tượng trưng cho đội Hà Lan, Black Forest tượng trưng cho đội Đức, Chiffon vị Rum tượng trưng cho đội Tây Ban Nha, Mousse vị cà phê tượng trưng cho đội Brazil”.

Bởi vì muốn hoàn thành trước khi kì World Cup diễn ra để còn có khả năng lên Top, Mr. Bu đã thức suốt đêm để làm bánh. Anh chuyên chú vẽ hình quả bóng đá trên những chiếc Macaron hình tròn, tuy chỉ là những mảng đen trắng nhưng vì phải vẽ lên kín hết các mặt bánh macaron nên mắt anh đã sắp lác luôn rồi.

Phòng bếp không có điều hòa, nhiệt độ của lò nướng lại rất cao, mồ hôi anh toát ra như tắm vậy, từng giọt lấm tẩm trên trán. Anh tiện tay dùng tay áo quạt ngang trán để lau mồ hôi. Thấy thế tôi vội lấy quạt rồi đứng bên để quạt cho anh.

Màn đêm dày đặc như biển cả, nhưng khắp phòng bếp lại ngào ngạt hương thơm của bánh nướng, chiếc áo sơ mi trắng của anh được gió thổi bay phấp phơ trong đêm.

Bởi vì quá chuyên tâm nên Mr. Bu không chú ý việc tôi đang đứng quạt cho anh. Đột nhiên tôi lại thấy có chút sợ hãi, có lẽ bởi vì anh đối tốt với tôi quá, tôi lại cảm thấy đó là áp lực, là gánh nặng nên hoảng hốt muốn trốn thoát khỏi nó.

Tiệm bánh của chúng tôi bắt đầu đi vào kinh doanh, Mr. Bu lúc nào cũng bận rộn giúp tôi lên Top, có đôi khi có ý phê bình tôi quá lười biếng, không coi trọng công việc kinh doanh. Những bất mãn trong lòng tôi tích tụ lâu ngày, cuối cùng cũng bộc phát, nói những lời khiến anh tổn thương, “Anh đúng là loại người chỉ biết tới lợi ích, biến một cửa hàng trong sáng như thế trở nên thật bẩn thỉu hôi tanh mùi tiền”.

Thực ra nói xong câu này thì tôi đã vô cùng hối hận, nhưng vẫn cứ cứng miệng không chịu xuống nước.

Kết quả anh nói, “Thế em kinh doanh đi, anh không can dự vào nữa”.

Anh thực sự đã buông tay. Trước kia để có doanh thu cao và được lên Top, anh luôn để giá thành sản phẩm ở mức rất thấp, nhưng thời gian đồ vật leo thang nên tôi đã tăng giá các mặt hàng lên. Không ngờ khi biết chuyện này, Mr. Bu lại nổi trận lôi đình, “Sao em không hỏi ý kiến của anh? Em có biết bán hàng không thế? Em vốn chẳng biết kinh doanh một cửa hàng là như thế nào”.

Cãi nhau một hồi, tôi nói, “Từ lâu em đã chẳng muốn kinh doanh cửa hàng này nữa rồi”.

Chúng tôi cãi nhau càng kịch liệt, vì muốn xoa dịu bầu không khí, tôi dùng hai máy tính cùng một IP để buôn bán sản phẩm, đúng đợt Taobao làm nghiêm ngặt, kiểm tra độ uy tín của các tiệm online, thế nên cửa hàng bị họ đóng cửa.

Tâm huyết suốt cả năm trời của Mr. Bu đã đổ xuống sông xuống bể, anh quay sang trừng mắt với tôi, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Tôi cắn môi, khó khăn cất lời, “Chúng ta ly hôn đi”.

Mr. Bu để cho tôi suy nghĩ một đêm. Sáng ngày hôm sau tỉnh giấc, tôi vẫn kiên quyết đòi ly hôn.

“Ly hôn thì ly hôn”, Mr. Bu cầm điện thoại đặt vé máy bay, “Số chứng minh thư của em là bao nhiêu?”

Tôi trợn mắt, “Đừng giả vờ nữa, anh đặt vé máy bay cho em bao nhiêu lần rồi, chẳng lẽ còn không có số chứng minh thư của em?”

“Đang bị lỗi hệ thống không được sao? Mau đọc số chứng minh thư ra đây.”

Tôi cứ tưởng thật, ngoan ngoãn đọc một dãy số ra.

Anh đọc lại một lần rồi nói, “1990, em sinh năm 1990”.

“Thế thì sao?”

“Em có nghĩ tới cảm nhận của bạn bè không? Người ta còn chưa kịp kết hôn, em đã ly hôn rồi, cứ như là cố tình thể hiện ấy.”

“Đã ly hôn thì thể hiện cái nỗi gì?”

“Nhưng người ta còn chẳng có hôn nhân mà để ly hôn.”

Lúc này tôi mới thấy có gì đó sai sai, “Rốt cuộc anh có mua vé máy bay không?”

“Mua rồi.”

Tôi giật lấy điện thoại để xem, là chuyến bay từ Bắc Kinh đến Hồng Kông?

“Giấy thông hành tới Hồng Kông và Macao của anh sắp hết hạn, trước khi ly hôn, tranh thủ đưa em đi Disneyland đón Halloween đã.”

Sau đó chúng tôi không hề nhắc tới chuyện ly hôn nữa.

128.

Từ nhỏ tới lớn lúc nào tôi cũng có cảm giác mình là một người không hề có ý chí.

Hồi bé thành tích không cao, ngoại hình cũng chẳng có gì xuất chúng, không có năng khiếu gì đặc biệt, cảm giác tồn tại rất mong manh. Sau này lớn lên, công việc không thuận lợi, con đường nghề nghiệp tự do mà bản thân đã chọn cũng phải bước rất nhọc nhằn khó khăn, làm thử không biết bao nhiêu điều nhưng không làm được gì hết, dường như suốt cả cuộc đời này tôi chẳng thể nào tỏa sáng được.

Mỗi khi tâm trạng của tôi tụt dốc, Mr. Bu lại gửi cho tôi rất nhiều châm ngôn tràn đầy năng lượng của các danh nhân.

“Trên đời này, thử thách khiến con người ta sợ hãi nhất chính là con đường vượt qua chính mình. Đối với mỗi một con người, thành tích thực sự là việc đã tìm thấy bản thân và kiên trì gìn giữ điều đó trong một trái tim, không bao giờ dừng lại.” (Hermann Hesse)

“Con người ta đâu có mang nước mắt vào trong nỗi buồn, cũng không mang nụ cười cất vào niềm vui... Tất cả những gì mà bạn nhìn thấy hay

cảm thấy, tất cả những gì mà bạn yêu mến và thấu hiểu đều chỉ là phong cảnh mà bạn đi ngang qua.” (Rainer Maria Rilke)

Khi đó, bản thảo của tôi liên tục bị từ chối, còn có biên tập viên nói với tôi rằng, “Nếu không phải vì nể sự chăm chỉ cần mẫn viết bản thảo của cô, tôi vốn không có ý định để bản thảo của cô qua đến vòng thứ hai”.

Còn có người nói, “Cô không có phong cách của riêng mình, lúc nào cũng bắt chước những người khác, hơn nữa bắt chước cũng không ra đâu vào đâu”.

Hoặc là, “Văn của cô không đi vào lòng người, tình tiết cũ rích, đọc không có cảm xúc gì”.

Hôm đó tôi khóc lóc thê thảm, nhắn tin Wechat kể khổ với Mr. Bu.

Anh gửi một tin nhắn thoại cho tôi, “Nếu như cả thế giới này đều nói những lời ác ý với em, vậy anh sẽ nói những lời mật ngọt nhất trên đời cho em nghe”.

Đây là canh gà tẩm bổ nhất trên đời sao?

129.

Cũng có những khi tâm trạng của Mr. Bu rơi vào bế tắc, tôi cũng có lòng gửi những câu “súp gà” đến cho anh.

“Phải học cách quên đi những chuyện không thể thay đổi được. Nếu như bạn đã cố gắng hết sức mình, vậy còn gì mà phải luyến tiếc nữa?” (G-Dragon)

“Thế giới này sẽ không bội bạc lại những giọt mồ hôi mà bạn đã đổ ra, nếu như thực sự bội bạc, thì đó cũng là bạn chưa đổ đủ mồ hôi mà thôi.”
(Jung Yong Hwa)

Gửi đến ngày thứ ba thì Mr. Bu không nhận được nữa, “Đằng sau có phải còn có Lộc Hàm, Ngô Diệc Phàm, Lý Dịch Phong, Dương Dương... nữa không?”

“Sao anh biết? Hì hì, cảm động lắm đúng không? Ngày nào em cũng vất vả ‘cắt tiết gà’ nấu súp cho anh đấy.”

“Thôi đi, ngày nào cũng phải đọc mấy câu nói của tình địch, bóng ma tâm lý của anh sẽ ngày một lớn hơn, em có tính đến chuyện này chưa?”

130.

Sau khi Mr. Bu mở công ty, tôi cũng tới đó làm việc một thời gian.

Anh thường hay sai tôi đi pha cà phê, rất nhiều nhân viên thấy khó hiểu, “Có phải sếp có ý với cậu không?”

Tôi đáp, “Cậu nghĩ nhiều rồi”.

Buổi trưa ăn cơm, họ xôn xao bàn tán về Mr. Bu.

“Nghe nói sếp đã kết hôn rồi.”

“Không phải chứ? Anh ấy còn trẻ vậy cơ mà.”

“Kể cả chưa kết hôn thì cũng có bạn gái rồi, có lần mình vô tình nhìn thấy anh ấy gọi điện cho ai đó, giọng rất nhẹ nhàng, trông cưng chiều lắm.”

Lúc đó mặt anh ấy rất dịu dàng, đầu mày cuối mắt đâu đâu cũng thấy đang cười, mình chưa từng nhìn thấy anh ấy như vậy lúc làm việc bao giờ.”

Tôi đã cúi đầu hết sức im lặng ăn cơm rồi mà họ vẫn không buông tha.

Có người hỏi, “Cậu xem bạn gái anh ấy là người thế nào? Chắc chắn là một cô tiểu thư xinh đẹp của nhà nào đó”.

Tôi đáp, “Cậu nghĩ nhiều rồi”.

Lúc tan làm, cấp trên trực tiếp của tôi gọi tới, “Sếp bảo em vào văn phòng của anh ấy một chút”.

Tôi liếc mắt nhìn qua chiếc điện thoại, “Em đã tan sở rồi”.

Chị ấy rất kinh ngạc, “Sếp gọi, em còn không thèm đi? Có phải em đang cố tình câu dẫn sếp không thế?”

Tiểu thuyết ngôn tình đúng là có sức lan tỏa quá đi mất, tôi vẫn đáp đúng câu đó: “Chị nghĩ nhiều rồi”.

Buổi tối về nhà, tôi cứ nhìn chăm chăm vào Mr. Bu. Anh treo quần áo lên giá, thay đồ ở nhà, “Sao cứ nhìn anh thế?”

“Em không hiểu anh tốt đẹp ở chỗ nào mà khiến mấy nhân viên nữ trong công ty cứ lưu luyến suốt?”

Anh đột nhiên cười lạnh, “Em thì sao? Ở công ty phải sạch quan hệ với anh như thế để làm gì? Làm như không quen biết anh vậy”.

“Em không muốn người ta nghĩ em vào công ty nhờ đi cửa sau.”

“Ai bảo em đi cửa sau nào? Em vào công ty là dựa vào quy tắc ngầm.”

131.

Hồi tôi còn làm ở công ty của Mr. Bu, chín giờ sáng bắt đầu làm việc, ngày nào cũng vội vội vàng vàng.

Người nào đó điềm nhiên múc từng thìa cháo, còn không quên nhắc nhở tôi, “Em còn không nhanh lên là muộn giờ làm đấy”.

Tôi bưng bát húp sạch cháo, sau đó vội vàng lao ra cửa.

Đúng chín giờ, tôi yên vị ngồi ở bàn làm việc cho tới tận mười một giờ trưa, anh mới từ tốn bước vào công ty.

Sáng ngày hôm sau, tôi nhàn hạ phết maiyonnaise lên miếng sandwich. Người nào đó nghi hoặc hỏi tôi, “Em không sợ đến muộn à?”

“Đến muộn thì đến muộn.”

“Đến muộn là bị cắt tiền thưởng đấy.”

“Dù sao số tiền ấy cũng là tiền của anh.”

132.

Có lần Mr. Bu lái xe đưa tôi về thăm ngôi trường anh đã học để ôn thi lại đại học. Bởi vì quản lý nghiêm ngặt, cả sân trường im phăng phắc. Trong phòng học, gương mặt ai nấy đều căng thẳng, chăm chú viết lách. Tôi nhìn thấy có người còn đổ luôn cả bột cà phê vào miệng, nghe nói cách này chữa buồn ngủ rất hữu hiệu.

Bầu không khí áp lực, chúng tôi ra sân thể dục để hóng gió.

“Dạ dày của anh cũng bị phá hỏng trong quãng thời gian đó, lúc nào cũng ăn đồ khô rồi uống nước lạnh, mấy loại bim bim giòn tan trong chương trình quảng cáo của CCTV ấy, ngày nào cũng ăn đủ ba bữa, bây giờ cứ nhìn thấy là muốn ói luôn. Hồi đó vì muốn bản thân được sống trong môi trường giao tiếp tiếng Anh, lúc nào anh cũng đeo tai nghe để học tiếng Anh, cuối cùng lại còn xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, ảnh hưởng đến thính lực.”

Khi nói những lời này, khuôn mặt của Mr. Bu vô cùng bình thản.

Tôi khẽ hỏi, “Chỉ là vì anh muốn chứng minh bản thân mình không phải là kẻ thua cuộc thôi sao?”

“Không chỉ bởi vì một câu nói ‘Bố mẹ luôn bên con’ của bố mẹ anh khi anh quyết định ôn thi lại. Khi đó hôm nào mẹ cũng dậy từ năm giờ sáng để làm bữa sáng cho anh, bố thì tối nào cũng mười một giờ đêm chạy tới trường đón anh. Họ chưa từng đi ngủ trước anh, rất ít khi xem ti vi, cho dù có bật cũng sẽ tắt tiếng bởi vì giữa các phòng cách âm không tốt. Có một lần anh ra ngoài uống nước, nhìn bố mẹ ngồi trên sofa xem ti vi mà chẳng có chút âm thanh nào, sau khi về phòng anh đã khóc.”

“Sao hồi đó anh lại kiên quyết thi lại?”

“Bởi vì việc thi đại học không phải chuyện của mình anh.”

Chương 9: Đâu phải em không được tích sự gì. Có thể dùng em làm tấm gương để giáo dục người ta tránh làm theo.

You are exquisite in my eyes.

Hãy tin tôi, những người ngày nào cũng mở miệng ra chê bai bạn, thật ra chưa bao giờ thực sự chê bai bạn.

133.

Tôi đã từng tuyên bố hùng hồn rằng mình sẽ giảm béo vô số lần rồi.

“Một là gãy, hai là chết đi cho xong. Em nhất định phải mình đây được như một tia sét ấy”.

Mr. Bu hừ mũi khinh thường, “Nghe nói tia sét mạnh nhất trên thế giới cũng phải tới 5 mét”.

“Anh đi chỗ khác đi, đừng làm lung lạc ý chí trên con đường giảm béo của em.”

Mười phút sau, Mr. Bu đã thay xong đồ thể thao, chuẩn bị lôi tôi đi chạy bộ nhưng lại thấy tôi đang ngồi ăn snack khoai tây.

Tôi vội vàng giấu gói snack ra sau lưng nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Mặt anh đầy vẻ khinh thường, “Hắn là ngày ngày hô hào giảm béo, thực ra em chỉ đang dọa mấy miếng thịt thừa trên bụng em thôi, đúng không?”

“Đúng là muốn ấn Ctrl + z cho cái miệng của mình.”

“Cân nặng của em vẫn luôn được Ctrl + V.”

“Có phải em rất vô tích sự không?”

“Cũng không phải là không được tích sự gì, ít ra có thể lấy em làm tấm gương để giáo dục người ta tránh làm theo.”

“Hay là anh ly hôn với em đi, nghe nói khi chịu đả kích gì đó thì người ta sẽ gãy đi”.

Mr. Bu đen hết cả mặt lại, “Nói linh tinh cái gì thế? Mau đi chạy bộ cùng anh!”

“Để em xem lại hết phim *Pinocchio* đã có được không? Anh chạy bộ đi, trái tim em luôn ở gần bên anh.”

134.

Năm đó trên đường phố Paris, có một nữ sinh châu Á chặn đường chúng tôi, cô ấy nói với Mr. Bu, “Em đang thực hiện một dự án liên quan đến lĩnh vực nghệ thuật, cần khoảng một trăm bức ảnh chụp cảnh hôn nhau. Nếu như anh đồng ý, chúng ta có thể chụp một tấm ảnh hôn nhau lãng mạn được không?”

Mr. Bu tỏ ra rất ái ngại, chỉ vào tôi, “Đây là vợ của tôi”.

Tôi vội vàng lắc đầu, “I don't care”.

Mr. Bu trừng mắt với tôi rồi nói với nữ sinh kia, “Xin lỗi, tôi không làm được”.

Trong lòng tôi vô cùng kính thường anh, tiến lên một bước nói với nữ sinh kia, “Tôi có thể chụp một bức ảnh hôn nhau với cô”.

Mr. Bu mạnh mẽ lôi tay tôi rời khỏi đó.

Tôi bị anh kéo đi, rất tức giận, “Chỉ là một hành động vì nghệ thuật thôi mà, anh làm mất mặt người Trung Quốc chúng ta quá”.

Bởi vì chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh, nên lúc này, đột nhiên Mr. Bu lại bắn một hàng tiếng Nhật. Tôi còn nghe loáng thoáng nữ sinh kia tự lẩm nhẩm bằng tiếng Nhật, “Hóa ra cũng là người Nhật Bản”.

135.

Tôi không dám xem phim kinh dị nhưng lại vẫn muốn xem. Mr. Bu đã dạy cho tôi một cách, đó là tắt tiếng đi, bật bài *Quả táo nhỏ* lên. Khi ma nữ bò từ trong màn hình ra, câu hát “Anh là quả táo nhỏ của em...” vang lên, tạo cho người ta cảm giác như đang xem phim hài.

Hôm đó ở Xiangshan Movie & Television Town (Chiết Giang), tôi gặp một đoàn du lịch Hàn Quốc, tất cả đều mặc áo choàng theo phong cách tông chủ Mai Trường Tôn. Chị em fan girl khắp thiên hạ đều là người một nhà! Tôi hùng hổ xông vào dùng tiếng Anh để giao lưu với bọn họ một lúc lâu, đến lúc ngoảnh lại thì đã không thấy Mr. Bu cùng đồng hành với mình đâu nữa rồi. Sau khi về khách sạn, tôi thấy anh đang nằm trên giường xem phim kinh dị.

Tôi liền cởi giày, trèo lên nằm cạnh anh, “Đừng giận, đừng giận nữa mà, em xem phim kinh dị cùng anh nhé”.

Tôi nói nhanh tới mức suýt chút nữa thì sặc nước bọt.

Anh lại còn cố tình làm khó, “Không được tắt tiếng”.

“Được, được, được, không tắt tiếng.”

Tôi với tay mở bình luận trực tiếp. Đúng lúc ma nữ tóc trắng khắp người toàn máu bò từ trên cầu thang xuống, màn hình hiện lên một câu bình luận spam kín đặc.

Biểu cảm của Mr. Bu cho tôi biết rằng, nội tâm anh đang tan vỡ thành trăm mảnh...

136.

Tôi là người rất thích đọc bình luận khi xem các chương trình, nhưng Mr. Bu lại rất ghét đang xem mà màn hình cứ bay nhảy toàn chữ là chữ. Cùng tôi xem *Thách thức cực hạn* mà suýt chút nữa hai chúng tôi đã cãi nhau. Tôi đuổi anh đi, anh lại nhất quyết không đi, cứ ngồi đằng sau nghịch tóc tôi.

Đến lúc Trương Nghệ Hưng và Tôn Hồng Lôi gặp lại ôm nhau thăm thiết, nhạc nền là ca khúc *Câu chuyện tình yêu ở Bắc Kinh*, tôi cười đau cả bụng.

Anh lại nói một câu rất “ném đá hội nghị”, “Em đã xem bộ phim Nhật đó chưa? Đó là một câu chuyện rất buồn.”

“Anh mà cũng xem phim Nhật?”

“Hồi cấp hai cô bạn cùng bàn của anh rất thích xem, anh cùng xem cùng cô ấy mấy phim.”

“Ồ, chính là cô bạn mà anh thích”, đột nhiên tôi lại có chút đố kị, “Anh cùng cô ấy xem mấy bộ phim Nhật mà anh không hề yêu thích, thế mà lại không thể cùng em xem những chương trình giải trí có bình luận trực tiếp sao?”

“Anh đang xem cùng em đây còn gì?”

“Anh vốn có xem đâu”, tôi bỗng thấy cụt hứng, tắt chương trình đi, lên QQ buôn chuyện cùng Bắp Cải Trộn. Nửa tiếng sau, Mr. Bu ghen tức nói, “Bọn em 'tám' chuyện gì mà hăng say thế?”, sau đó giật luôn điện thoại của tôi.

“Trả cho em, em còn chưa chào cô ấy một tiếng.”

“Nửa đêm nửa hôm thế này, cô ấy sẽ hiểu được vì sao em chưa kịp chào cô ấy một tiếng.”

137.

Hôm đó, tôi và Bắp Cải Trộn chat với nhau mãi trên QQ là về chuyện này.

Những công thức nấu nướng của Mr. MOF đều phải bảo mật. Có một lần, anh ấy dùng iPad để chấm điểm cho học viên. Bắp Cải Trộn đợi ở bên cạnh, anh ấy đột nhiên nói, “*Ma petite chouhou*” (Bắp Cải Trộn nhỏ của anh).

Bắp Cải Trộn hỏi, “Sao thế?”

“Anh đang nhập mật khẩu để mở máy của anh.”

“Ừm ừm.”

“*Ma petite chouchou.*” (Bắp Cải Trộn nhỏ của anh)

“Anh gọi em cái gì?”

“Nhập mật khẩu, *ma petite chouchou* (Bắp Cải Trộn nhỏ của anh) chính là mật khẩu của anh.”

Bắp Cải Trộn không tin, đích thân nhập thử, không ngờ là thật.

“Sao lại dùng nickname của em để làm mật khẩu?”, mặt cô ấy đỏ hết cả lên.

“Bởi vì sẽ không ai nghĩ tới mật khẩu của anh chính là tên của trợ giảng.”

Bắp Cải Trộn mặt đầy vạch đen hít sâu một hơi, hỏi, “Anh đã từng dùng tên khác làm mật khẩu chưa?”.

“Rồi.”

“Cái gì?”, Bắp Cải Trộn nổi cơn ghen.

“Anh đã từng dùng *ma belle chouchou* (Bắp Cải Trộn xinh đẹp của anh) để làm mật khẩu.”

“Còn gì nữa không?”

“*Ma chérie chouchou.*” (Bắp Cải Trộn thân yêu của anh)

Lần đầu tiên chúng tôi đi du lịch tự do là từ Tây Song Bản Nạp thuê xe đi tới Luông Pha Băng. Hải quan đòi thu chút tiền tip. Mr. Bu ra tay hào phóng đưa cho mỹ nữ eo thon kia 4 vạn kíp Lào.

Sim điện thoại ở Lào còn nhỏ hơn cả sim 3G của Trung Quốc, tôi mua cho Mr. Bu một cái điện thoại liền sim, chìa tay đòi tiền tip. Anh đưa luôn 8 vạn kíp vừa mới đổi được cho tôi. Tôi sung sướng hô, “Cao gấp đôi cô nhân viên hải quan kia. Anh đúng là rất yêu thương em”.

Anh u sầu nói, “Vì vòng eo của em to gấp đôi cô ấy”.

139.

Mr. Bu rất hay bị loét dạ dày, trong nhà lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn hạt lạc sống, lúc nào đau nặng quá thì phải ăn vài hạt để xoa dịu đi phần nào.

Đêm hôm đó anh lại khó chịu, nhưng sợ đánh thức tôi nên nhẹ nhàng rời giường, không đi dép, xiêu vẹo đi ra phía cửa. Lúc đi qua đầu giường, vì trong phòng quá tối nên đầu gối anh va phải thành giường. Tôi nghe tiếng va đập mạnh như vậy, chắc chắn là anh rất đau, nhưng anh vẫn cố nhẫn nhịn, không kêu lên.

Tôi liền mở mắt, anh vừa đau bụng vừa đau chân, quỳ trên nền đất không đứng dậy nổi.

Tôi vội vàng đỡ anh lên giường, chạy đi lấy hộp lạc đặt vào tay anh.

Anh ngoan ngoãn ăn lạc như một cậu bé, bên ngoài cửa sổ, ở bãi đỗ xe có chiếc xe đi ngang qua, ánh đèn chiếu thẳng khiến người ta chói mắt.

Anh lấy tay che mắt cho tôi, rồi đôi bàn tay ấy lại vuốt ve khuôn mặt tôi trùi mẩn, “Trời mưa rồi”.

Anh khẽ nói, “Còn nhớ ngày trước trong giờ Văn, dạ dày của anh đột nhiên rất khó chịu, anh đau đến mức nằm bò cả ra bàn. Lúc đó thầy giáo đang giảng: *Bao giờ chung bóng song tây - Còn bao nhiêu chuyện núi này đêm mưa*^(*). Lúc đó anh nghĩ, người vợ trong tương lai của anh sẽ là một người như thế nào?”.

() Hai câu thơ trích trong bài thơ Dạ Vũ Kỳ Bắc (Thư gửi người phương Bắc đêm mưa) của nhà thơ Lý Thương Ẩn đời Đường. Bản dịch thơ của Tương Như.*

Tiếng mưa rơi tí tách trong đêm lại khiến người ta thấy bình lặng đến thế.

140.

Ngày đọc sách thế giới, chúng tôi đều ở lì trong nhà,

Mr. Bu ngâm tuyển tập thơ *Vạn vật tĩnh lặng mê muội* của Wislawa Szymborska. Tôi ngồi một bên dùng ứng dụng karaoke hát bài *Bài ca năng lực kỳ diệu* của Trần Lập, còn chưa hát hết bài đã bị anh “ném đá”, “Em không hợp với những bài đậm chất nghệ thuật cao như thế này đâu, cứ hát bài *Bởi vì gặp em* của Vương Nguyên mà em yêu thích thì hơn”.

Sau khi tôi hát hết bài, anh nói, “Chỉ số thông minh của anh lại trở về thời đi học rồi”.

“Anh không sợ cộng đồng Bánh Trôi (tên gọi fanclub của Vương Nguyên) giết chết anh luôn sao?”

Mr. Bu nói, “Vừa nãy em hát dân ca bởi vì anh đang đọc thơ đúng không? Em không cần phải thay đổi bản thân vì anh như vậy, cứ làm những gì mà em thích. Nếu em muốn hát nhạc của TFBoys, anh đổi loại sách khác là được”.

Sau đó, anh đổi sang đọc cuốn sách tuyển tập những status Weibo của tôi...

141.

Những chuyến du lịch của tôi và Mr. Bu xảy ra rất nhiều chuyện khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Có một lần ngồi khinh khí cầu ở Cappadocia, khi hạ cánh, người ta sẽ kéo dây khinh khí cầu cho nó hạ xuống, nhưng hôm đó gió quá lớn, khinh khí cầu không cẩn thận bị va vào mỏm đá, lắc lư chao đảo.

Tôi sợ hãi tới mức mặt mũi trắng bệch, hét ầm hết cả lên, “Em không muốn chết! Em còn chưa cưỡng hôn được Ngô Diệc Phàm!”.

Mr. Bu nói, “Em chắc đang sung sướng lắm đúng không? Không phải em nói, kiếp sau muốn kết hôn cùng Ngô Diệc Phàm đó sao?”.

142.

Khi còn đi làm ở công ty của Mr. Bu, anh thường xuyên lạm dụng chức quyền, ngày ngày ép tôi đến văn phòng dấm lưng cho anh.

Tôi tức tới nghiến răng nghiến lợi, nói, “Em ghét anh”.

Anh cười, “Anh thích em ghét anh”.

“Em ghét anh thích em ghét anh.”

“Anh thích em ghét anh thích em ghét anh.”

Chịu không nổi nữa rồi! Tôi ngay lập tức cắn một cái thật mạnh lên vai anh.

143.

Có hôm phải tăng ca tới tận tám giờ, cả văn phòng chỉ còn lại một mình tôi.

Mr. Bu bước ra, xung quanh chẳng có ai, anh nói, “Mình về nhà thôi”.

Tôi không buồn ngẩng đầu lên, “Anh về trước đi, em làm nốt việc này đã”.

Ba phút sau, anh xông lên, kiên quyết tắt máy tính của tôi, “Sếp bảo em về, em còn không về?”.

Từ đó, Mr. Bu nói câu này càng ngày càng thuận miệng, dần dần nó trở thành câu cửa miệng của anh, “Sếp bảo em ăn, em còn không ăn?”.

“Sếp bảo em ngủ, em còn không ngủ?”

Có lần chúng tôi cãi nhau long trời lở đất, đột nhiên anh hét lên: “Dừng!”, sau đó nói tiếp, “Sếp bảo em dừng em còn không dừng?”.

Đột nhiên cả hai bật cười.

144.

Văn phòng của chúng tôi có rất nhiều cây cảnh để bàn, tôi chịu trách nhiệm tưới nước cho chúng. Có một lần tôi không cẩn thận làm gãy mất một chiếc lá của cây, ngón tay bị gai đâm vào, bắt đầu sưng tấy, mưng mủ.

“Có khi nào bị trúng độc không?”, mọi người trong văn phòng xôn xao bàn tán.

Mr. Bu lách đám đông đi vào, “Anh đưa em đi bệnh viện”, sau đó ôm tôi rời đi.

Thực ra cũng không có gì nghiêm trọng, bác sĩ nói có nhiều loại thực vật chứa độc tố, khi sử dụng phải hết sức cẩn trọng.

Bước ra từ bệnh viện, anh đột nhiên nói, “Hay em tìm một công việc khác đi”.

“Em hết giá trị nô dịch rồi chứ gì?”

“Không phải, em làm việc ở đây lúc nào anh cũng bị phân tâm”, ngừng một lúc, Mr. Bu lại nói, “Có những khi cùng đứng trong thang máy, anh sẽ nghĩ lung tung, ngộ nhỡ thang máy gặp sự cố thì phải làm sao? Có lúc ngồi trong văn phòng, đột nhiên anh lại nghĩ, lỡ như tòa nhà xảy ra hỏa hoạn hay bị sập thì phải làm sao?”.

Này, anh bị thần kinh sao? Trời ơi tôi phải báo cảnh sát, ở đây có bệnh nhân tâm thần!

145.

Mẹ tôi từ khi cập nhật được văn minh lướt Wechat, ngày nào cũng gửi bao nhiêu liên kết cho tôi, mở ra xem thì tất cả đều nói về hôn nhân, điển

hình là thể loại: Thiên hạ làm gì có con mèo nào không thích ăn vụng, 99% đàn ông đều sẽ đi “chệch quỹ đạo”!

Tôi thầm nghĩ, “Chệch quỹ đạo? Sao mẹ không nghi ngờ đàn ông bị chệch giới tính?”.

Có hôm mẹ tới nhà tôi, đúng hôm Mr. Bu đi công tác. Mười giờ đêm bà cứ nằng nặc ép tôi phải gọi điện cho anh.

Tôi bất đắc dĩ đành gọi cho anh, “Anh đang làm gì thế?”

Mr. Bu yên lặng giây lát, đột nhiên lại phì cười, “Em đang muốn kiểm tra anh?”.

“Không được sao?”

Đầu bên kia dường như rất vui vẻ, “Nhớ anh rồi chứ gì? Hôm nay anh ngồi tàu điện ngầm, nhìn thấy một cô gái đang cầm một cuốn tạp chí. Cô ấy hỏi anh có phải muốn đọc tạp chí này hay không mà cứ nhìn chăm chăm vào đó. Anh nói, trong cuốn tạp chí ấy có bài viết của vợ anh. Cô ấy lại hỏi anh là bài nào, anh chỉ cho cô ấy xong, cô ấy nói cuốn tạp chí ấy toàn mấy bài viết buồn bã bi thương, duy chỉ có bài của em là ngọt ngào dễ thương. Cô ấy bảo chắc chắn tác giả là một người rất hạnh phúc”.

“Thế anh trả lời thế nào?”

“Anh nói, cô ấy là một cô gái rất ngốc, hay gây sự vô cớ, rất không hiểu chuyện, lại còn tùy hứng, tâm hồn thì mong manh dễ vỡ.”

Tôi có chút tức giận, “Sao nghe lại bánh bèo đáng ghét thế nhỉ?”.

“Đúng thế, nhưng anh thích, có vấn đề gì không?”

Khuru Oánh Oánh trong *Hoan Lạc Tụng* chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là bố cô ấy sẽ đến, cũng không hề trách móc cô ấy vì đã để cho một tên đàn ông xấu xa lừa gạt, còn mất cả việc làm. Tình tiết này khiến tôi rơi nước mắt. Năm đó, tôi không vượt qua nổi thời gian thử việc của công việc thứ hai, khóc lóc gọi điện cho bố. Bố không nói hai lời, mua luôn cho tôi một tấm vé máy bay tới Thành Đô, “Chẳng phải ngày nào con cũng gào thét đòi ăn bún lòng lợn ở Khoan Trách Hạng Tử sao?”.

Thế là, vì một bát bún lòng lợn, tôi đã bay tới Thành Đô làm phiền chị họ tôi hơn nửa tháng.

Bà chị họ ngày ngày đi làm vất vả nhìn thấy tôi ngủ tới tận khi mặt trời đứng bóng, nhàn hạ thưởng thức ẩm thực Thành Đô, thế mà lại không mắng mỏ tôi câu nào. Sau này tôi mới biết, hóa ra là bởi vì Mr. Bu đã đặt mua cho chị ấy nguyên một thùng mặt nạ.

Sau đó, tôi mãi chơi ở Thành Đô quá, Mr. Bu triệu hồi năm lần bảy lượt mà tôi cũng không chịu quay về Bắc Kinh. Cho đến một hôm, anh gửi tin nhắn thoại cho tôi, “Anh đã đặt vé máy bay sáng mai cho em rồi. Em có thể đổi vé, nếu em lựa chọn đổi vé, anh sẽ nói cho chị họ của em biết nhãn hiệu mặt nạ mà chị ấy đang dùng từng bị người ta kêu ca là gây kích ứng da, nổi mụn toàn thân”.

Bà chị họ tự kỷ đó của tôi coi trọng ngoại hình tới như vậy, nếu như chị ấy mà biết chuyện này, chắc chắn tôi không sống nổi đến ngày hôm sau.

“A a a, anh đúng là khốn kiếp, đã chuẩn bị sẵn sàng đường lui cho mình rồi?”

Về sau chị họ tôi biết được ngọn nguồn sự việc, tức giận tới mức muốn lật bàn, “Tôi trở thành đạo cụ để các người phô diễn tình cảm sao?”.

Mr. Bu trả lời, “Chị họ sao có thể là đạo cụ được, chị là diễn viên quần chúng”.

Tôi cười khẩy, “Trong câu chuyện này, nhân vật quần chúng chân chính phải là bố em mới đúng”.

147.

Tôi đứng trước gương để thử váy, Mr. Bu ngồi một bên xỏ xiên, “Váy ngắn mà em mặc trông như váy dài”.

Cân nặng có thể khắc phục, nhưng chiều cao thì chịu rồi, anh luôn lấy nó ra để khích bác tôi.

Lần nào cãi nhau anh cũng lôi nó ra để khiêu chiến.

Lúc mua xe, “Em có lái được xe không? Chân có đạp ga được không?”.

Lúc đi xem ca nhạc, “Hay em ngồi lên vai anh đi, chứ anh sợ anh thì nhìn thấy mà em không nhìn thấy gì thì phí tiền mua vé lắm”.

Lúc đi đường, “Chân ngắn đi chậm ời là chậm”.

Nhưng khi đứng trước bố mẹ tôi thì, “Thấp sao? Con lại thấy rất ổn mà, mùa đông giá lạnh, con có thể mở áo khoác ra để cô ấy chui vào lòng mình, mùa hạ con đứng đằng sau giúp cô ấy che chắn tia cực tím trong nắng”.

148.

Tôi đi xem bộ phim điện ảnh *Thanh xuân của ai không mơ hồ* bởi vì Hứa Ngụy Châu hát ca khúc chủ đề của bộ phim đó.

Tuổi thanh xuân trong tác phẩm này vô cùng gò bó, áp lực nhưng lại thực tế. Nhân vật Cao Tường luôn muốn theo đuổi những điều mình đam mê nên quyết định rời khỏi trường học. Lâm Thiên Kiều khuyên cậu ấy nên quay lại, bạn học của Cao Tường đã nói, “Tương lai của cậu là sống cho người khác nhìn thấy, nhưng chúng tôi không cần điều đó”.

Đột nhiên tôi khóc.

Thật ra thời thanh xuân của chúng ta làm gì đến nổi loạn và bông bột như thế. Lần nổi loạn hoành tráng nhất của tôi chính là tới Cổ Lăng Tự. Nhưng cũng nhờ lần đó mà tôi được gặp Mr. Bu. Khi mà tuổi thanh xuân sắp trôi qua, khi mà tôi đang dần dần trở thành kiểu người mà tôi vốn căm ghét nhất, anh đã giúp tôi tìm lại chính mình.

Tôi còn nhớ ngày hôm đó khi nhận giấy chứng nhận kết hôn, Mr. Bu đã nói, "Anh không dám hứa sẽ đảm bảo được cho em cuộc sống sung túc vô ưu suốt cuộc đời, nhưng anh có thể đảm bảo em sẽ không bị bó buộc trong bất cứ quan niệm hay tư tưởng nào, anh chỉ cần em sống cho chính bản thân mình trong suốt quãng đời còn lại".

Ca khúc của Hứa Ngụy Châu tên là *Hướng về ánh mặt trời*.

Tôi nghĩ, Mr. Bu chính là ánh mặt trời của tôi.

149.

Sau khi rời khỏi công ty của Mr. Bu, tôi đi phỏng vấn mấy lần đều không đạt, vì thế phải ở nhà khoảng nửa năm.

Nửa năm đó, tôi ngẫm ra một điều, đúng là không sợ mệt gần chết, chỉ sợ nhàn đến phát điên. Tâm trạng tôi lúc ấy vô cùng tòi tệ. Đúng đợt đấy, sản phẩm mới của công ty Mr. Bu chuẩn bị được tung ra, anh thường xuyên phải làm việc thâu đêm. Có lần tôi và Mr. Bu cãi nhau, đột nhiên mặt anh trắng bệch, tức ngực khó thở.

Tin tức về những người làm IT đột tử do làm việc quá sức đầy rẫy trên mạng, nên khi đó tôi bị dọa cho sợ hết hồn, cũng may bác sĩ nói đó chỉ là do anh làm việc quá sức nên suy nhược, chỉ cần nghỉ ngơi là được rồi.

Tôi nhìn Mr. Bu nằm trên sofa cố nở nụ cười, không nói được câu nào nữa.

Anh nói, “Hai đêm rồi anh không được ngủ, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ khỏe lại. Em đừng có như thế. Không phải trước đây em từng nói, thích hình mẫu nam chính Lâm Thù cả ngày cứ ho khù khụ trong Lang Gia Bảng sao? Bây giờ anh cũng như thế, em lại không thích à?”.

Tôi mỉm cười, gạt nước mắt, “Rõ ràng là em rất mong muốn được ngồi vào chiếc ghế của Tĩnh Vương Phi”.

Tôi đi rót cho anh cốc nước, khi quay lại thì anh đã ngủ rồi.

Hàng mi rủ xuống khiến trái tim tôi rung động như lần gặp đầu tiên.

Bỗng nhiên tôi hiểu ra rằng, cuộc đời mình tươi đẹp bình yên như vậy là nhờ có người giúp tôi chặn hết mọi phong ba bão táp.

150.

Tôi đã từng thử nộp đơn xin đi làm rất nhiều công việc, nhưng đều không được tuyển vì không có kinh nghiệm.

“Kinh nghiệm của em chỉ có làm fan girl thôi, làm sao bây giờ?”, tôi hỏi Mr. Bu.

Anh nói, “Thế thì cứ làm một fan girl chuyên nghiệp đi”.

Tôi lờm Mr. Bu, “Anh có biết thế nào mới là một fan girl chuyên nghiệp không? Thực ra chính là làm thủy quân, hò hét, gào thét, khóc than, kiểu như thế”.

Anh cười, “Không ai thích hợp với những công việc đó hơn em”.

Tôi suy nghĩ một lát, “Nhưng idol của em đều là sao lớn, không cần thủy quân. Những người cần thủy quân thì em lại không thích”.

“Thế thì thôi đi, anh cũng không muốn ngày ngày phải đi mua thứ đó cho em.”

Thứ đó là mấy năm trước, sau khi tôi tham gia buổi giao lưu người hâm mộ của Kim Soo Hyun, Mr. Bu đứng đợi tôi ở ngoài cổng.

“Há miệng”, Mr. Bu nhét một thứ gì đó vào trong miệng tôi.

Tôi nuốt xuống rồi mới hỏi anh, “Cái gì thế?”.

“Thuốc ho.”

Nhờ làm fan girl, tôi thường xuyên theo dõi Weibo của các idol, đôi khi cũng sẽ ghi lại vài dòng status lưu lại những khoảnh khắc vui vẻ của tôi và

Mr. Bu, từ đó lượng người theo dõi Weibo của tôi cứ tăng dần. Cuối cùng, nhờ có Weibo, tôi đã xin được việc làm ở công ty mà tôi yêu thích.

Tôi gọi điện cho mẹ, nói, “Mẹ cứ luôn nói muốn xin được việc thì học lực phải tốt, bây giờ ngoài học lực ra, còn phải biết truyền thông nữa”.

Tôi mất nửa tiếng để phổ biến cho mẹ tôi tầm quan trọng và bức thiết của mạng xã hội đối với cuộc sống hiện nay.

Sau khi cúp máy, tôi thấy Mr. Bu ngồi một bên cười khẩy, “Hồi trước không biết ai đã từng nói Mr. MOF không hề dùng mạng xã hội mới là nam thần đích thực?”.

Tôi thật muốn cắn lưỡi tự tử cho rồi.

152.

Trên Weibo, các fan lập riêng cho tôi một nhóm chat, admin của nhóm là “Em Gái Fan Girl”.

Cô ấy gọi Mr. Bu nhà tôi là “Oppa quốc dân”.

Có một lần, tôi thấy cô ấy đăng một bài rất dài, nội dung như sau:

Các chị em trong nhóm luôn nói, mong muốn oppa sẽ xuất hiện trò chuyện vài câu, bởi vì oppa lúc nào cũng có vẻ rất thần bí khiến chúng tôi có cảm giác tò mò. Ngày trước khi mới quen biết Qi Qi cũng có cảm giác như vậy; lúc nào cũng phải cẩn thận, cảm giác nói chuyện với các nam thần, nữ thần ấy, anh em có hiểu không?

Thế là tôi đã ôm theo tâm lý yếu đuối đi nhắn tin cho oppa, hỏi xem anh ấy có thể vào group nói đôi câu không.

Một phút sau, oppa vẫn không trả lời tin nhắn của tôi, tôi bắt đầu chiến tranh nội tâm, vừa căng thẳng vừa hối hận. Năm phút sau, khi tôi đã tuyệt vọng thì không ngờ oppa lại phát phong bì trong group, phong bì có tên “Chúng tôi yêu Qi Qi”.

Có phát phong bì thôi cũng phải phô diễn tình cảm, phong cách ra mắt này cũng khác người quá đi! Thế nhưng; trong lịch sử chat của tôi và oppa, oppa không hề hồi âm cho tôi dù chỉ một biểu tượng cảm xúc. Các anh em hãy tự miêu tả tâm trạng của tôi khi đó ở trong đầu đi.

Oppa đã phát đến vài cái phong bì rồi, đột nhiên tôi thấy phát phong bì gì đó hình như có hơi lãng phí, thế là lại nhắn tin riêng cho oppa, đại khái là khuyên anh ấy không cần phải lãng phí như vậy, nói vài câu là được rồi.

Rất nhanh, oppa đã nói câu đầu tiên trong nhóm chat, à không đúng, là đăng một cái ảnh động thì đúng hơn. Ngay lập tức; cả nhóm muốn bùng cháy, mọi người đều nhao nhao hết lên. Thế nhưng không ngờ rằng, sau khi để lại cái ảnh động ấy, oppa lại mất tích luôn.

Lại một lần nữa nhìn lại lịch sử chat của tôi và oppa, từ đầu tới cuối, oppa không hề trả lời tôi dù là một chữ, một biểu tượng cảm hay ký hiệu nào, bóng ma tâm lý của tôi càng ngày càng lớn...

Chương 10: Rồi sẽ có vài ngày như thế. Chỉ muốn dùng ngón tay giữa để trả lời tất cả.

You are exquisite in my eyes

Anh luôn là người khiến tôi si mê nhưng cũng có lúc phải phát điên.

153.

Mr. Bu đi công tác lúc nào cũng báo cáo hành tung rất đầy đủ, nhưng rất ít khi thể hiện tình cảm.

Buổi tối hôm đó, điện thoại của tôi nhận được tin nhắn Wechat của anh, “Nhớ em rồi”.

Dẻo miệng quá! Tôi sung sướng vô cùng, đang định nhắn tin trả lời.

Anh lại nhắn tiếp, “Hóa ra đúng là khi nhắn câu này thì màn hình sẽ có sao rơi”.

Tôi muốn giết chết anh, đừng ai cản tôi!

154.

Nữ chính trong bộ phim *Bầy tình yêu* là một cô nàng nhuộm tóc mạnh mẽ, cá tính. Hôm đó Mr. Bu đưa tôi đến salon để uốn xoắn xù mì giống cô ấy, nhà tạo mẫu đột nhiên khuyên anh nên để kiểu đầu mái bằng giống như Park Hae Jin.

Anh nói, “Mỗi một bộ phim cô ấy lại có một idol khác, chẳng lẽ ngày nào tôi cũng phải đổi kiểu tóc sao?”.

Uốn tóc rất mất thời gian, buổi trưa Mr. Bu chạy đi mua một hộp sushi cá hồi cho tôi, tôi còn nhõng nhẽo nói, “Bón cho em”.

Anh trừng mắt với tôi, “Em chỉ không được quay ngang quay ngửa chứ có phải không cử động được tay chân đâu, tự ăn đi”.

“Rốt cuộc anh có yêu em không?”

“...”

Thế là anh lấy đũa gắp từng miếng rồi đút cho tôi, lại còn rất khoa trương nói, “Ngoan, ăn một miếng nào”.

Tất cả mọi người trong salon tóc đều chăm chú nhìn chúng tôi, cố gắng nhin cười.

Tôi ngượng quá đành nói, “Em không ăn nữa, không ăn nữa”.

“Đừng ngại mà, mau mau mau, ăn nào, ăn mới có sức”, anh vẫn ép tôi há miệng ra.

Cuối cùng, tranh thủ lúc mọi người đang mãi nói chuyện, tôi thấp giọng nói, “Xin anh đẩy. Em sai rồi, có được không?”.

155.

Kaka rời khỏi AC Milan được 5 năm rồi, tôi cùng Mr. Bu mới tới thăm sân vận động Giuseppe Meazza.

Hôm đó tâm trạng của anh vô cùng nặng nề, bởi vì sân vận động huy hoàng rực rỡ ngày nào giờ đã trở nên thật điêu tàn, ngay cả phòng truyền thống cũng giăng đầy mạng nhện.

Đối với một người hâm mộ của giải Serie A từ nhỏ như Mr. Bu, hể nhắc tới bóng đá, anh sẽ nhớ tới hai màu áo đỏ đen và xanh đen đã oanh tạc sân cỏ một thời, còn có những quả pháo sáng rực rỡ từ khán đài của sân vận động Giuseppe Meazza. Đó là những ký ức đẹp đẽ nhất của bóng đá những năm 90, đã cùng biết bao người bước qua thời niên thiếu. Anh từng nói, “Hồi bé ước mơ của anh chính là có một ngày được đặt chân đến Milan”.

Tiếc là khi anh lớn lên, có đủ khả năng để thực hiện mơ ước thì Milan lại không còn huy hoàng được như xưa nữa.

Tôi không biết nên an ủi anh thế nào, chỉ biết lặng lẽ nắm lấy tay anh giống như đang nắm tay một cậu bé lạc lõng.

Sân vận động Giuseppe Meazza vẫn to đẹp hoành tráng như xưa, tiếc là trên khán đài người ngồi thưa thớt, thành tích đội bóng cũng không cao, những cổ động viên trung thành nhất cũng không còn hát vang ca khúc truyền thống, vắng cờ nhiệt tình như trước kia nữa rồi.

Chúng tôi hỏi một cổ động viên biết nói tiếng Anh, ông ấy nói, bởi vì kinh phí của câu lạc bộ không đủ nên không làm được cờ. Họ không hát ca khúc truyền thống của đội là bởi vì có rất nhiều cổ động viên bất mãn với Silvio Berlusconi nên không muốn hát.

Tôi nhìn vẻ mặt đầy hụt hẫng của Mr. Bu, lấy hết dũng khí, “Anh có biết hát ca khúc truyền thống không? Em hát cùng với anh”.

“Thật sao?”

“Thật.”

Kết quả hôm đó, vì tiếng Ý quá kém nên chúng tôi bị bảo vệ tưởng lầm là thành phần quấy phá, cuối cùng bị họ cưỡng chế đuổi ra ngoài.

156.

Hôm đó, mới sáng ra, Weibo của tôi đã tràn ngập tin tức Leonardo DiCaprio nhận được tượng vàng Oscar.

Tôi đau lòng cảm thán, “Thế là không thể dùng khuôn mặt của Leonardo làm biểu tượng cảm xúc nữa rồi, cảm thấy hụt hẫng”.

Một lát sau, tôi lại nói, “Nhưng hôm nay là ngày 29 tháng 2, thế chẳng phải là Leonardo muốn kỷ niệm ngày này phải đợi tận 4 năm nữa sao?”.

Mr. Bu mặt không biểu cảm, nói, “Lễ trao giải diễn ra theo thời gian ở Mỹ nên vẫn là ngày 28”.

Khụ, khụ, sao mà chỉ thảo luận tin tức thôi cũng bị chỉ số IQ của anh áp đảo thế này?

157.

Công ty mới cách nhà chúng tôi rất xa, Mr. Bu đã thuê một gian phòng đơn ở một công ty gần đó cho tôi.

Đôi khi anh sẽ ngồi hai tiếng tàu điện ngầm để sang bên này với tôi, dường như chúng tôi lại quay trở về cuộc sống thuê nhà khi mới tới Bắc Kinh. Trong gian phòng chật hẹp, tôi nằm trên giường xem phim, anh ngồi trước bàn máy tính, tôi chỉ cần giơ chân lên là có thể gác lên vai anh.

“Em khát.”

Anh rót nước cho tôi, rồi lại lấy kìm cắt móng “Đến lúc phải cắt móng chân rồi”.

Đương nhiên là anh cắt móng chân cho tôi rồi, đây là thói quen của hai chúng tôi. Anh cũng đã từng hỏi tôi vì sao tự tôi không thể cắt, tôi rất mưu mô nói, “Từ bé đến lớn em chưa từng tự cắt móng chân, toàn là bố mẹ cắt cho em. Bây giờ tới phiên anh rồi”.

Thế mà anh cũng cho là thật.

Tôi nhìn anh trừng lớn mắt, cẩn thận tỉ mỉ cắt từng cái móng chân cho tôi, đột nhiên thấy ngọt ngào đến lạ.

Biểu cảm ấy, có thể so sánh với chó cưng Madagascar của Hàn Hàn cùng biểu cảm ngây thơ vô số tội.

158.

Có lần chúng tôi bị tắc đường suốt ba tiếng đồng hồ, về đến nhà, hai đứa đói muốn ngất ra đó luôn. Tôi nằm dài trên sofa không muốn động cả ngón tay, mè nheo đòi Mr. Bu nấu cơm cho tôi. Mr. Bu là người lái xe, rõ ràng anh còn mệt hơn tôi, nhưng vẫn đeo tạp dề đi vào bếp.

Tôi còn thêm vào một câu, “Em muốn ăn uống sang chảnh đàng hoàng, anh đừng làm cho có để đối phó với em”.

“Được rồi, anh làm cho em.”

Một lát sau, anh bê lên cho tôi một bát mì.

“Mỳ này nấu bằng nước khoáng Evian đấy.”

159.

Để quyến rũ Mr. Bu, tôi vẫn như trước đây mặc trang phục hầu gái, từ phía sau ôm lấy anh, bày dáng vẻ quyến rũ phong tình.

Anh nói, “Hư hỏng”.

Tôi đáp, “Con gái phải hư hỏng một chút mới đáng yêu”.

Anh tiếp tục đả kích, “Chiêu trò”.

Tôi đáp, “Chiêu trò là em học theo người ta, nhưng quyến rũ anh là thật lòng”.

Đúng lúc đó anh đang lướt Weibo, nghe tới đây không nhìn nổi nữa, “Mở miệng ra là nói toàn mấy câu hashtag đang ‘hot’ trên mạng. Ngày nào em cũng hóng mấy chủ đề nóng, còn không phải là để hóng idol của em hay sao?”

160.

Đi ăn sushi bằng thuyền, món tôm chiên của tôi cứ mấy lần đi được nửa đường lại bị người ta nâng mất.

Mr. Bu chăm chú quan sát, phía trước có người định lấy, anh liền đứng dậy nói, “Xin lỗi, bà xã tôi đang có bầu, không ăn được cái gì khác, chỉ thèm ăn tôm chiên. Anh có thể đợi lượt sau không?”.

Tôi há hốc miệng, “Anh nhất định phải lấy cố là em đang mang thai sao?”.

Mr. Bu nhìn chăm chăm vào vòng bụng “màu mỡ” của tôi, “Người ta sẽ không nghi ngờ đâu”.

161.

Năm đó tôi vô tình gặp một hôn lễ ở nhà thờ chính tòa Sevilla. Ở đó đang cử hành nghi thức cô dâu khoác tay bố đi vào trong lễ đường. Đột nhiên, tôi lại muốn gọi điện về nhà, “Bố, con đang ở Tây Ban Nha, lâu lắm rồi con không gọi điện cho bố”.

Bố tôi chẳng ngạc nhiên chút nào, “Hôm nay bố đã xem dự báo thời tiết ở đó, nắng lắm, con nhớ đeo kính râm, bôi kem chống nắng nhé. Chồng con đã nói với bố mẹ từ lâu rồi. Tuy con chẳng nhớ gì đến bố mẹ, nhưng cứ hai ba ngày nó lại gọi điện”.

Bố nói một tràng dài rằng Mr. Bu hiểu thuận thế nào, rằng tôi bất hiểu ra sao.

Được rồi, là tôi nhàn rồi sinh nông nổi.

162.

Có một lần cãi nhau trên Wechat, tôi gần như phát điên, không nhịn được đã nói ra câu “Cút!”.

Anh lại nói, “Em cút trước đi!”.

“Được, em cút đây, bye bye”, sau đó nguyên một ngày tôi không thèm đếm xỉa gì tới anh.

Buổi tối Mr. Bu gửi một phong bao cho tôi trên Wechat, tên của nó là “Anh đã lãn(*) về rồi đây”. Tôi không nhin được mà bật cười.

() Trong tiếng Trung, câu mắng “Cút!” chính là động từ lãn.*

Tôi vui mừng mở phong bao ra, kết quả, chỉ có 1 xu.

163.

Về vấn đề con trai và con gái, ai trưởng thành sớm hơn, ý kiến của tôi và Mr. Bu lại ngược nhau hoàn toàn.

Tôi cho rằng con trai trưởng thành sớm hơn. Năm lớp sáu có một cậu bạn ngồi ngay đằng sau tôi. Cậu ấy rất thích lấy bút vẽ đường thẳng lên lưng áo đồng phục của tôi. Vết bút bi ấy rất khó giặt sạch, mỗi lần bị mẹ mắng, tôi chỉ biết khóc thôi.

Sau này tôi mới biết, khi đó đồng phục mùa hè là áo thun trắng, rất dễ lộ áo con. Cậu ấy thường vẽ theo đường viền áo con của tôi.

Mr. Bu lại cho rằng con gái trưởng thành sớm hơn.

Năm lớp mười, anh chơi bóng rổ, mồ hôi ướt sũng cả chiếc sơ mi đồng phục nên phải thay một cái áo thun khác. Đến giờ làm bài tập, anh ném luôn chiếc áo sơ mi ướt sũng mồ hôi trên bàn, nào ngờ lại bị người ta lấy mất. Sau khi tan học, anh đi trả lại vợt tennis, vô tình nghe được mấy cô bạn đang tám chuyện về chiếc sơ mi trên người một cô bạn khác, nhìn kỹ hóa ra chính là chiếc sơ mi bị lấy mất của anh...

Tôi cười sung sướng, “Cuối cùng em cũng hiểu tại sao anh có chứng sợ người khác phái rồi, bởi vì bên cạnh anh toàn mấy bà chị như sói như hổ ấy”.

“Ừm, thế nên năm lớp mười hai, để có thể chuyên tâm học hành, anh đã tuyên bố với mọi người rằng anh chỉ thích đàn ông.”

164.

Công việc mới của tôi là làm biên tập sách, thường xuyên phải giúp tác giả đặt tên cho tác phẩm, đôi khi tôi cũng phải cầu cứu Mr. Bu.

“Phải đặt tên cho một tác phẩm về đề tài tình yêu trong hôn nhân, anh nghĩ giúp em đi.”

“Anh ở trong năm mờ yêu em.”

“Có phải là truyện kinh dị đâu.”

“Khi số Pi (π) trở thành số hữu tỉ mới dám cự tuyệt chàng.”

“Cái quái gì thế? Đừng có tranh thủ chế nhạo kiến thức kém cỏi của em.”

“Cả đời này chỉ nguyện chung giường với em.”

“Anh còn có thể đen tối hơn nữa được không?”

“Bởi vì tình yêu không có hạnh phúc.”

“Chẳng phải chỉ vì tối qua em mãi xem phim không chú ý đến anh thôi sao? Anh có cần phải cảm hận Trần Vĩ Đình đến thế không?”

Cô Nàng Kim Chi vì muốn thoát ra khỏi bóng ma tâm lý của việc thất tình nên đã đi học cao học ở Đại học Pittsburgh. Nam sinh bách khoa của “CMU” (trường Đại học Carnegie Mellon) và nữ sinh khoa Văn của trường Đại học Pittsburgh được coi là một cặp tình nhân lý tưởng, nhưng Cô Nàng Kim Chi đã từ chối biết bao anh chàng cao ráo giàu có đẹp trai của “CMU”. Ngày ngày, cô ấy đến mấy nhà hàng Hàn Quốc ăn thịt nướng, ăn gà tần, sau khi ăn uống no say lại đi tản bộ quanh khu mà Lương Tiểu Ba và Lý Ngân Hà khi sang đây du học đã từng sống.

Tuy nhiên, có hai điều khiến cô nàng không thể chịu nổi. Một là, quang cảnh vườn trường Pittsburgh quá đẹp, có biết bao đôi tình nhân chọn nơi đây là địa điểm chụp ảnh cưới, khiến những kẻ FA như Cô Nàng Kim Chi cảm thấy bị đả kích muôn phần. Hai là, mùa đông ở Pennsylvania quá lạnh, nhiệt độ chỉ có âm hai mươi độ. Cũng may visa F-1 của cô ấy được thoải mái đi tới Mexico, thế nên hằng năm, mỗi khi kết thúc kỳ thi đau khổ phải cày ngày cày đêm, cô ấy sẽ bay tới Cancún để tắm nắng bên bãi biển.

Tôi xem những bức ảnh mà cô ấy chụp, nước biển ở Cancún xanh thăm thẳm, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Cô Nàng Kim Chi nói, “Không bằng màu xanh tiffany ở Maldives đâu”.

Đương nhiên là không bằng Maldives rồi, đó là điểm du lịch đầu tiên của cô ấy cùng oppa Hàn Quốc kia mà.

Tán gẫu một hồi, cuối cùng Cô Nàng Kim Chi cũng rơi lệ, “Hóa ra cho dù đi khắp chân trời góc bể, mình vẫn không quên nổi anh ấy”.

“Nếu đã không thể từ bỏ được, vậy thì hãy kéo anh ấy trở về đi.”

Thật không ngờ tôi chỉ nói đại một câu như vậy, mà Cô Nàng Kim Chi đã lập tức làm thủ tục xin thôi học, đơn thương độc mã bay tới Seoul. Chỉ có điều, đã xảy ra một chuyện còn cầu huyết hơn cả tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình. Cô ấy biết oppa Hàn Quốc rất thích món gà nướng xiên que từng xuất hiện trong chương trình Running Man ở chợ Gwangjang, thế nên cô ấy đã đợi oppa Hàn Quốc ở cửa hàng đó vài ngày liền. Thế nhưng thật không ngờ, oppa Hàn Quốc đã có “mùa xuân mới”.

Anh ta mua hai xiên gà nướng, còn dụ dàng yêu chiều đút cho bạn gái mới của anh ta ăn.

Đầu que xiên ấy rất nhọn, Cô Nàng Kim Chi cảm giác như nó đang đâm thẳng vào mắt mình.

Tôi không thể chờ vé giảm giá nữa, ngày hôm sau lập tức bay tới Seoul, cùng cô ấy đi ăn cả một đĩa bạch tuộc sống to đùng.

Thời đại học, chơi trò “Mạo hiểm - Nói thật”, cô ấy thà rằng khai ra màu sắc chiếc áo lót mình đang mặc, cũng không muốn mạo hiểm ăn bạch tuộc sống. Nhưng hôm đó, cô ấy ăn từng miếng từng miếng, không cần nhai mà nuốt xuống luôn khiến tôi chỉ biết há hốc miệng. Cuối cùng, cô ấy bị ngộ độc thực phẩm, phải nằm viện truyền nước suốt hai ngày. Tôi vô tình mua phải trà sữa vị chuối mà oppa của Cô nàng Kim Chi đã từng mua cho cô ấy, vậy mà cô ấy cũng bật khóc.

Sau khi ra viện, chúng tôi ở gần khu vực trường Đại học Hongik, ngày nào cũng đi tới quảng trường nhỏ, nơi có các sinh viên thực tập biểu diễn. Mấy sinh viên đó vô cùng hăng say, vừa hát vừa nhảy, mồ hôi đầm đìa, hùng hực sức sống. Cô Nàng Kim Chi đứng dưới cũng rướn cổ lên gào thét, “Fighting!”.

Ở đó còn có một học sinh mới sinh năm 2001, Cô Nàng Kim Chi chịu đả kích quá lớn, ôm lấy tôi khóc, “Mình già như thế này rồi mà còn yêu tới chết đi sống lại, có phải rất mất mặt không?”.

“Không sao, mấy diễn viên truyền hình hơn ba mươi tuổi rồi còn diễn mấy vai học sinh trung học, vì tình yêu mà không màng sống chết, như thế mới mất mặt.”

Tôi đã ở bên an ủi cô ấy như vậy nguyên một tháng trời, dường như ngày nào cũng như ngày nào, nhưng lại có một chút thay đổi đang dần nhen nhóm. Hôm đó chúng tôi đang đi dạo ở trong trường Nữ sinh Ehwa, có một anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh chặn đường giữ chúng tôi lại, tỏ ý muốn chụp ảnh cho chúng tôi.

Trường Nữ sinh Ehwa là cái nôi đào tạo ra các vị phu nhân tổng thống của Hàn Quốc, nơi đây tụ hội không biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư kiều diễm, không ngờ ở trong rừng mỹ nữ này vẫn còn có người nhìn trúng chúng tôi. Cô Nàng Kim Chi nói, “Khu vực vườn trường cấm chụp hình”.

Nhưng anh chàng đẹp trai lại nói, “Nhưng mà quý cô này quá xinh đẹp, tôi sẵn lòng gánh chịu mọi hậu quả”.

Cuối cùng đương nhiên anh ta vẫn không chụp được bởi vì bảo vệ đã đi vào can thiệp. Nhưng sau lần đó, Cô Nàng Kim Chi lại phấn chấn hơn rất nhiều. Cô ấy nói đột nhiên muốn ăn chè sữa song bì kiểu cung đình ở ngõ Nam La Cổ, thế là chúng tôi quay về Bắc Kinh.

Tôi biết rằng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.

Sau này, khi tôi nhớ lại toàn bộ sự việc ấy, đột nhiên vỗ đùi, “Mình ở Seoul nguyên cả một tháng trời mà lại không đi xem liveshow của EXO!”.

Thật là hối hận quá đi!

166.

Mỗi lần sang đường, cho dù không có xe, Mr. Bu vẫn phải chờ cho tới khi đèn xanh mới bước sang theo đúng vạch kẻ đường cho người đi bộ. Tôi thì lộn xộn hơn nhiều, lúc nào anh cũng nghiêm khắc nhắc nhở, “Em có biết lái xe mà gặp phải những người sang đường như em sẽ căng thẳng đến thế nào không? Thực sự rất nguy hiểm!”.

Ở Munchen, chúng tôi đã từng tận mắt chứng kiến một cô gái đi bộ sang đường, vì cố vượt đèn vàng nên bị ô tô đang đi với tốc độ cao đâm trúng. Người lái xe báo cảnh sát, sau đó nhờ chúng tôi làm nhân chứng. Khi cảnh sát điều tra xong, kết luận cô gái kia đã vi phạm luật giao thông, cho dù vụ tai nạn có dẫn tới tử vong thì người lái xe cũng không phải bồi thường gì, phía cô gái kia phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Sự việc đó khiến tôi sợ hãi vô cùng, lần nào cũng phải chờ đèn xanh^(*) mới đi.

() Đèn xanh mà tác giả nói chỉ đèn xanh dành cho người đi bộ.*

Có một lần ở Bắc Kinh, chúng tôi cãi nhau ở bên đường. Tôi tức giận tới mức vượt đèn vàng để băng qua đường. Anh đuổi theo, không nói năng gì, vác tôi lên vai rồi quay lại vỉa hè. Tôi giãy giụa kịch liệt, hét lên, “Bỏ em xuống, bỏ em xuống!”.

Mr. Bu mặc kệ tôi, cứ thế vác tôi về tới tận nhà.

Hàng xóm nhìn thấy, cười hỏi, “Sao thế? Cãi nhau à? Sao lại cãi nhau?”.

Mr. Bu lạnh mặt, “Cô ấy vượt đèn vàng để sang đường”.

Lúc đó tôi tức quá, không buồn đĩnh chính lại nữa.

Có lẽ so với nguyên nhân khiến chúng tôi cãi nhau, việc tôi vượt đèo vàng để sang đường càng khiến anh phát điên hơn.

167.

Sau khi Lưu Hạo Nhiên được mệnh danh là “bạn cùng bàn quốc dân”, tôi cảm thán với Mr. Bu, “Sao em không thể gặp được một người bạn cùng bàn như thế nhỉ?”.

Mr. Bu nói, “Anh đã từng gặp rồi. Cô bạn cùng bàn hồi cấp hai của anh lúc nào cũng có lạc sống, mỗi khi dạ dày của anh khó chịu, cô ấy sẽ đưa cho anh ăn”.

“Tình sâu nghĩa nặng như thế cơ à? Chẳng trách sau khi bị tổn thương lại trở thành cô nàng ngỗ nghịch như vậy.”

“Bây giờ cô ấy ở bên Canada sống rất tốt. Anh nhìn thấy ảnh tốt nghiệp của cô ấy trên Facebook, mặc áo cử nhân, cười lộ ra má lúm đồng tiền, lại trở thành cô gái lương thiện hiền lành như trước kia.”

Nhưng có một điều mà Mr. Bu không biết.

Cô gái đó còn có cả Weibo. Ngày lễ tốt nghiệp, tôi thấy cô ấy viết một bài thế này:

B, rất muốn hát cho cậu nghe một bài, cho dù cậu mãi mãi không thể nào nghe được, nhưng tất cả những ca từ ấy đều được viết ra vì cậu, người sẽ không thể ở bên mình nữa. Cậu xa xôi giống như một bầu trời rộng lớn, nhưng chỉ cần mình ngược đầu lên là sẽ thấy được cậu. Người mà mình sẽ

không thể nào ôm vào lòng được nữa, cậu xa xôi giống như bầu trời ở trên cao. Nhưng chỉ khi nào mình nhớ đến cậu, cậu sẽ vẫn luôn ở đó.

Tôi chưa từng thấy ai có thể viết ra nỗi lòng nhưng nhớ của mình một cách lãng mạn như vậy.

168.

Tôi đã từng nghĩ, nếu như thời còn đi học tôi gặp được Mr. Bu, liệu có giống như những cô gái đó, tự ti lặng lẽ thầm yêu anh hay không?

Đáp án chắc chắn là có.

Bởi vì thời còn đi học tôi rất béo, tóc lại ngắn như lông nhím vậy, váy đồng phục lại quá dài, suốt ngày giẫm phải váy nên nó nhăn nheo xấu xí, lại còn niềng răng, đeo cặp kính dày cộp, bị bọn con trai coi như quái vật xấu xí nhất trường, tôi tự ti đến nỗi còn không dám nhìn những nam sinh khác.

Nếu như lúc đó gặp được Mr. Bu, chắc tôi cũng sẽ cảm thấy anh xa xôi giống như bầu trời vậy.

Nếu ở thời thanh xuân tươi đẹp nhất, nhưng lại có một diện mạo tồi tệ nhất, gặp được một chàng trai tỏa sáng như ánh dương, chắc chắn kết quả sẽ là bỏ lỡ, phải không?

Chương 11: Thế giới mà em muốn du ngoạn chính là nơi có anh.

You are exquisite in my eyes

Phong cảnh càng đẹp bao nhiêu thì tôi càng cảm thấy may mắn khi có anh bên cạnh bấy nhiêu.

169.

Mr. Bu rất yêu động vật, điều này thể hiện rõ rệt qua những chuyến du lịch. Năm đó ở Thành Osaka, tôi điệu đà diện kimono đi guốc, đi bộ mỗi chân nên ngồi nghỉ ở ghế đá. Cách đó không xa, Mr. Bu đang nô đùa vui vẻ với một chú chó Akita. Anh cứ giơ giơ chiếc bùa xin được ở trong chùa lên, chú chó nhỏ nhảy nhót theo để bắt lấy.

Nhìn anh cười như một đứa trẻ, tôi thấy lòng mình cũng mềm mại hẳn đi.

Không ngờ sau đó, chúng tôi lại gặp một chú chó dẫn đường cho người mù tại một ga tàu ở Nara. Hình như chân nó bị vật sắc nhọn nào đó cứa vào nên bị thương, bước đi tập tễnh, nhưng vẫn cố nhịn đau để đưa chủ nhân đi về phía trước.

Mr. Bu rất thương xót cho chú chó dẫn đường đó, tiến lên bằng bó sơ qua cho nó.

Lúc ngồi trên tàu điện, tôi hỏi anh, “Sao những con chó dẫn đường cho người mù lại được huấn luyện cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không sủa?”.

“Bởi vì nếu cứ liên tục sửa sẽ ảnh hưởng tới thế giới xung quanh”, Mr. Bu nói, “Chó dẫn đường cho người mù từ khi sinh ra đã được huấn luyện đặc biệt, từ nhỏ tới lớn đều sống trong thế giới người mù, cho dù có bị tấn công cũng không sửa bởi vì nó hoàn toàn tin tưởng vào loài người”.

“Sao anh lại hiểu biết nhiều về chó dẫn đường cho người mù thế?”

“Hồi anh còn nhỏ có một bác hàng xóm bị mù, bác ấy mở dịch vụ tắm quất, mát-xa, đối xử với anh tốt lắm. Có lần người ta cho bác một thanh chocolate, bác để dành cả tuần cho anh. Trời nóng, chocolate đã chảy hết ra rồi. Bác là người rất lương thiện hiền lành, nhưng làm gì cũng bất tiện. Khi đó anh nghĩ, khi nào lớn lên, kiếm được nhiều tiền, anh sẽ mua cho bác ấy một chú chó dẫn đường, đưa bác ấy đi bất cứ nơi đâu bác ấy muốn. Tiếc là khi anh còn đang đi học ở Paris thì bác ấy đã qua đời vì tai nạn.”

Tâm trạng của anh có chút mất mát, cứ như thế cho tới khi chúng tôi ngồi lên chiếc xe buýt màu xanh ở bến JR của Nara để đi tới Kasuga-taisha.

Ở Kasuga-taisha, mấy chú nai hiền lành trêu mếu trên poster quảng cáo thực ra vô cùng ghê gớm. Chúng tôi vừa cầm thức ăn là chúng liền chặn lại để cướp, còn cắn rách cả ba lô của chúng tôi, sau đó húc vào hông tôi nữa. Chúng tôi ném hết thức ăn trong tay mình cho chúng, tới khi trong tay không còn gì nữa, chúng liền lạnh lùng quay ngoắt đi, không thèm ngó ngang tới chúng tôi.

“Đúng là không đáng yêu chút nào”, tôi không nhịn được buông lời chê bai.

Mr. Bu nói, “Thực ra chúng rất giống em, anh không mua vé xem liveshow của các idol cho em, em sẽ uy hiếp đe dọa đủ kiểu, lái nhái không

ngừng. Anh mua cho em rồi, em sẽ chỉ mãi hóng tin tức của idol, không thèm đếm xỉa tới anh”.

Hình như anh nói cũng không có gì sai. Được rồi, buổi trưa lúc ăn cơm trộn, tôi sẽ không tranh giành miếng trứng lòng đào trong bát của anh nữa.

170.

Nhận được một cuộc phỏng vấn khi đang ở bờ sông Hudson tại New York.

Hỏi: “Bạn cảm thấy nhân vật Max trong bộ phim *Sitcom 2 Broke Girls* có nóng bỏng không?”.

Tôi: “Yes!”.

Mr. Bu: “Never seen”.

Hỏi: “Bạn đã xem bộ phim *Chạng vạng* chưa? Thử nói xem khoảnh khắc khó quên nhất trong tình yêu của hai bạn là gì?”.

Tôi: “First kiss!”.

Mr. Bu: “Right now”.

Sau đó tôi hỏi Mr. Bu, “Vì sao lại là ngay lúc này?”

“Bởi vì trông thế mà em lại nhớ nụ hôn đầu tiên của chúng ta”.

“Đương nhiên rồi, không phải là lần ở đảo Tề Châu, lúc đi mua băng vệ sinh sao?”

“... Sai rồi. Là lúc ở trên tàu điện ngầm, khi em bị mắc chứng sợ không gian chật hẹp.”

171.

Chúng tôi đi du lịch nhiều nơi như vậy, hải quan khó tính nhất chính là ở Bulgaria. Một đám người Đông Âu ai cũng phải cao tới gần 2 mét, thân hình to lớn vạm vỡ, lôi chúng tôi vào một gian phòng nhỏ tối mù mịt tra hỏi đủ điều. Cũng may sau khi hoàn tất thủ tục, ngồi trên xe buýt là đã có thể cảm nhận được hương hoa hồng Damascena thơm nồng lan tỏa khắp mọi nơi. Thời gian đó, tôi đang mắc chứng trầm cảm nhẹ, Mr. Bu đã đăng ký cho tôi một khóa điều trị bằng hương liệu.

Mùa hoa hồng tháng Năm ở Kazanlak, tôi cùng với mấy người Gypsy ngày nào cũng đi hái hoa hồng, phơi nắng nhiều tới đen cả da, còn gầy đi không ít.

Ngày nào cũng làm bạn với ánh mặt trời, đất trồng và côn trùng, một kinh khủng. Buổi tối nằm lên giường, toàn thân tôi như muốn rã rời. Tôi gọi điện cho anh, “Em chưa từng nghĩ lao động chân tay còn có thể chữa được tâm bệnh”.

Mr. Bu ở đầu bên kia chợt cất tiếng cười, “Có câu này, trước đây anh từng nói với em, có lẽ khi ấy em vẫn chưa hiểu, còn giờ chắc em đã hiểu được rồi. Anh muốn em hưởng thụ cuộc sống vườn tược, không khí trong lành, bầu bạn với thiên nhiên đất trời rộng lớn. Ông nội từng nói với anh, chúng ta giống như cây cối cắm sâu rễ trong lòng đất, cho dù một mai không còn gì trong tay cũng không cần bận tâm bởi đất mẹ này sẽ nuôi dưỡng vạn vật”.

Tôi ngẩng đầu ngắm bầu trời sao trên cao, bỗng nhiên cảm thấy nổi chơi vơi, lạc lõng, hoang mang trong lòng đã phai nhạt đi nhiều. Có lẽ, bao đau

khổ trong nhân loại hiện nay đều chỉ bởi vì chúng ta đã rời xa vòng tay của đất mẹ.

Sau khi về nước, tôi có một thói quen, đó là phải đi tản bộ mỗi khi hoàng hôn buông xuống.

Tôi thật không ngờ, khu nhà mình sống bao lâu nay hóa ra lại nhiều cảnh đẹp đến như vậy. Hoa ngọc lan, hoa đào, hoa thược dược, hoa tường vi, đợi chúng lần lượt khoe sắc, một mùa xuân đã lại qua đi.

Chỉ có điều hôm đó đột nhiên Mr. Bu lại nổi hứng văn thơ, “Anh muốn làm cho em những điều mà mùa xuân vẫn thường mang tới cho hoa anh đào”.

Sao cứ cảm thấy có gì đó sai sai? Hay là tôi đã suy nghĩ quá nhiều rồi?

172.

Lần đầu tiên tới đảo Saipan, cảm giác nơi đây như thiên đường du lịch của du khách Trung Quốc vậy, được miễn Visa đã đành, nếu đi theo đoàn còn có đường bay thẳng, chi phí còn ít hơn cả đi đảo Tế Châu hay Maldives nhiều, đồ ăn Trung Hoa đầy rẫy, tới đâu cũng được nghe tiếng Trung Quốc.

Mr. Bu nói, "Chẳng khác nào đang ở Trung Quốc".

Tôi nói, "Ít nhất thì buổi tối không có các mẹ tập nhảy ở quảng trường".

Kết quả, tối hôm đó, chúng tôi đi dạo bên bờ biển, nhìn thấy một hội các “mẹ” đang tập nhảy hăng say trong truyền thuyết.

173.

Mùa hạ năm ngoái, tôi và Mr. Bu lần đầu tiên tới Alaska. Nhìn ra ngoài khung cửa sổ là thấy hồ băng bao la bát ngát, rêu mọc um tùm, trời xanh mây trắng, những chú tuần lộc nổi đuôi nhau, còn có những tia nắng rực rỡ, phong cảnh ấy đẹp như một giấc mơ vậy.

Suốt cả hành trình, điều khiến Mr. Bu mong chờ nhất chính là ngòi trực thăng ngắm ngọn núi Delani cao nhất Bắc Mỹ. Nhưng hôm đó tôi còn đang bị lạ nước, vừa nôn mửa vừa tiêu chảy, anh đành phải hủy bỏ lịch trình ấy. Ngay đến tôi cũng thấy tiếc nuối khôn nguôi, “Thực ra anh có thể đi một mình mà”.

“Đi ngắm cảnh một mình? Thế thì còn gì hay ho nữa?” Sau khi tôi bình phục, chúng tôi đi Vodice câu cá.

Từ sau khi công ty của Mr. Bu có chút khởi sắc, anh đã học thành tài bốn môn thể thao quý tộc của giới thượng nhân, chơi golf, cưỡi ngựa, tennis, câu cá, còn có cả chứng chỉ câu cá biển.

Chúng tôi thuê một chiếc thuyền đi ra biển, anh đeo kính râm lạng lẽ câu cá, tôi đứng bên cạnh chụp ảnh “tự sướng”, chỉnh sửa rồi đăng lên mạng.

Một lát sau, anh câu được một con cá ngừ to, cười nói, “Sau này khi chúng ta già đi, có thể tới Alaska sinh sống, anh câu cá, em làm hot blogger. Người ta chê em già rồi còn چرا sừng làm nghề, anh sẽ nói: Tôi thích yêu chiều cô ấy để cô ấy có thể sống như một thiếu nữ suốt cả cuộc đời. Chúng ta cùng nhau nấu ăn, cùng đi ra biển, cùng nhau tắm nắng, uống cà phê, ngắm hoa nở rồi lại tàn, nhìn những áng mây bay đi bay lại trên bầu trời, để rồi cùng nắm chặt tay nhau bước lên thiên đường, hẹn kiếp sau sẽ gặp lại nhau nơi vùng biển xanh thăm thẳm hữu tình này”.

Tôi khua tay, “Sến súa quá”.

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó, anh còn muốn “sến” hơn nữa, tiếp tục ngâm nga bài hát *Anh muốn cùng em sánh cùng tháng năm* của Lý Nguyên Thăng.

Lúc ăn cơm, tôi nhìn thấy một tờ tạp chí có trích lời của Henry Gannett như thế này: “Nếu như bạn vẫn còn trẻ thì hãy tránh xa Alaska, bởi một khi đã đặt chân tới quang cảnh mỹ lệ bậc nhất thế giới ấy, quãng đời còn lại của bạn có đi tới đâu cũng cảm thấy vô vị”.

Tôi sốt sắng, “Làm thế nào bây giờ? Phần đời còn lại của em trở nên vô vị mất rồi”.

Anh nói, “Không phải chứ, đây rõ ràng là miếng cá ngừ tươi anh vừa mới câu khi nãy mà”.

174.

Vừa chính thức bước vào công việc không bao lâu, tôi gặp phải một màn sóng gió trên mạng xã hội.

Thời gian đó, Weibo của tôi âm ỉ hơn rất nhiều, lướt xem giảm mạnh, tỷ lệ người ghé xem trang cũng không đáng là bao, lướt thích, bình luận và chia sẻ lại càng thưa thớt đến đáng thương, nhóm chat của người hâm mộ vắng tanh như chùa bà đanh.

Trong lòng tôi có nhiều phiền muộn nhưng lại chẳng biết trút vào đâu, đành nói với Mr. Bu, “Nhiều lúc, em thấy mấy người tự xưng là fan kia thật bạc bẽo”.

Anh nói, “Đây là một cơ hội tốt để em có thể kiểm chứng ai mới là người mến mộ, yêu thương em thật lòng”.

“Nhưng em vẫn cảm thấy vô cùng thất vọng, giống như bị những người mình tin tưởng nhất phản bội vậy.”

“Chúng ta đều phải học cách nếm trải nỗi thất vọng để bắt đầu một cuộc sống mới”.

Đột nhiên tôi lại muốn nhõng nhẽo vài câu, hỏi, “Có khi nào anh cũng giống như mấy người đó, hôm qua còn nói yêu em, ngày mai đã lại rời xa em không?”.

Lần này, đột nhiên Mr. Bu lại vô cùng phối hợp diễn với tôi, “Không đâu, em là định mệnh của đời anh”.

“Thôi đi, anh miêng quạ như vậy, rõ ràng là anti-fan của em mà.”

“Thế là, tôi cùng anti-fan kết hôn.”

Đó là năm thứ sáu kể từ khi chúng tôi quen nhau, tôi và anh đã cùng đi xem bộ phim điện ảnh thứ chín mươi chín.

175.

Kỹ năng sinh tồn của Mr. Bu thực sự rất mạnh mẽ, những lúc đi du lịch anh chẳng khác nào chú mèo máy Doraemon.

Khi tôi bị cảm lạnh, anh sẽ lấy máy sấy trong khách sạn sấy vào huyết thái dương của tôi, đồng thời lấy nước nóng cho tôi ngâm chân, cho tôi uống nước nóng để ép hết mồ hôi trong người ra, ngày hôm sau tôi liền khỏi. Có đôi khi tôi bị say xe, những lúc ấy anh sẽ lấy vài lát gừng tươi đặt lên bụng cho tôi.

Ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi là ở chuyến du lịch Dubai, chiếc váy tôi mặc nhăn nhúm đến đáng thương. Tối hôm đó về tới khách sạn, hai chúng tôi đều mệt lả ra rồi, nhưng anh vẫn dùng ứng dụng phiên dịch trên điện thoại để tới quầy lễ tân mượn bàn là, tiếc là không mượn được.

Tôi đang tắm thì đột nhiên anh gõ cửa, “Cho anh vào nhờ một lát”.

“Em mệt chết đi được! Anh đừng quậy phá nữa có được không?”, tôi rầu rĩ nói.

Nhưng anh vẫn mở cửa đi vào, trừng mắt nhìn tôi, treo chiếc váy của tôi lên giá treo trong nhà tắm.

“Anh đang làm gì thế?”

Mr. Bu chẳng thèm đếm xỉa tới tôi. Ngày hôm sau, chiếc váy của tôi đã thẳng ra rất nhiều, lúc này tôi mới biết, anh lợi dụng hơi nước bốc lên trong nhà tắm để là quần áo. Tôi không nhịn được đành phải thắc mắc sao anh lại có thể biết nhiều thứ như vậy.

Anh rất vô tình buông một câu, “Tại vì em quá ngốc”.

“Đừng cố tỏ vẻ khinh thường em, rõ ràng là anh rất thích hưởng thụ cảm giác được chăm sóc cho em”, tôi vừa nói vừa định phết Hummus¹ lên bánh mì Pita², nhưng nghĩ thế nào lại đưa cho Mr. Bu.

[1] Hummus là một món ăn Trung Đông và Ả Rập, làm từ đậu gà nấu chín nghiền nhuyễn trộn với sốt tahini, dầu ô liu, nước cốt chanh muối và tỏi.

[2] Pita là một loại bánh mì ở Trung Đông.

Anh lau bàu vài câu sau đó rất vui vẻ phết cho tôi.

Đúng là đứa trẻ ấu trĩ.

176.

Con đường dốc nhất thế giới, đường Baldwin ở New Zealand, để lên được dốc còn khó hơn cả leo núi, có khi phải bò bằng cả tay lẫn chân. Có người lái xe lao xuống dốc như đang chinh phục con dốc cao nhất thế giới vậy.

Lúc đó chúng tôi cũng thuê một chiếc mô tô nhỏ, tôi nói “Đã đến đây rồi thì chúng ta cũng phải chinh phục một chút chứ”.

Nhưng Mr. Bu không chịu. Tôi chế nhạo anh nhất gan, anh nói, “Đợi anh mười phút, anh chuẩn bị hậu sự cho mình đã”.

Tôi cười, “Cứ làm như anh có khối tài sản lên tới vài tỷ không bằng”.

Anh nghĩ một lát rồi nói, “Cũng đúng, tài sản quý giá nhất của anh chính là em rồi”.

177.

Để cho tôi có thể chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho việc “yêu xa”, trước chuyến công tác một tháng trời ở Thâm Quyển, Mr. Bu đã đưa tôi đi Đài Bắc, điểm đến đương nhiên chính là Hoa Liên. Chúng tôi ở đó nguyên một ngày trời để tới thăm xưởng kẹo Hoa Liên nổi danh một thời.

Anh nói khi còn nhỏ đã từng nghe một câu chuyện, có một cậu bé rất thích ăn kẹo ở xưởng kẹo Hoa Liên, ngày nào cũng phải xếp một hàng dài

để chờ mua kẹo. Có một ngày, cậu hỏi ông bán kẹo vì sao kẹo ở đây lại ngon đến như vậy.

Ông bán kẹo nói, “Bởi vì phải chờ đợi. Thời gian chờ đợi khiến hương vị của kẹo đi sâu vào lòng người hơn”.

Tối hôm đó, chúng tôi tới một rạp chiếu phim bình dân ở Hoa Liên để cùng xem bộ phim *Tháp Tokyo* do Hitomi Kuroki và Junichi Okada đóng. Trong phim, Junichi Okada nói, “*Tôi rất tận hưởng quãng thời gian phải chờ đợi cô ấy. Thời gian đợi càng lâu, tôi càng yêu cô ấy*”.

Khoảng thời gian suốt một tháng xa nhau, mỗi khi nhớ Mr. Bu, tôi sẽ nghĩ đến câu chuyện về xưởng kẹo Hoa Liên mà anh kể cho tôi lúc đứng trên bãi cỏ. Hàng cây trái dài soi bóng xuống khuôn mặt anh, gió hiu hiu thổi lay cành cây rung động tựa như nụ cười của anh.

178.

Lúc tới Singapore chơi, tôi thích nhất là ăn kem F&N.

Khi “đến tháng” thì không thể ăn đồ lạnh, tôi phải tranh thủ lúc Mr. Bu không để ý, ăn vụng mấy miếng, kết quả, tôi bị đau bụng dữ dội.

Mr. Bu tức đến nghiến răng nghiến lợi, lạnh mặt không thèm đếm xỉa tới tôi nữa.

Tiếp viên hàng không đưa nước ấm đến cho tôi, tôi chỉ chỉ vào Mr. Bu nói, “Can you have a word with my husband? 'Cô ấy biết lỗi rồi!'”.

Tiếng Trung của cô tiếp viên hàng không đó quá tệ, chỉ có thể gượng gạo nói với Mr. Bu, “Hòn đá của cô ấy bị chọc rồi(*)”.

() Vì nữ tiếp viên hàng không phát âm tiếng Trung không chuẩn, nên câu “Cô ấy biết lỗi rồi” của tác giả đã phát âm nhầm thành “Hòn đá của cô ấy bị chọc rồi”*

Những người biết tiếng Trung trên chuyến bay đó đều cười ngặt nghẽo.

179.

Tôi và Mr. Bu ở bên nhau tới năm thứ sáu, trong mắt mọi người, sự nghiệp của anh đạt được rất nhiều thành tựu, còn tôi vẫn cứ ngô nghê như sinh viên mới ra trường. Mẹ tôi lúc nào cũng rung chuông cảnh báo, nói rằng khoảng cách giữa hai chúng tôi càng ngày càng lớn, thế nào cũng có ngày bước vào những bất cập của đời sống hôn nhân.

Thực ra tôi cũng rất phiền não. Sự phiền não ấy được thể hiện ngay trong những chuyến du lịch.

Ví như lần đầu tiên tới châu Phi, tôi mới đến thăm nơi mà Sanmao và José Maria Quero Y Ruíz từng phô diễn tình cảm. Thời gian đó Mr. Bu bận đàm phán chuyện tăng vốn đầu tư và thay đổi quyền lợi của các cổ đông với các nhà đầu tư, nhưng vẫn cố sắp xếp thời gian đi với tôi. Có điều anh cứ lo làm việc suốt, cho dù là lúc chúng tôi đang đứng trong gió ở thung lũng Great Rift hùng vĩ, ngắm nhìn “vết thương” lớn nhất của địa cầu, anh vẫn tập trung gõ bàn phím càn quét.

Tâm trạng bức xúc của tôi cuối cùng cũng bộc phát, tôi mở cửa xe, giật lấy laptop của anh ném luôn vào Great Rift.

Anh ngẩn người một lúc mới phản ứng lại được, trừng mắt với tôi, “Em điên à?”.

Khi con người ta mất đi lý trí đúng là vô cùng ngang ngược. Tôi nước mắt ngấn nước mắt dài chỉ thẳng vào anh, chỉ trích anh càng bện rộn lại càng không quan tâm đến tôi. Lời nói không suy nghĩ, không những gây tổn thương cho anh, mà cũng gây tổn thương cho chính bản thân tôi. Cô gái trong câu chuyện thường hay được nghe lúc nhỏ, vì quá tự ti nên đã để tóc mái dài che khuất đôi mắt mình, hình như đã hiện thân ở chính tôi rồi. Có lẽ cứ phải nói những lời tổn thương người khác như thế, con người mới tìm được cảm giác tồn tại của chính mình.

Lần này anh không buồn dỗ dành tôi nữa, ngày hôm sau anh liền bay về Nairobi, để lại tôi một mình cô đơn ngắm đàn voi châu Phi to lớn chậm chạp di chuyển.

180.

Tôi lớn bằng này rồi nhưng vẫn không sao học được cách điều khiển cảm xúc của bản thân.

Sau khi quay trở về Bắc Kinh, toàn thân tôi mệt mỏi, nhuộm đầy phong trần. Mr. Bu chủ động gợi ý cho tôi, Bắp Cải Trộn cùng Cô Nàng Kim Chi đến hồ nước mặn Chaka ở Thanh Hải để tâm sự giải khuây. Cuối cùng hai cô nàng lại mang theo máy ảnh cùng một va li quần áo tới để chụp ảnh.

Ánh sáng phản chiếu từ bầu trời quang đãng sau cơn mưa ở hồ nước mặn là một gợi ý tuyệt vời cho các loại ống kính máy ảnh. Tôi liên tục chụp rất nhiều kiểu ảnh cho hai cô nàng.

Rất lâu sau, Bắp Cải Trộn mới thương tình nhắc nhở tôi, “Anh ấy đến rồi, anh ấy cứ chụp ảnh cậu từ này tới giờ”.

Cô Nàng Kim Chi nói, “Cậu chụp phong cảnh, còn anh ấy chụp cậu”.

Tôi quay đầu lại, anh vẫn đang chỉnh ống kính về phía tôi.

Mr. Bu đứng ở giữa hồ, mặt nước xanh như nền trời, bóng dáng anh trải dài trên mặt nước.

Sau khi về tới khách sạn, anh hỏi tôi, “Có thấy ông xã em lúc đó rất đẹp trai không?”.

“Đúng là rất đẹp trai. Khi đó trông anh cứ như Jo In Sung trong phim *Gió mùa đông năm ấy* vậy”.

“Anh phát hiện ra, anh đối với em đúng là tình yêu đích thực đấy.”

“Có ý gì?”

“Nếu không phải là tình yêu đích thực, sao anh có thể chịu đựng em tới tận giờ phút này mà vẫn chưa ly hôn cơ chứ?”

181.

Có một thời gian, trên mạng nổi lên phong trào chụp ảnh theo Hạnh Hoa Sơ Ảnh ở Tử Cấm Thành. Mr. Bu hỏi tôi có muốn tới Tử Cấm Thành chơi hay không.

Tôi đáp, “Em không muốn bị chen cho bẹp ruột đâu”.

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, anh đã dựng tôi dậy, lái xe đến Tử Cấm Thành là vừa đúng bảy giờ. Chúng tôi là những người đầu tiên xếp hàng ở cửa soát vé. Anh đặt vé từ trước, nên đúng tám giờ khi bắt đầu soát vé, anh đã nắm tay tôi chạy vào trong. Chúng tôi điên cuồng chạy tới Võ Môn, điện Thái Hòa không một bóng người. Ánh nắng sớm chiếu rọi điện Kim Loan, tỏa sáng muôn dặm. Khoảnh khắc ấy uy nghiêm vô cùng, thần thánh vô

cùng, đến nỗi tôi cũng cảm thấy thật xúc động chỉ muốn quỳ lạy trước điện Kim Loan.

Anh nói, “Anh đưa em tới ngắm phong cảnh đẹp để tráng lệ như vậy, em lấy gì báo đáp cho anh?”.

Tôi quay người lại, choàng hai tay lên, ôm lấy cổ anh.

Anh nói, “Đừng như vậy, sắp có một đoàn du khách đánh vào đến trong này rồi”.

182.

Chẳng mấy khi tôi vào bếp nấu món cà ri tôm bằng nguyên liệu mua về từ Bangkok, kết quả, Mr. Bu bị tắc đường mãi không về được đến nhà.

Anh vừa về đến nhà đã thấy tôi đang xì mặt, bèn nói cà vạt, nói, “Em cho cà ri vào chảo đun nóng lại đi”.

Tôi trợn mắt với anh, “Thế anh đi mà rửa chảo”. Mr. Bu liền gật đầu.

Tôi lại nói, “Rửa bằng lưỡi”.

Anh nhú mắt nhìn tôi, vẫn gật đầu.

Sau khi ăn xong, tôi mang chiếc chảo dính đầy cà ri vàng óng ánh ra, chờ xem anh rửa thế nào.

Anh rất không màng đến hình tượng, thoải mái nhận nhiệm vụ, “May mà mọi ngày em cứ ép anh liếm sạch hộp sữa chua, nên bây giờ mới luyện được bản lĩnh này”.

183.

Khẩu âm của người Hồ Nam chúng tôi rất nặng. Người lạ mà nghe tôi nói chuyện thế nào cũng sẽ bảo, “Sao nghe giọng cậu giống mấy người dẫn chương trình của đài quả xoài thế?”.

Mr. Bu đôi khi cũng học theo tôi nói âm Hồ Nam, “Em làm quý gì?” (Em đang làm gì đấy?).

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh khi cố phát âm giống tôi, tôi cứ cười ngật nghẻo. Sau này, mỗi khi tôi có gì không vui, anh lại dùng tiếng địa phương để chọc tôi.

“Em gái, em muốn sửa cái gì?” (Cô gái, vậy em muốn thế nào?).

Tôi cười muốn đứt cả ruột gan, như khi tưởng tượng khuôn mặt anh chính là Trương Nghệ Hưng vậy.

184.

Mỗi lần Mr. Bu nói tiếng Pháp, tôi đều cảm thấy anh nói cứ như bị nghẹt mũi vậy.

Nhưng anh lại bảo, tiếng Pháp lằng mạp là bởi vì có những âm mũi ấy.

Tôi rất ngốc, ngay cả âm đầu lưỡi cũng không học được, nhưng quyết không nhụt chí. Hôm đó đi ăn cùng với em họ, lúc nâng ly, đột nhiên tôi nổi hứng nói một câu tiếng Pháp, “Tchin - Tchin”, bởi vì câu này phát âm gần giống như “Mời!” trong tiếng Trung, nên tôi nhớ được.

Em họ cười nhạo tôi ra vẻ, đòi Mr. Bu phát âm chuẩn cho em ấy nghe.

Mr. Bu nói, “Chị em phát âm chuẩn rồi còn gì”, sau đó cũng học theo tôi nói “Tchin - Tchin”.

Một thời gian sau, tôi tới Paris mới nghe được anh phát âm câu này một cách chuẩn xác, khi đó mới biết mình phát âm lệch lạc đến nhường nào.

Tôi hỏi, “Sao anh lại giấu dốt cho em?”.

Anh đáp, “Bởi vì anh sợ anh mà phát âm chuẩn thì em họ em sẽ yêu anh mất”.

Chương 12: Nếu như anh là trang giấy thi, em nguyện một đời làm học sinh ưu tú.

You are exquisite in my eyes.

Cho dù có tốn bao nhiêu thời gian để tìm hiểu về anh cũng thấy không đủ. Có lẽ phải dùng hết cả cuộc đời này của em.

185.

Trên chuyến du thuyền từ Na Uy tới Đan Mạch, chúng tôi làm quen được với hai bác gái Busan tóc đã bạc trắng.

Đã ăn bao nhiêu là kim chi của hai bác, vậy mà không ngờ hai bác ấy cũng là Fan của EXO.

Chúng tôi tán gẫu rất lâu, chồng của cả hai bác ấy đều đã mất, thế nên họ cùng đi du lịch với hội bạn bè.

“Tuổi thọ trung bình của đàn ông thấp hơn phụ nữ, thế nên cháu cần phải biết trân trọng quãng thời gian được chung sống cùng với chồng mình.”

“Khi còn trẻ, bác cứ tưởng một đời là quãng thời gian dài đằng đằng, bây giờ mới biết, bạch đầu giai lão chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi.”

Sau này Mr. Bu hỏi tôi có còn nhớ hai bác gái Busan ở trên du thuyền không, tôi nói mình vẫn còn nhớ.

Anh ôm lấy vai tôi, nói, “Anh cũng nhớ, những lời hai bác ấy nói, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ”.

“Hai bác ấy nói gì? Em chỉ nhớ hai bác ấy là fan của Exo”.

186.

Khi bạn trai cũ oppa Hàn Quốc của Cô Nàng Kim Chi gọi điện nói muốn quay lại, cô ấy và tôi đang tham gia buổi ký tặng đĩa của ban nhạc Em Gái Tốt. Cô ấy lặng lẽ ngắt máy, trên sân khấu, Tân Hạo đang hát: “*Gió đi qua để dấu vết, nhận bay qua còn đó tiếng kêu, trong trái tim em anh còn lại những gì*”, còn cô ấy khóc.

Cô ấy ngược mặt lên đón lấy những tia nắng mặt trời, nói với tôi, “Mình chưa từng kể với bất cứ ai, mình đã quen anh ấy từ thời còn đi học. Cậu cũng biết đấy, năm lớp mười mình có đến Seoul theo diện trao đổi học sinh, anh ấy học cùng lớp với mình. Khi đó anh ấy là học sinh cá biệt, áo sơ mi đồng phục trắng lúc nào cũng cởi hai khuy đầu, tan học hay ngồi hóng gió đón nắng ở hành lang. Đề thi thử mình đưa bị anh ấy xé thành mấy mảnh, rồi nhét vào cổ áo, vừa cười vừa bắt mình tới lấy”.

Cảnh tượng ấy quá nhiều cảm xúc, tôi chỉ cần tưởng tượng ra thôi cũng đã muốn rung động rồi.

“Cậu biết không, mình mãi mãi không sao quên được hình ảnh ấy. Dưới hành lang tỏa nắng, anh ấy đứng bên lan can, áo sơ mi trắng gợi cảm, cười xấu xa, xung quanh là cả một đám con trai đang nói cười, còn có một cô bé mặt đỏ tim đập thành thịch là mình nữa.”

“Kể từ đó, cậu đã yêu anh ấy.”

“Cho tới ngày hôm nay, mười hai năm. Mình đã yêu anh ấy suốt mười hai năm.”

“Bây giờ anh ấy muốn quay lại, cậu có đồng ý không?”

Cô ấy cúi đầu, rất lâu không nói lời nào, đợi mãi mới khẽ thì thào, “Không đâu”.

“Tại sao?”

“Đúng là anh ấy yêu mình, nhưng anh ấy không chỉ yêu mỗi mình mình. Trước nay, mình vẫn không dám thừa nhận bản thân chỉ là dự bị. Anh ấy muốn quay lại với mình chẳng qua là bởi vì anh ấy lại cô đơn rồi. Cậu đã xem bộ phim *Một ngày* của Anne Hathaway chưa? Trong phim có một câu thoại như thế này: Em không thể không chế bản thân thôi nhưng nhớ về anh, nhưng em đã chẳng còn chút kỳ vọng mong chờ nào với tất cả mọi thứ có liên quan tới anh nữa”.

Khoảnh khắc ấy tôi đã hiểu ra, mười hai năm, suốt mười hai năm dang dở, một cô gái lấy hết can đảm của mình để rời khỏi vòng tay của chàng trai mà mình yêu, cuối cùng, trên con đường đời đầy gian khó đã phải từ bỏ, ôm theo con tim tan vỡ.

187.

Cô Nàng Kim Chi cho nhà tôi rất nhiều sò điệp, vì thế Mr. Bu quyết định cuối tuần sẽ làm một bữa tối hải sản.

Lúc đi siêu thị, trên tờ giấy của Mr. Bu viết: Vẹm vỏ xanh tôm sú, saffron^(*), ớt chuông, cà chua, đậu Hà Lan, cần tây, chanh và hạt tiêu. Bộ dạng anh lúc nghiêm túc viết những dòng chữ này vô cùng đẹp trai.

() Saffron là một loại gia vị, được sản xuất từ nhụy hoa của cây nghệ tây.*

Hôm đó, Mr. Bu thể hiện suốt hai tiếng đồng hồ trong phòng bếp, đã cho ra một bàn tiệc hải sản thịnh soạn đẹp mắt, phối hợp thêm hai ly sâm-panh, sau khi ăn xong còn có tháp bánh su kem phủ caramel để tráng miệng, tầng tầng lớp lớp bánh su kem phủ caramel tạo thành chiếc tháp cao tới 30 centimét, long trọng biết bao.

Tôi nghe Bắp Cải Trộn nói, ở Pháp, tháp bánh này còn là một nghi lễ trong lễ kết hôn.

Đến khi Mr. Bu ôm theo một bó hoa bước tới, tôi vẫn chưa thể đoán ra anh muốn làm gì, chỉ biết ngơ ngẩn nhìn anh từ từ quỳ một chân xuống, giơ hoa hồng và nhận ra, trịnh trọng nói, “Bà xã, em có đồng ý sinh một đứa con cho anh không?”.

Tôi chưa từng nghĩ tới việc, một người đàn ông lại có thể dùng nghi thức trịnh trọng như cầu hôn thế này để hy vọng một người phụ nữ có thể sinh con cho mình.

Chúng tôi kết hôn rất đơn giản, tôi vốn tưởng rằng mình sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nói với anh câu, “Em đồng ý”.

Có một thời gian hâm mộ chương trình Tạ Đình Phong mười hai vị, tôi đòi Mr. Bu làm món phở xào bò giòn, nhìn thì đơn giản, nhưng mà giống như cơm rang trứng ấy, để xào ngon được khó lắm. Mr. Bu phải làm ba lần mới thành công. Chảo xào to, tay anh mỗi nhừ tới nỗi không nhấc nổi lên nữa.

Sau khi tôi tìm được công việc mới, anh không muốn để tôi ăn dầu mỡ chiên đi chiên lại, ngày nào cũng chuẩn bị cơm cho tôi mang đi.

Có hôm anh tiết lộ với tôi, “Buổi sáng, lễ tân của công ty hỏi anh dùng nước hoa loại gì mà có mùi hồi”.

Tôi cười lớn, “Chắc cô ấy không ngờ được ông chủ mình làm bánh trứng hồi lúc sáng”.

189.

Tôi và Mr. Bu đã sắp xếp xong kế hoạch đi du lịch nước ngoài thì lại hay tin đúng ngày hôm đó diễn ra tour diễn Reloaded của Lộc Hàm ở Bắc Kinh. Đó là livestream đầu tiên của Lộc Hàm, có ý nghĩa quan trọng, thế nên tôi bàn với Mr. Bu việc hủy lịch trình du lịch.

Vì chuyến du lịch này, anh đã phải chuẩn bị rất kỹ lưỡng, đặt vé máy bay, đặt khách sạn, đặt nhà hàng, tốn biết bao công sức. Vì vậy, khi nghe tôi nói không muốn đi nữa, anh đã trở mặt với tôi luôn, “Em không đi cũng phải đi”.

Lúc đó tôi đang bị Lộc Hàm chiếm hết tâm tư, kịch liệt phản đối, “Em không phải là nô lệ của anh”.

Tối hôm đó, tôi thu dọn hành lý chuyển sang nhà của Cô Nàng Kim Chi, lúc đặt vé xem livestream, chuẩn bị thanh toán tôi mới phát hiện Alipay, thẻ Wechat, thẻ Weibo đều không còn tiền. Tôi mở ứng dụng của ngân hàng ra mới biết, số dư trong tài khoản bằng không.

Cô Nàng Kim Chi đổ thêm dầu vào lửa, “Cậu bị đại gia nhà cậu đóng băng tài khoản rồi”.

190.

In quảng cáo thu được từ Weibo của tôi chỉ đủ để hít thở chứ không đủ sống, trước giờ chưa từng thực hiện được mục tiêu độc lập về kinh tế, nói Mr. Bu là đại gia của tôi, tôi cũng đâu dám phản bác lời nào. Nền tảng kinh tế quyết định hạ tầng kiến trúc, sau chuyến du lịch, liveshow của Lộc Hàm đã đến Quảng Châu.

Tôi lướt Weibo nguyên một buổi tối, Mr. Bu mới rủ chút lòng thương, “Thương tình em, ngày mai anh đưa em đến bảo tàng Madame Tussauds Hồng Kong để đánh úp Lộc Hàm nhé”.

Được, được, được, tất cả đều nghe theo anh, ai bảo anh là đại gia!

191.

Tôi hỏi Bắp Cải Trộn, cô ấy yêu Mr. MOF ở điểm nào.

Cô ấy nói, “Trong con người anh ấy mãi mãi vẫn có hình bóng của một đứa trẻ”.

Ví dụ như, anh ấy sẽ khoe những tạp chí có đăng những món ăn mà anh ấy làm với cô ấy, sau đó nhìn cô ấy với ánh mắt đầy mong đợi. Bắp Cải Trộn đành phải dỗ như dỗ trẻ con, “Đây là món anh làm sao? Magnifique! C'est Cénial! Bravo Chef! (Xuất sắc quá! Đúng là thiên tài! Chef, anh giỏi quá!)”.

Cô nàng diễn càng ngày càng sâu khiến Mr. MOF cứ cười tươi như hoa.

Bắp Cải Trộn nói, “Có khác gì trẻ con lúc đi thi được 10 điểm, sau đó thầy cô giáo thưởng cho phiếu bé ngoan đâu”, nghe thì có vẻ chê bai,

nhưng giọng cô ấy lại đầy trù mẫn, “Nhưng mình thích anh ấy trẻ con như vậy”.

“Đó chính là tình yêu, cho dù là khuyết điểm cũng cảm thấy đáng yêu.”

“Mặc dù hai đứa bọn mình có rất nhiều vấn đề, tương lai cũng chẳng mấy xán lạn, có lẽ suốt đời này cũng chẳng thể kết hôn, nhưng mình biết, ít nhất giây phút này, anh ấy yêu mình, mình yêu anh ấy, thế là đủ rồi”, Bắp Cải Trộn nói, “14 tháng 7 năm ngoái là ngày quốc khánh của Pháp. Một mình mình đứng ngắm tháp Eiffel ở Paris thấp sáng ba màu chủ đạo của nước Pháp, xanh, trắng, đỏ, giống như lá cờ in trên bộ đồ đầu bếp của Mr. MOF. Đằng sau tháp Eiffel là ánh pháo hoa rực rỡ. Lúc đó mình đã cầu nguyện: Mr. MOF yêu dấu của em, nếu như anh nguyện sống bên em suốt quãng đời còn lại, em sẽ vì anh mà không màng tất cả”.

192.

Cách đây không lâu, Mr. Bu đã gặp lại cô bạn cùng bàn năm xưa.

Đó là ở một quán karaoke cũ kĩ, khi chúng tôi bước vào, cô ấy đang hát bài *Gặp cũng như không gặp* của Tôn Yến Tư, còn nói, “Tôn Yến Tư là tín ngưỡng trong suốt thời thanh xuân của tôi, rất vui khi thanh xuân sắp qua đi vẫn có thể hát một ca khúc mới của cô ấy”.

Mọi người đều vỗ tay cổ vũ, cô ấy quay đầu lại, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mr. Bu.

Anh cũng đang vỗ tay cổ vũ, khoảnh khắc ấy, tôi nhìn thấy những cảm xúc mãnh liệt trong đôi mắt cô ấy.

Ca khúc tiếp theo là *Thanh xuân đã qua*, Mr. Bu sau khi nhìn thấy tên bài hát khẽ nhíu mày rồi quay sang nói với tôi, “Chẳng phải em cũng thích bài

này sao? Ở đây vẫn còn một cái micro nữa, em hát cùng đi”.

Sau này tôi mới biết, bởi vì ca khúc đó quá buồn, Mr. Bu sợ cô ấy sẽ sụp đổ.

“Thanh xuân đã qua đều là anh, không có phút giây nào không nhung nhớ. Cho dù gặp nhau đúng thời điểm, gặp được đúng người, nhưng thanh xuân đã qua đi nào có thể lấy lại được...”

Không thể lấy lại được, mãi mãi không thể lấy lại được.

Sau khi bài hát này kết thúc, cô ấy khẽ hỏi tôi, "Tôi có thể ôm chầm cô một lúc không?".

Tôi gật đầu.

Mr. Bu do dự giây lát rồi đứng lên.

Tôi không rõ cái ôm đó là để tạm biệt, hay để bắt đầu lại từ đầu, tôi chỉ nghe thấy Mr. Bu nhẹ nhàng nói với cô ấy, "Cậu phải sống thật tốt nhé".

Sau đó cô ấy ra sức gật đầu, nước mắt ngập tràn, dưới khúc xạ ánh sáng, có chút huyền ảo, có chút mê ly.

193.

Nhìn thấy hashtag: #Bạn trai cho rằng mỹ phẩm của bạn bao nhiêu tiền#.

Tôi cũng thử với Mr. Bu.

Tôi lấy một chiếc bút kẻ mắt, Mr. Bu nói, “Tám trăm”.

Tôi lau mồ hôi, “Ba mươi chín tệ”.

Tiếp theo là kem nền, anh nói, “Chín trăm?”.

“Năm mươi sáu tệ thôi, thưa ngài. Anh nghĩ em tiêu xài hoang phí thế à? Hầu hết đàn ông đều đoán giá mỹ phẩm thấp hơn nhiều so với giá thực tế, năm trăm tệ thì phán thành năm, mười tệ, sao anh lại đoán cao thế hả?”

Anh rất coi thường câu hỏi này của tôi, nhú mày nói, “Có phải anh kiếm được ít tiền quá hay không? Khiến em không có cảm giác an toàn? Thế nên em không dám ăn không dám tiêu, phải mua mấy loại mỹ phẩm rẻ tiền như thế này?”.

Không thể hiểu nổi logic của anh. Lần trước đi trung tâm thương mại mua sắm, tôi quẹt thẻ của anh mua một chiếc quần 99 tệ, sau khi anh nhận được tin nhắn báo tài khoản, lập tức gọi điện cho tôi, “Sao em mua quần rẻ thế? Đã bảo rồi, bây giờ chúng ta không còn khó khăn như trước nữa, em không cần phải tiết kiệm. Nếu em vẫn còn phải băn khoăn về mấy chuyện tiền nong thì ngày ngày anh liều mạng làm việc như vậy là vì cái gì?”.

Mr. Bu mắc bệnh ga lăng, quá trình kiểm tra giám định kết thúc!

194.

Bây giờ, giới showbiz đang thịnh hành kiểu tóc Half Bun. Tay tôi rất vựng về, đứng trước gương bao nhiêu lâu vẫn không làm được. Vốn dĩ Mr. Bu đã mặc comple chỉnh tề, thắt cà vạt đầu vào đầy chuẩn bị đi làm, ra đến cửa lại phải quay vào búi tóc cho tôi.

Nhìn anh tạo kiểu tóc Half Bun chỉ mất có ba mươi giây, tôi nói đùa, “Hay là anh cũng để kiểu Half Bun đi, giống kiểu tóc điển hình của Beckham ấy”.

Anh hừ một tiếng, “Anh không thèm”.

“Tại sao?”

“Em có thích mấy anh Tây đẹp trai đâu.”

Mãi tôi mới phản ứng lại được, hóa ra Mr. Bu nhà tôi đang làm nũng.

195.

Có một lần anh đi công tác, gọi điện về hỏi tôi đang làm gì.

Tôi buột miệng nói, “Đang nhớ anh”.

“Nhớ anh thì làm gì?”

“Xem phim *Thái tử phi thăng chức ký*, trước khi đi ngủ thì nghe bài *Sing for you* của EXO”.

“Haizz, đây là đang nhớ anh sao?”

“Thế anh có nhớ em không?”

Anh không trả lời thẳng câu hỏi đó, chỉ nói, “Anh đã nghe *Sing for you* ba lần rồi”.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh biết là em cũng đang nghe.”

196.

Junichi Watanabe nói, “Muốn thu phục đàn ông thì phải đối xử tốt với anh ta, nhưng không phải lúc nào cũng đối xử tốt, chỉ cần những khi anh ta bị bệnh thì chăm sóc anh ta là được rồi. Nếu như anh ta khỏe mạnh tới mức không ốm nổi thì chỉ cần những khi mình bị bệnh vẫn cố chăm sóc cho anh ta là được rồi”.

Có một hôm tôi bị cảm nặng, mệt đến nổi nằm trên giường cả ngày, bỗng dưng nổi hứng muốn lết ra ngoài bếp, nấu cơm cho Mr. Bu.

Anh vừa về đến nhà tôi đã hỏi, “Anh ăn cơm chưa?”.

Anh vẫn còn đang thay giày, nghe tôi hỏi thì động tác khựng lại giây lát, “Em nấu cơm cho anh?”.

Tôi nằm trên sofa uể oải lên tiếng, “Đúng thế, em nấu cơm cho anh vất vả đến nỗi chỉ còn lại nửa cái mạng này thôi”.

Anh không nói gì, yên lặng ngồi xuống bắt đầu ăn, ăn rất chậm nhưng cuối cùng vẫn hết sạch.

Nửa đêm anh ngồi dậy lục đục, cả ngày tôi đã ngủ nhiều rồi nên lúc đó vẫn còn thức.

“Sao thế?”

“Không có gì.”

Tôi giật lấy đồ trong tay anh, là men tiêu hóa.

Một lúc lâu sau tôi mới hiểu ra, “Trước khi về nhà anh đã ăn cơm rồi?”.

Lúc này Mr. Bu mới thành thật, “Hôm nay công ty anh liên hoan”.

Tôi không nói được câu nào nữa.

197.

Điểm du lịch mà tôi và Mr. Bu đi nhiều nhất là Nhật Bản. Bây giờ nghĩ lại, hình như năm nào chúng tôi cũng phải đi Nhật một chuyến. Cục du lịch của Nhật Bản phải cấp giải thưởng cho chúng tôi mới phải. Lần gần đây tôi tới Kagoshima, nơi gần với phía Nam của Cửu Châu nhất.

Lúc đổi vé tàu thông hành của Nhật ở ga Hakata, Mr. Bu rất chu đáo đi mua hai hộp cơm tàu cho tôi.

Mr. Bu biết tôi thích ăn các loại hộp cơm tàu bán ở các ga lớn của Nhật Bản, bởi vì trong đó có đủ loại đặc sản. Tôi không cần nói anh cũng biết được tâm tư của tôi, tôi muốn điều gì anh sẽ làm giúp cho tôi. Tôi nghĩ, đây chắc là cảm giác vợ chồng già với nhau rồi.

Ở suối nước nóng trong khách sạn, xa xa chính là phong cảnh núi lửa Sakurajima.

Mr. Bu hỏi tôi, “Có muốn chụp ảnh không?”.

“Không muốn chụp.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cho dù không chụp ảnh lưu niệm, em cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ khoảnh khắc này.”

Anh cười, “Em không cần phải như vậy, tim gan phèo phổi của anh đều không rung động được nữa đâu”.

198.

Vào một lần đi Nhật, chúng tôi thay đổi lịch trình chỉ vì matcha ở Uji, Kyoto.

Trấn cổ Uji, Kyoto dựa núi kề sông mang đầy màu sắc cổ kính, ngay cả cửa hàng matcha cũng có cái tên đầy vẻ hoài cổ: Itohkyuemon. Đó là lần đầu tiên tôi được thưởng thức hương vị matcha chính tông, tinh tế hơn bột trà xanh thông thường không biết bao nhiêu lần, khi nhúng vào nước còn sủi một lớp bọt. Tôi nhấp một ngụm, nói với Mr. Bu, “Cuối cùng em cũng tìm ra loại thực phẩm thích hợp để hình dung về anh nhất rồi, chính là matcha của Uji, Kyoto, chất mà không đấng”.

Anh cũng rất phối hợp, chỉ vào cốc matcha pudding, “Anh cũng đã tìm ra loại thực phẩm thích hợp để hình dung về em nhất rồi, ngọt mà không ngấy”.

Mr. Bu chưa từng nói với tôi câu “Anh yêu em”, những lời ngọt ngào tình tứ của anh thường rất kín đáo, trước kia tôi không hiểu được.

Dần dần tôi mới hiểu ra, những hành động bày tỏ tình cảm một cách tự nhiên mới là thứ khiến người ta cảm động nhất.

199.

Những chuyến du lịch thường có rất nhiều điều bất ngờ. Có một lần, chúng tôi quá cảnh ở sân bay Gatwick, tiếp viên hàng không nói Visa Schengen của chúng tôi chưa đến thời gian để làm thủ tục, chúng tôi đành phải ở lại London thêm một đêm nữa. Thật không ngờ, chúng tôi lại gặp

được Yuki Furukawa ở gần tháp đồng hồ Big Ben. Thời gian đó, anh ấy đang diễn một vai trong một vở kịch sân khấu ở London. Tôi vừa nhìn thấy nam thần đã không thốt lên nổi một câu, ngược lại, Mr. Bu còn phải giúp tôi đi xin chữ ký.

Sau này anh hỏi tôi, “Sao em vừa nhìn thấy Yuki Furukawa thì lá gan lại trở nên nhỏ bé như thế?”.

“Bởi vì Yuki Furukawa giống như Giang Trục Thụ ấy, khoảnh khắc đó lá gan của em chỉ còn bé bằng lá gan của Tương Cầm thôi”.

Anh cười, xoa đầu tôi, “Đâu có, đâu có, em còn dễ thương hơn Miki Honoka”.

“Nhưng vẫn không tránh khỏi việc cảm thấy tự ti.”

“Chưa từng tự ti nghĩa là chưa từng yêu.”

200.

Có một thời gian tôi đặc biệt hâm mộ bộ phim Lời hồi đáp 1988, các nhân vật nam chính trong series này đều thuộc diện “xấu nhưng lý tưởng”. Thế nên ban đầu, khi nhìn thấy tạo hình xấu đến không thể xấu hơn của Ryu Jun Yeol, tôi vẫn rất điềm nhiên. Quả nhiên chỉ qua vài tập, tôi đã bị diễn xuất của anh ấy chinh phục hoàn toàn.

Khi ấy, cộng đồng mạng ở Hàn Quốc đang thịnh hành 3 từ:

Quả nhiên ông xã là Jung Hwan.

Lẽ nào ông xã là Jung Hwan?

Dù sao ông xã cũng là Jung Hwan!

Tôi ngồi trước máy tính, chống cằm suy tư một lúc lâu, Mr. Bu hỏi, “Em gặp phải chủ đề khó nào à?”.

“Rắc rối quá đi, không biết là nên gia nhập vào hội nào nữa đây.”

“Vấn đề về lựa chọn à? Vậy để anh giúp em chọn một cái nhé!”

Mr. Bu ghé đầu vào, nhìn màn hình ba giây, sau đó vỗ “bộp” lên vai tôi.

“Ba cái này có gì khác nhau sao?”

“Không có gì khác nhau sao?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Không có gì khác nhau sao?”

“Em còn không chịu đi ngủ? Có tin là anh sẽ đổi mật khẩu wifi không?”

201.

Ngày Cá tháng Tư, tôi đăng lên Weibo một bài như sau: Mới sáng ra đã cãi nhau với Mr. Bu, hai bên không ai nhường ai, chuyện chẳng đi đến đâu, đột nhiên thấy thật mệt mỏi, tính cách không hợp nhau, không muốn tự lừa mình dối người nữa, thế là quyết định ly hôn. Không tiếc nuối, không lưu luyến, không hối hận. Romain Rolland nói: Trên đời này chỉ có một chủ nghĩa anh hùng duy nhất, đó chính là khi đã nhìn rõ chân tướng của cuộc đời này rồi mà vẫn đầy tình yêu và nhiệt huyết với cuộc sống. Những người đã từng yêu nhau sâu đậm, thời gian sẽ ghi nhớ tất cả. Tạm biệt, Mr. Bu.

Buổi trưa, Mr. Bu nhắn tin Wechat cho tôi, “Không cần khách sáo! Anh chính là anh hùng nguyện làm mọi việc cho em”.

Tôi đáp, “Nếu như có một ngày em thực sự không còn yêu anh nữa, muốn ly hôn với anh, anh có đồng ý không?”.

Một lúc lâu sau anh mới trả lời, “Nếu như thực sự có ngày đó, anh sẽ trả tự do cho em. Anh yêu em, nhưng em hoàn toàn có quyền tự do”.

Tôi nhìn màn hình điện thoại mà trăm mối cảm xúc, đúng lúc đó thì tin nhắn Wechat kia đột nhiên bị mất đi, hiện thị: Mr. Bu đã xóa tin nhắn này và gửi một nụ hôn cho bạn (Khi đó cái này trên Weibo vẫn chưa thịnh hành, mà Wechat cũng chưa sửa được lỗi bug này).

Rất nhanh sau đó, Mr. Bu đã gọi điện tới, “Anh hối hận rồi, nếu như em thực sự không còn yêu anh nữa...”

Tôi cắt ngang lời anh, sống mũi cay cay, “Sẽ không có ngày đó đâu, bởi vì em cũng giống anh, muốn thử xem chúng ta sống với nhau tới già sẽ như thế nào”.

202.

Tôi viết cuốn sách này rất nhanh chóng bởi vì đó đều là những câu chuyện thực tế. Sau khi viết xong tôi đưa cho Mr. Bu xem. Anh yên lặng đọc hết, sau đó bình phẩm, “Lỗi viết phóng đại, cảm xúc giả tạo, miễn cưỡng”.

Tôi tức gần chết, nhưng anh lại thờ dãi, “Em cứ nhất định phải viết câu chuyện của chúng ta cho tất cả mọi người cùng đọc sao?”.

Tôi nói, “Mục đích của em khi viết cuốn sách này, nếu nói ra không chừng mọi người sẽ chế nhạo. Thời gian trước có vụ tai nạn xe liên hoàn, còn có sự cố tàu cao tốc. Có những lúc em nghĩ, nếu như em gặp phải chuyện bất trắc, không bao giờ quay trở lại nữa thì phải làm sao? Nếu như em ra đi, em còn có thể lưu lại thứ gì cho anh? Sáu năm đối với cuộc đời một con người là quá ngắn ngủi, rất nhanh thôi sẽ bị những sự vật sự việc khác thay thế. Người ta nói văn chương có thể lưu lại ngàn đời. Em không cầu mong người đời sau sẽ nhớ đến em, em chỉ hy vọng anh đừng quên em một cách nhanh chóng”.

Nói mãi, nói mãi, nói tới lòng chua xót.

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh có thể hiểu được tâm trạng bất thường của tôi, thế nên sau đó liền kéo tôi vào lòng, “Em đúng là hết thuốc chữa”.

“Đúng thế, em có bệnh, em thiếu năng, em não tàn, em thích phóng đại, em nhõng nhẽo, cuộc đời của em thật tệ hại, được nghe nhiều đạo lý như vậy mà cuối cùng vẫn sống chẳng ra sao.”

Anh nói, “Cuộc đời đâu thể cứ mãi thuận buồm xuôi gió, em phải biết, Ngô Diệc Phàm đã từng đi rửa bát thuê, TFBoys từng hát rong ngoài đường, Hwang Chi Yeul trước đây phải sống trong căn phòng tồi tàn rách nát trên sân thượng”.

Tôi bị chọc cười rồi.

Nhưng Mr. Bu đang nói với một thái độ rất nghiêm túc. Đột nhiên tôi lại nhớ tới khung cảnh lần đầu tiên tôi gặp anh. Khi ấy anh đang ngồi trong phòng hòa nhạc lung linh ánh đèn đàn ca khúc *Rolling in the deep*. Ca khúc đó kể về một tình yêu bị phản bội khiến trái tim người ta tan nát, nhưng không hề bi thương ủy mị mà tràn đầy sức chiến đấu, tràn đầy hơi thở cuộc sống.

Nghĩ đến đây, tôi tiện miệng hỏi Mr. Bu vì sao lại thích ca khúc đó.

Anh nói, “Bởi vì lúc đó anh cũng *There's fire starting in my heart*^(*). Em cũng biết đấy, năm tháng thanh xuân của anh trôi qua thật chậm rãi mà cô độc. Anh thường nghĩ, người ta cứ bảo nửa kia của cuộc đời đang trên đường tìm đến với mình rồi, chẳng lẽ người ấy của anh đang trên đường thì bị chó cắn sao?”.

() Có một ngọn lửa bùng lên trong trái tim tôi.*

Tôi cười ầm lên, kiễng chân hôn anh, “Xin lỗi, khiến anh phải đợi lâu rồi”.

Nếu như cuộc đời này lừa dối bạn, đừng buồn thương, cũng đừng nóng vội, bởi vì cuộc đời sẽ lại tiếp tục lừa dối bạn. Bạn có tin không? Trên thế gian này duy nhất chỉ có tình yêu chân thành sẽ không bao giờ bỏ rơi bạn, có thể nó đến hơi muộn một chút, nhưng tuyệt đối không thể nào vắng mặt.

Hỏi đáp tình yêu

1. Hỏi: Miêu tả một chút về hình mẫu lý tưởng của bạn khi còn đi học.

Mr. Bu: Quên từ lâu rồi.

Mrs. Bu: Giống như Mr. Bu.

2. Hỏi: Thế bây giờ hình mẫu lý tưởng của bạn là gì?

Mr. Bu: Giống như Mrs. Bu.

Mrs. Bu: Sáu múi, cơ bắp, thuộc diện “tiểu thịch tươi” như Ngô Diệc Phàm, Lộc Hàm, Dương Dương... vân vân và mây mây (tính lược 3000 từ).

3. Hỏi: Đối với việc “mỗi một bộ phim lại đổi một ông xã”, bạn có quan điểm thế nào?

Mrs. Bu: Đây mới là cuộc đời.

Mr. Bu: Xin cảm ơn bộ Luật Hôn nhân và Gia đình.

4. Hỏi: Hôn nhân có thay đổi cuộc đời của bạn không?

Mrs. Bu: Thay đổi. Mấy liên kết Wechat mà mẹ gửi cho tôi chuyển từ “Làm sao để lấy được chồng” sang “Tuyệt chiêu giữ chồng”.

Mr. Bu: Không thay đổi gì cả. Bởi vì cuộc đời tôi thay đổi không phải vì hôn nhân, mà bởi một người nào đó. Người khác kết hôn với tôi có lẽ không thay đổi nổi tôi, nhưng người nào đó thì có thể.

5. Hỏi: Thay đổi lớn nhất vì đối phương là gì?

Mr. Bu: Từ cố gắng kiếm tiền thành liều mạng cố gắng kiếm tiền, muốn lấy tiền dè chết cô ấy.

Mrs. Bu: Mr. Bu, mưu kế không cần phải thâm hiểm như vậy đâu!

6. Hỏi: Ngoại trừ kiếm tiền ra, sở thích lớn nhất là gì?

Mrs. Bu: Đương nhiên là theo đuổi các oppa rồi, vì các oppa, phải cạp đất em cũng sẵn lòng.

Mr. Bu: Cùng cô ấy theo đuổi các oppa, kiếm thật nhiều tiền để cô ấy không phải cạp đất.

7. Hỏi: Quen biết sáu năm, kết hôn được bốn năm, có cảm tưởng như thế nào về đối phương?

Mrs. Bu: Đừng tiết lộ tuổi của tôi có được không?

Mr. Bu: Cảm giác như chỉ vừa mới quen biết cô ấy, đầy lòng hiếu kỳ đối với cô ấy, đầy mong đợi với tương lai.

8. Hỏi: Tần suất cãi cọ nhau như thế nào?

Mr. Bu: Tuần trước cãi nhau ba lần, cãi nhau to một lần.

Mrs. Bu: Thường xuyên thế cơ à?

Mr. Bu: Mỗi lần cãi nhau xong em đều không nhớ.

Mrs. Bu: Anh nhớ rõ như thế làm gì?

Mr. Bu: Để nhắc nhở bản thân, lần sau đừng cãi nhau vì cùng một nguyên nhân đó nữa.

9. Hỏi: Nếu như đối phương thực sự tức giận, hai bạn sẽ dỗ dành thế nào?

Mrs. Bu: Xông lên ôm chặt anh ấy, vừa hay tôi chỉ đứng đến ngực anh ấy, cứ liều mạng lao vào đó là được rồi.

Mr. Bu: Mua đĩa gốc, chữ ký tay, vé xem liveshow hoặc vé tham gia Fan meeting, chỗ đứng gần ở sân bay khi đi đón idol, đi thăm đoàn làm phim... quá nhiều, tôi có cả đồng cách để dỗ cô ấy.

10. Hỏi: Muốn tới nơi nào an hưởng tuổi già cùng đối phương?

Mr. Bu: Alaska.

Mrs. Bu: Hoàn Kiếm.

11. Hỏi: Ưu điểm ở đối phương mà bạn thích nhất là gì?

Mrs. Bu: Anh ấy có ưu điểm sao? Đùa sao? Tôi thích nhất ánh mắt thông tuệ của anh ấy.

Mr. Bu: Ánh mắt thông tuệ mà cưới em sao? Ừm, nếu thế thì ưu điểm lớn nhất của em là trí tưởng tượng phong phú.

12. Hỏi: Năm đó vì nguyên nhân gì mà quyết định thề ước cả đời với đối phương?

Mr. Bu: Không vì nguyên nhân gì cả.

Mrs. Bu: Anh không thể nói câu gì đó làm màu chút cho em vui à?

Mr. Bu: Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy.

Mrs. Bu: Giả tạo quá.

Mr. Bu: Năm đó ở núi Ali, cô ấy đứng dưới cờ ngũ sắc tung bay phấp phới vẫy tay với tôi...

Mrs. Bu: Dừng lại, dừng lại. Em vẫn thích cách nói ban nãy hơn.

Mr. Bu: Ừm, anh biết, em không muốn nhắc lại vết thương lòng cũ của anh. Mọi người thấy đấy, tôi yêu cô ấy chính là vì điểm này.

13. Hỏi: Đã từng kiểm tra đột xuất điện thoại của đối phương chưa?

Mr. Bu: Không cần kiểm tra, trong điện thoại của cô ấy chỉ toàn ảnh và clip của thần tượng thôi.

Mrs. Bu: Không cần kiểm tra, Wechat của anh ấy chỉ toàn tài khoản liên hệ của những người bán vé xem liveshow, vé tham gia Fan meeting thôi.

14. Hỏi: Làm học sinh ưu tú có cảm giác thế nào?

Mrs. Bu: Mỗi khi phát đề thi, chắc là ánh mắt hình trái tim của các cô gái sẽ tập trung hết vào anh chứ gì?

Mr. Bu: Em nghĩ nhiều rồi, không cần phát đề thi, mỗi ngày anh bước vào lớp học đều có thể cảm nhận được ánh mắt của các cô ấy.

Mrs. Bu: Sao đột nhiên lại thay đổi phong cách thế? Em không ngờ anh lại tự kỷ đến như thế.

Mr. Bu: Bởi vì cao hứng. Vừa nãy em vừa tiết lộ em đã từng kiểm tra điện thoại của anh, anh cứ tưởng là em không thèm quan tâm.

15. Hỏi: Làm học sinh cá biệt có cảm giác thế nào?

Mr. Bu: Chắc là “Toán phụ ta một nghìn lần, ta vẫn yêu Toán như ngày mới quen”.

Mrs. Bu: Anh nghĩ nhiều rồi. Thân là một học sinh cá biệt như em. Lý tưởng lớn nhất của cuộc đời này chính là kết hôn với một học sinh ưu tú như anh.

Mr. Bu: He he.

16. Hỏi: Bạn cho rằng trong mỗi quan hệ của hai người, ai chiếm thế thượng phong?

Mrs. Bu: Tôi luôn cảm thấy trong mỗi quan hệ của hai chúng tôi, anh ấy luôn luôn lý trí, rất mạnh mẽ, như thể mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của anh ấy. Chẳng phải có câu nói như thế này sao: Trong tình yêu, ai yêu sâu đậm hơn thì người đó thường ở thế yếu, thế nên đôi khi tôi nghĩ, anh ấy vốn không hề yêu tôi.

Mr. Bu: Mấy lời đó mà em cũng tin? Trong một mối quan hệ, người nào yêu càng sâu đậm hơn thì càng mạnh mẽ hơn đấy.

Mrs. Bu: Tại sao?

Mr. Bu: Bởi vì yêu càng sâu đậm thì càng kiên định, cho dù có xảy ra bất cứ điều gì, tình yêu dành cho người ấy vẫn không hề thay đổi.

17. Hỏi: Bạn cảm thấy kiếp trước, bạn là gì của đối phương?

Mr. Bu: Châu Kiệt Luân nói con gái là tình nhân kiếp trước của anh ấy. Tôi cảm thấy, Mrs. Bu chính là tình nhân kiếp trước của tôi.

Mrs. Bu: Anh chắc chắn là không phải anh đang đá xoáy em đấy chứ?

18. Hỏi: Có khi nào thấy đối phương rất tội nghiệp không?

Mrs. Bu: Có một lần tôi tổ chức tương tác với người hâm mộ trên Weibo, có một em gái học lớp mười hai nhắn tin cho tôi, muốn Mr. Bu có thể gọi điện động viên cô bé. Mr. Bu bị tôi vừa đấm vừa xoa, vốn dĩ đã đồng ý rồi. Nhưng sau đấy anh đột nhiên lại nói, “Hay thôi đừng tổ chức cái này nữa?”, ngập ngừng giây lát, anh nói, “Anh sợ các bạn ấy sẽ chê bai. Năm đó anh thi cũng không tốt, lỡ như truyền vận xui tới các bạn ấy thì sao?” Đột nhiên tôi không nói nên lời nữa.

19. Hỏi: Chuyện gần đây đối phương làm khiến bạn cảm động nhất là gì?

Mr. Bu: Tuần trước, tôi cùng cô ấy đi ăn, bạn thân của cô ấy gọi video call tới. Cô bạn thân ấy là Fan của Hoàng Hiên, vừa mới tham gia buổi giao lưu cùng người hâm mộ của Hoàng Hiên, tâm trạng đang vô cùng hưng phấn. Hai người tán gẫu rất sôi nổi, tôi cũng tham góp một câu, “Hoàng Hiên cũng ưa nhìn ra phết”.

Cô bạn thân kia bắt đầu xù lông lên, “Hiên ca của em uy nghiêm tuần tú, ngọc thụ lâm phong, đẹp tựa Phan An, đẹp trai tới nghiêng nước nghiêng thành, thế mà chỉ đổi lại được một từ 'ưa nhìn' của anh thôi à?”

Thế là tôi không dám xen vào câu nào nữa, ngồi một bên trêu đùa con mèo. Tôi cảm giác, hình như Mrs. Bu vẫn cứ nhìn mình.

Cô bạn thân nói, “Hiên ca viết thư pháp đẹp”.

Mrs. Bu nói, “Ông xã mình viết thư pháp cũng đẹp lắm đấy”.

Cô bạn thân nói, “Hiên ca nói tiếng Pháp như gió, khiến người ta say mê”.

Mrs. Bu nói, “Ông xã mình cũng biết nói tiếng Pháp, giọng nói cũng khiến người ta say mê”.

Cô bạn thân kia lúc này mới thấy có gì đó sai sai, hỏi, “Ông xã nào? Lộc Hàm? Dương Dương?”.

Mrs. Bu nói, “Ông xã thực sự của mình”.

20. Hỏi: Lăn gằn đây nhất cãi nhau là vì nguyên nhân gì?

Mrs. Bu: Thời gian trước, công ty anh ấy chuyển tới Sanlitun, Mr. Bu nói bởi vì anh ấy thích quán cà phê ngoài trời và sự yên tĩnh của khu đại sứ quán, nhưng ai mà biết được có phải vì anh ấy để ý đến mấy hot girl chân dài dáng chuẩn ở khu Sonlitun hay không? Tôi giận dữ nói. “Anh chê em vừa lùn vừa béo thì cứ nói thẳng ra, sao mà phải đi đường vòng như thế?”. Anh ấy kéo lại cà vạt, nói, “Sonlitun toàn là mỹ nữ, anh phải bồi dưỡng con mắt thẩm mỹ của mình, như thế khi về đến nhà mới cảm thấy em là độc nhất vô nhị chứ”.

21. Hỏi: Phản ứng của bạn khi lần đầu tiên được nghe lời tình tứ là gì?

Mrs. Bu: Đăng Weibo.

Mr. Bu: Tài khoản trong ngân hàng còn bao nhiêu tiền, có đủ cho cô ấy dùng không?

22. Hỏi: Khi chồng của Dương Giang qua đời, hai người có bàn luận về tình yêu của bà ấy và Tiền Trung Thư không?

Mrs. Bu: Tôi nhớ Tiền Trung Thư từng nói, tình yêu của họ bao hàm cả tình cảm vợ chồng, tình thân, tình bạn, biết bao điều quý giá chỉ gặp mà không thể cầu. Lúc đó tôi nghĩ, tôi và Mr. Bu không đồng chí hướng, chúng tôi không phải là người thuộc cùng một thế giới, liệu chúng tôi có thích hợp với nhau không? Chúng tôi có thể bách niên giai lão không?

Mr. Bu: Ban đầu, đúng là chúng ta không cùng chung chí hướng, bởi vì vốn dĩ hai chúng ta không cùng một hệ không gian, nhưng anh tin rằng, chúng ta có thể sống bên nhau đến già.

Mrs. Bu: Tại sao?

Mr. Bu: Bởi vì trên đời này vốn dĩ không có “người thích hợp”, thứ gọi là thích hợp ấy, chẳng qua là người ta tình nguyện vì một ai đó mà thay đổi. Em yên tâm đi, anh đã thay đổi thành người thích hợp với em nhất trên đời rồi.

23. Hỏi: Ngày 20/5 [520^(*)], hai người định đăng gì lên Weibo?

() 520 trong tiếng Trung có cách phát âm gần giống với câu “Anh yêu em” hoặc “Em yêu anh”. Người Trung Quốc thường viết tháng trước, ngày sau, vì vậy ngày 20/5 cũng được viết là 520. Người ta quan niệm đây là ngày để bày tỏ những lời yêu thương.*

Mr. Bu: Tôi sẽ cho cô ấy đăng ảnh “nóng”

Mrs. Bu: Của anh?

Mr. Bu: Biến.

Mrs. Bu: Của em?

Mr. Bu: Em dám?

Mrs. Bu: Thế đăng cái gì?

Mr. Bu: Đăng một bức ảnh hình quả táo^(*).

Mrs. Bu: Ảnh “nóng” là ảnh hình quả táo? Có phải là đêm Noel đâu?

Mr. Bu: 520 - Anh yêu em, You are the apple of my eye.

() Câu trên, Mr. Bu dùng cách chơi chữ, “...”. còn có nghĩa là ảnh khóa thân, nhưng nếu tách ra, thì chữ “...” cũng có nghĩa là quả táo (...).*

24. Hỏi: Là một oppa ấm áp quốc dân, Mr. Bu có muốn nói lời nào với các chàng trai đang yêu không?

Mr. Bu: Con gái thường hay lấy việc gây sự vô cớ ra để thể hiện tầm quan trọng của bản thân, cô ấy xấu tính, cô ấy không thèm để ý đến bạn, chẳng qua là vì cô ấy muốn bạn dỗ dành cô ấy, nếu như không thể nói lời ngon tiếng ngọt, thì còn có rất nhiều cách, ví dụ như dồn vào tường, cưỡng hôn, tuyệt chiêu xoa đầu hoặc là ôm chặt cô ấy. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác nhỏ, hoặc một câu nói đã có thể thỏa mãn cảm giác an toàn của cô ấy. Yêu cô ấy thì phải bao dung cô ấy, nếu bạn cảm thấy sự tùy hứng của cô ấy rất đáng yêu, như vậy mới là bạn thực sự yêu cô ấy.

Mrs. Bu. Em có thể gọi anh là “ông hoàng sách lược” được không?

Mr. Bu: Tình cảm chân thành quan trọng, nhưng sách lược cũng rất quan trọng. Có rất nhiều người không biết cách để yêu một người. Tình yêu cần phải có học thuyết, yêu một người cũng cần phải có chiến lược. Ngày trước anh không biết những điều này, nhưng anh nguyện vì một ai đó mà học hỏi. Anh nghĩ, đây cũng chính là tấm lòng chân thành của anh.

25. Hỏi: Cuối cùng. Mr. Bu có lời nào muốn nói với người hâm mộ hay không?

Mr. Bu: Lúc đi học thì đừng lướt Weibo của Mrs. Bu.

Số tay kỹ năng “Thả Thính”

**Kỹ năng váy dài*

Khi vẫn còn là bạn bè, lần đầu tiên ra ngoài đi chơi với nhau, có gió, tôi cố tình mặc váy. Lúc đi qua một lối đi hút gió, chiếc váy của tôi bị gió thổi khiến làn váy nhẹ bay, tôi vội vàng lấy tay giữ chặt, “Anh giúp em giữ bên này đi, em sợ bị lộ hàng”.

Đàn ông đích thực như anh mà suốt cả quãng đường cứ ngoan ngoan giữ váy cho tôi mà không hề hay biết, váy dài vốn dĩ không thể bị tốc lên được.

**Kỹ năng say xe*

Thực ra triệu chứng say xe của tôi không quá nặng, nhưng tuần vừa mới quen biết anh nó lại trở nên “đặc biệt nghiêm trọng”.

Vừa mới lên xe tôi đã nhăn nhó mặt mày, xe vừa khởi động đã gập người xuống nôn, tiện thể dựa lên đùi anh.

Bởi tôi diễn quá sâu, sau đó lại ngủ quên mất, nên anh cứ để yên cho tôi dựa như thế.

Kết quả, khi xuống xe, chân của anh đã hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa rồi.

**Kỹ năng tỏ tình*

Khi đó hai chúng tôi đã “tình trong như đã mặt ngoài còn e”, để không bị các cô gái khác đoạt mất tình yêu, tôi đành phải tỏ tình trước.

Sau khi tạm biệt, tôi đột nhiên quay lại, khẽ chạm môi lên má anh. Hôn xong liền chạy trốn, không nói được bất cứ lời nào.

Ngày hôm sau, tôi gọi điện tỏ tình, thành công.

**Kỹ năng mật ngọt*

“Dưa hấu ngọt không?”

“Không ngọt bằng anh.”

“Tối thế có sợ không?”

“Không sao, anh đang tỏa sáng còn gì.”

“Muộn thế rồi sao còn chưa ngủ?”

“Em đang nhớ anh mà.”

Nếu như đang ở bên cạnh nhau, chỉ cần ghé sát vào tai anh, khẽ hà hơi, cọ nhẹ vào vành tai thì nói cái gì cũng là tuyệt chiêu cả.

**Kỹ năng vén tóc*

Khi vừa mới chính thức yêu nhau, chúng tôi đã đi ăn gần như hết cả thành phố Bắc Kinh này.

Đi ăn các món Đông Nam Á, tôi nhất định phải gọi cua Hoàng đế, đi ăn các món cay thì nhất định phải gọi chân giò kho cay.

Hai tay đều đeo găng tay, khi tóc xòa xuống mặt, anh rất tự giác vén sang một bên giúp cho tôi.

Tôi xin thề là tóc tôi mượt như tơ vậy. Nhưng thực ra, tôi không thích ăn cua Hoàng đế và chân giò kho cay một chút nào hết.

**Kỹ năng “đến tháng”*

Sau khi có bạn trai, tôi đã có thêm một bệnh, chính là “đau bụng kinh”.

Đây chính là đặc quyền của con gái mà. Không thể lãng phí không dùng được!

“Dì cả” vừa đến, Mr. Bu liền nói, “Em không thể động vào nước lạnh được”, “Em không thể cầm cái gì nặng được”, “Em phải ăn chocolate, ăn đồ ngọt”, “Em phải ăn thật nhiều những món nhiều dinh dưỡng để tầm bổ”.

Cũng may anh chưa từng dùng câu “Uống nhiều nước vào” để đối phó với tôi.

**Kỹ năng thang máy*

Cuối tuần đi mua sắm ở trung tâm thương mại, chúng tôi đi thang máy. Trong thang máy đông đúc chật chội, anh sẽ che chở tôi trong lòng.

Chúng tôi đứng trong góc, chẳng ai chú ý cả, nhưng anh vẫn không nói lỏng vòng tay.

Thế là tôi nói, “Làm sao bây giờ, em sắp ngạt thở rồi”. Lúc này anh mới ngoan ngoãn “hô hấp nhân tạo” cho tôi.

**Kỹ năng bầu bạn*

Thực ra “thả thính” chỉ là biện pháp nhất thời, chỉ đơn giản là mách khéo.

Muốn bên nhau cả đời cần phải dựa vào trí tuệ.

Thời gian đó anh bị người ta hãm hại, suýt nữa phải ngồi tù. Nhưng tôi lại lựa chọn cầu hôn anh vào đúng lúc đó.

Chúng tôi cũng từng nghèo khó vô cùng, nhưng tôi chưa từng muốn rời xa anh. Bầu bạn chính là lời tỏ tình khiến người ta cảm động nhất, đấy mới là “công phu tuyệt đỉnh” của tôi.

“Thế sao anh không sợ em.”

“Sợ chứ, nhưng so với việc sợ em anh càng sợ để lỡ mất em hơn.”

Hết

Table of Contents

Chương 1: Anh cao là được rồi, nửa đời còn lại “xin được chỉ giáo nhiều hơn”

Chương 2: Đừng sợ lớn lên, dù sao lớn lên cũng có hiểu chuyện đâu

Chương 3: Ai bảo fan girl là nảo tàn? Đứng trước mặt idol, chúng tôi làm gì còn nảo!

Chương 4: Chúng ta là những chú cá bơi ngược dòng, giữa dòng đời mê mông

Chương 5: Không cùng một hệ không gian vẫn có thể yêu đương! Không lừa bạn đâu!

Chương 6: Chúc chị ngày càng trẻ trung! Lúc nào cũng mặt dày vô sỉ!

Chương 7: Anh Đào, Dâu Tây, Chanh, Mít. Tất cả đều không sánh bằng em

Chương 8: Cả thế giới này đều nói những lời ác ý với em. Hãy để anh nói những lời mật ngọt cho em.

Chương 9: Đâu phải em không được tích sự gì. Có thể dùng em làm tấm gương để giáo dục người ta tránh

Chương 10: Rồi sẽ có vài ngày như thế. Chỉ muốn dùng ngón tay giữa để trả lời tất cả.

Chương 11: Thế giới mà em muốn du ngoạn chính là nơi có anh.

Chương 12: Nếu như anh là trang giấy thi, em nguyện một đời làm học sinh ưu tú.

Hỏi đáp tình yêu

Sổ tay kỹ năng “Thả Thính”